

ဗိုးကျော့

ဂန္ထီရဏ္ဍိယပင်လယ်

ဝေယံလင်းခေါင်

ဂန္ထီရမဟာဂနိင်

BURMESE
CLASSIC
.com

Uising
Vanda Hlaing

www.burmeseclassic.com

ဂန္ထီရဏ္ဍိပင်လယ်

တောင်ပေါ်နေ တိုင်းရင်းသားများသည် နိုးမတောင်ကြီးပေါ် တောမီးကြီးလောင်သောနှစ် သူတို့ရွာပေါ် ဖီးကျမ်းပြာများ ထူးထူးကဲကဲ ကျွတ်သောနှစ်တွေနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များကို သက်ကြီးစကားသက်ငယ်ကြား ပြောဆိုမှတ်တမ်းထားခဲ့ကြသလို ကျွန်တော်တို့ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းနေ ကမ်းရိုးတန်းသား ရခိုင်များကလည်း။ မုန်တိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းကဲ့သို့ဘွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်များကို သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား၍ မှတ်တမ်းထား အစဉ်အဆက် ပြောကြားလာခဲ့ကြသည်သာ။

ကျွန်တော်တို့ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းသားများ၏ မုန်တိုင်းမှတ်တမ်းကိုပြန်ကြည့်လျှင် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ အတွင်းမှာ မုန်တိုင်းကြီး(၁၂)ကြိမ် ဘိုက်ခတ်သွားသည်ကို တွေ့ရမည်။

ဤသည်မှာ တစ်နာရီလျှင် မိုင်လေးငါးဆယ် တိုက်သွားသော မုန်တိုင်းငယ်လေးများ မပါသေး။ တစ်နာရီလျှင် မိုင်လေးငါးဆယ်တိုက်သော မုန်တိုင်းလေးလောက်ကို ရခိုင်သူ ရခိုင်သားကိုက မုန်တိုင်းဟု မယူဆကြ။ မိုးဦးကျလေဦးကျ မိုးနှောင်းကာလတို့တွင် တိုက်ရိုးတိုက်စဉ် ဖြစ်ပွားဖြစ်စဉ် လေပြင်းလေကြွမ်းကျ

ခြင်းဟုလောက်သာ သဘောထားခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်တွင် ၁၉၆၇-ခုနှစ်က တိုက်ခတ် သွားသော မုန်တိုင်းကြီးမှာ အကြီးကျယ်ဆုံးနှင့် အဆိုးရွားဆုံး မုန် တိုင်းကြီးဖြစ်သည်။ လူနှင့် ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန် ထောင်ချီ၍ သေကြေ ပျက်စီးခဲ့ကြသည်။ ငါးမန်းရဲကျွန်း တစ်ကျွန်းလုံးကို လှိုင်းရိုက်ဖုံး လွှမ်းသွားခဲ့သည်။ ကျွန်း၌ ရှိရှိသမျှ ရွာများအားလုံး အကုန်ပျက် စီးကုန်သည်။

ပင်လယ်မှ အသံနက်ကြီးများနှင့် ပြေးတက်လာကြသော လှိုင်းလုံးကြီးများသည် လူနှင့်တကွ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန် များကို စိစိ ညက်ညက်ကြေအောင် ချေမှုန်းရိုက်သတ်သွားသည်။ ထိုလှိုင်းလုံး ကြီးများ ပင်လယ်ထဲသို့ပြန်အသွားတွင် သက်ရှိသက်မဲ့အရာဝတ္ထု အားလုံးကို ပင်လယ်ထဲသို့ ဆွဲယူသွားသည်။ တစ်ကျွန်းလုံးမှာ ပြောင်သလင်းခါ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုရခိုင်လေဘေးကြီးအတွက် နိုင်ငံတကာကပင် အကူ အညီပေးခဲ့ကြရသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်တို့တစ်သက်၌ ကြုံ တွေ့ခဲ့ရသော မုန်တိုင်းကြီးများတွင် အဆိုးရွားဆုံးနှင့် ကြောက် စွဲမနှစ်သက်လို့ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးသော သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ် မုန်တိုင်းဆိုးကြီးဖြစ်သည်။

နောက်မုန်တိုင်းနှင့် ပတ်သက်နေသော လှိုင်းဝှက်ဆန်းကြယ် ဂမ္ဘီရပင်လယ်ကြီး၏ ထူးဆန်းအံ့ဩဘွယ်ရာ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုမှာမူ

* * * * *

ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်း၏ အနောက်ဘက်ရှိ ဘင်္ဂလားပင်လယ် အော်ထဲတွင် ကျွန်းကြီးကျွန်းငယ်ပေါင်းများစွာရှိသည်။ ထိုကျွန်း များထဲတွင် ခမောက်ကျွန်းမှာလည်း တစ်ကျွန်းအပါအဝင်ဖြစ် သည်။ ခမောက်ကျွန်း၏ အရှေ့ဘက်တွင် ကျွန်းစုများနှင့် ရခိုင် ကမ်းရိုးတန်းတို့ တည်ရှိသည်။ အနောက်ဘက်၌မူ မည်သည့် ကျွန်းမှ မရှိတော့ဘဲ သန္တာကျောက်တန်းကြီးများနှင့် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးသာ ရှိတော့သည်။ ကျွန်းအနောက်ဘက်ရှိ သန္တာကျောက်တန်းများမှာ ပင်လယ်ဒီရေ ကျသွားတော့မှ ပေါ်လာသည်။ ပင်လယ်ဒီရေတက်ချိန်၌မူ ရေ ထဲမြုပ်နေကြသည်။ ထိုကျောက်တန်းတွင် ကျောက်ကြိုး၊ ကျောက် ခက်၊ ကျောက်ပွင့်များ ပေါက်ရောက်ရှင်သန်နေသည်။

ခမောက်ကျွန်းဟု ခေါ်ကြခြင်းမှာ အဝေးကကြည့်လျှင် ခမောက်တစ်လုံးကို မှောက်ထားသော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသဖြင့်ဖြစ် သည်။ ထိုကျွန်းတွင် ရွာဆို၍လည်း မည်ကာမတ္တ အိမ်ခြေနှစ် ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ ရွာတစ်ရွာသာရှိသည်။ ထိုခမောက်ကျွန်းကို အ စွဲမြဲ၍ ထိုရွာကိုလည်း ခမောက်မော်ရွာဟု သမုတ်ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ ပုံရသည်။

ထိုခမောက်မော်ရွာမှာ တောင်ခြေရင်း၌တည်ရှိသည်။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်နှင့် သူတို့ရွာကို အနောက်ဘက်ကတော့၍ တစ်လုံး ဆီးကာခြားထားသည်။ အနောက်ဘက်တောင်ခြေရင်း

www.burmeseclassic.com

တွင် သဲသောင်ပြင်ကြီးရှိသည်။ ထိုသဲသောင်၏ အချို့နေရာများ မှာ ဒီရေတက်လာလျှင် ရေထဲမြုပ်သွားတတ်သည်။ ရေထရက် ဆိုလျှင် လှိုင်းလုံးကြီးများက တောင်ခြေရင်းထိပင် ရောက်တတ် သည်။ ဒီရေကျသွားလျှင်တော့ သဲသောင်ပြင်ကြီးမှာ တစ်မျှော် တစ်ခေါ် ကျယ်ပြန့်သည်။

ခမောက်မော်ရွာနှင့် ပင်လယ်ကြားရှိ တောင်နှာမောင်း ဖျားတွင် ချောင်းတစ်ချောင်းရှိသည်။ ထိုချောင်းမှာကွေ့ကောက် လွန်းသည်။ ချောင်းထဲတွင် ရေနက် အင်းအိုင်များရှိသည်။ မိုး နှောင်းကာလရောက်တိုင်း ထိုချောင်းသည် ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီး များ သယ်ဆောင်လာသော သဲတို့နှင့်ပိတ်ဆို့နေတတ်သည်။ ချောင်း ဝရေနှင့် ပင်လယ်ရေကြား လှိုင်းဖျားတွင် သဲကုန်းတန်းခဲနေသည်။ ဆောင်းနှင့်နွေလတို့တွင် ကုန်းတွင်းပိတ်ချောင်း ဖြစ်နေသည်။

မိုးကာလရောက်၍ ရေစီးရေလာကြမ်းတော့မှ ထိုချောင်း ၀ သဲကုန်းတန်းမှာ ရေတိုက်စား၍ ချောင်းဝပေါက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ ချောင်းရေနှင့် ပင်လယ်ရေတို့မှာ တစ်ဆက်တည်းဖြစ် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုခမောက်မော်ချောင်းမှာ မိုးတွင်းဆိုလျှင် ရေအတက်အကျရှိသည်။ ဒီရေတက်လာလျှင် ပင်လယ်မှရေများ ချောင်းထဲဝင်လာသည်။ ဒီရေကျသောအခါ ချောင်းထဲကရေများ ပင်လယ်ထဲ စီးသွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုချောင်းမှာ မိုးတွင်း ဆိုလျှင် ရေရှည်ဖြစ်၍ နွေနှင့်ဆောင်းတွင် ရေသေချောင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နွေဆိုလျှင် ကုန်းတွင်းပိတ်ချောင်းဖြစ်သည်။ ရေစီး ရေလာ အလျှင်းမရှိ။ ပကတိ ရေသေချောင်းပင်။

သို့သော် ထိုချောင်းသည် အလွန်အကွေ့အကောက်များ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မနက်ကစပြီး ထိုချောင်းဝက ခြေလျှင် လျှောက်မည်ဆိုလျှင် မွန်းတည့်မှ ချောင်းဖျားအဆုံးသို့ရောက် သည်။ ခမောက်ကျွန်းမှာ မကြီးသော်လည်း ချောင်းက တစ်ကျွန်း လုံးရှိ တောင်ကြိုတောင်းကြား၊ တောကြိုတောကြားထိ ကွေ့ကောက် ရစ်ပတ်နေသဖြင့် ရှည်လျားနေသည်။ ချောင်းကမ်းဘေးနှစ်ဘက် တွင် သဲသောင်များ စံပန်းတောများ၊ လိပ်တက်နွယ်ချုံများ၊ ပြူး တော၊ ပြာတော၊ ကနစိုတော၊ စလူတောနှင့် ရွာသူရွာသားတို့၏ ဓနိတောများလည်းရှိသည်။

ခမောက်မော် ရွာသူရွာသားများသည် ထိုချောင်းနှင့်ပင် လယ်ကြီးကို အမှီသဟဲပြုနေကြသည်။ မိုးတွင်းလှိုင်းလေကြီး၍ ပင်လယ်မထွက်နိုင်လျှင် ချောင်းထဲ၌ သားငါးရှာကြသည်။ သူတို့ ရွာတောင့်ဘက်တွင် ဖူးထိုးယာစပါး စိုက်ကြသည်။ ချောင်းကြားနှင့် ရွာကြားရှိ သဲနင်းဖတ်နူးမြေသောင်တွင် ကြက်သွန်၊ ငရုတ်၊ ခရမ်း၊ မုန်လာ၊ ကန်စွန်း၊ ဖရဲစသည်တို့ စိုက်ကြသည်။ ဤသည်တို့မှာ စီးပွားဖြစ်မဟုတ်ကြ။

သူတို့၏ အဓိကစီးပွားဖြစ် လုပ်ငန်းမှာ ငါးလုပ်ငန်းနှင့် သန္တာကျောက်တန်းများပေါ်ကရသော ကျောက်ကြိုး၊ ကျောက်ပွင့်၊ ကျောက်ခက်များသာ။ ဤသည်တို့ကို သူတို့သည် ခမောက်ကျွန်းနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ရခိုင်ကမ်းမိုးတန်းရှိ ရွာများသို့သွား၍ ရောင်း ဝယ်ဖောက်ကား လုပ်ကြသည်။

* * * *

မိုးနှောင်းကာလ ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ခမောက်မော်ရွာက လူအချို့သည် ပင်လယ်ရေလှိုင်း မှန်တိုင်း မြစ်ပြင်ကျယ်၏ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစပင်လယ်ကို စထွက်ကြသည်။ ဦးဆုံးအစ ပင်လယ်ထွက်ခဲ့ကြသောသူများသည် ဈေးကောင်းရကြ၍ သက်စွန့်ဆဲဖျားထွက်သူများရှိသည်။ ပင်လယ်ထွက်ရန် အရွယ်မရောက်ကြသေးသော ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်ကလေးငယ်များကလည်း မိရိုးဖလာ ပင်လယ်ကမ်းခြေနားသွားပြီး ညညပြင်သာလည် ထွက်တတ်ကြသည်။

ခမောက်မော်ရွာမှ အောင်ပါစီနှင့် စောင်းကန်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ပြင်သာလည် လိပ်ဥရွာရန် ရွာကထွက်လာကြသည်။ သူတို့ခမောက်ကျွန်းမှာ ပင်လယ်ထဲကကျွန်းဖြစ်သဖြင့် ပြင်သာလိပ် လိပ်စောင်းလျားတို့ပေါသည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လိုပင် ရွာရှိ ဆယ့်သုံးလေးနှစ် ကလေးများကလည်း သင့် ရာသင့် ရာ ညီအစ်ကို ဦးလေးသားချင်း တော်စပ်သူများနှင့် လိပ်ဥရွာ အလျှိုအလျှိုထွက်တတ်ကြသည်။

လမိုက်ညပြင်သော်လည်း ကြယ်ရောင်နှင့် ပင်ကြီး၏ ရေတံလျှပ်အရောင်တို့ကြောင့် ပင်လယ်လိပ်များ ဥဥရန် သဲသောင်ပြင်သို့ တက်လာလျှင် ဝါးသုံးလေးရပ် အကွာအဝေးကပင် မြင်ရသည်။ အောင်ပါစီနှင့် စောင်းကန်းတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် လိပ်ရလျှင် ထည့်ထုပ်ရန် ပုဆိုးဝိုင်းအပို တစ်ထည်စီနှင့် အောင်ပါ

စီက ဓားရှည်တစ်စင်း၊ စောင်းကန်းက သံပြင်တွင် လိပ်ဥရွာမရှိ ထိုးကြည့်ရန် တစ်လံလောက်ရှည်သော တစ်မတ်လုံးခန့် သဲချောင်းတစ်ချောင်းကို ကိုင်လာသည်။

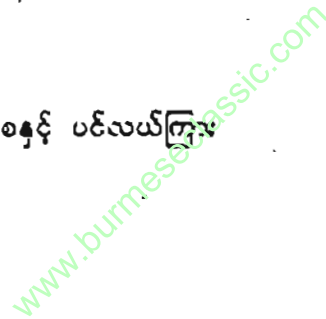
သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အပြန်ကျယ်သော သဲသောင်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်ကာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် လျှောက်လာနေကြသည်။ သူတို့သည် လိပ်များဥဥရန် တက်လာကြမည့် သဲသောင်ပြင်ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်လာကြသလိုလှိုင်းထိပ်ပေါ်မှ ထထခုန်ယုံနေတတ်ကြသော ပင်လယ်ထဲက ငါးပျံများဆီလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် အကြည့်ရောက်သည်။ လမိုက်ညတွင် ပျော်မြူးတတ်ကြသော ငါးပျံများမှာ လှိုင်းထိပ်ပေါ်မှ သုံးလေးလံ အဝေးကိုပင် မြှူပျော်ပျံသန်းနေကြသည်။ ငါးပျံများ ထထပျံလျှင် ညမိုက်ညည ပွေးကနဲပွေးကနဲ လှမ်းလှမ်းမြင်နေရသည်။ လသာညမှာ လရောင်ကြောင့် သိပ်မသိသာသော်လည်း လမိုက်ညဆိုလျှင် ပင်လယ် အတော်နက်နက်ထဲက ငါးပျံများ ထထပျံနေကြသည်ကို ပင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လျှောက်လာကြရာ အသူတစ်ရာချိုင်ဟု သူတို့ခေါ်သော ပင်လယ်ကမ်းစပ် သဲသောင်ကွေ့တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။ အချိန်ကမူ သက်ငယ်ခေါင်းချချိန်ပင် မရှိတတ်သေး။

“ကစ်”

“ကစ် ကီ”

အသူတစ်ရာချိုင်၏ သဲသောင်အစနှင့် ပင်လယ်ကြား

တွင်ရှိသော ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ငါးဟစ်ငှက်တစ်ကောင်သည် လူရိပ်မြင်သီည့်နှင့် အော်ဟစ်အသံပြုသည်။ ထိုတစ်ကောင်သော ငှက်က အသံပြုလိုက်သောအခါ နောက်ငါးဟစ်ငှက်တွေကလည်း တကစ်ကစ်မြည်ပြီး သူတို့လည်း လူနှစ်ယောက် လာနေသည်ကို မြင်ပါသည်ဟူသောသဘောနှင့် အသံပေးဖော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

ကျောက်ဆောင်ခြေရင်း ရောက်လာသောအခါ စောင်းကန်းက အပေါ်သို့ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးဟစ်ငှက်၏ မြည်သံက တိတ်မသွားသေး။ ကျောက်ဆောင်မှာ လူကြီးလေး ငါးရပ်ခန့်ပင် မြင့်သဖြင့် ငါးဟစ်ငှက်ကြီးများသည် ပင်လယ်ထဲ လိုင်းထိပ်မှ ငါးများကို ဆင်းကုတ်သုတ်ချီ စားသောက်ရန် ချောင်းနေကြပုံရသည်။

ဤငါးဟစ်ငှက်ကြီးများသည် ပင်လယ်ထဲကငါးများကို ထိုးသုတ်စားတတ်ကြသလို လိပ်ကလေးတွေပေါက်ပြီး ပင်လယ်ထဲ အဆင်းကိုလည်း စောင့်ဖမ်းစားတတ်ကြသည်။ လိပ်ပေါက်စနလေးတွေမှာ အပေါ်ခွံကလည်း ဖျော့ဖျော့လေးသာရှိသေးရာ သဲထဲမှထွက်၍ သူ့မိခင်ရှိရာ ပင်လယ်ထဲအဆင်းကို ငါးဟစ်တွေက စောင့်ပြီး တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ကိုက်ချီထိုးသုတ် စားတတ်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် လိပ်တစ်ကျင်းပေါက်လျှင် ပင်လယ်ထဲရောက်သွားသည့်လိပ်က တစ်ဝက်ပင်မရှိတတ်ပေ။ တချို့ကျင်းများဆိုလျှင် ငါးတစ်အုပ်နှင့်တွေ့၍ သူ့မိခင် လာစောင့်နေရာကို တစ်ကောင်မှရောက်မလာဘဲ အကုန်ငါးဟစ်စာ ဖြစ်သွားကြသည်က

လည်း ရှိလေသည်။

ပင်လယ်လိပ်မကြီးကမူ သူ့သားသမီးများ သူ့ဆီ လာနိုးလာနိုးနှင့်စောင့်ရင်း ဒီရေကျသွား၍ သူ့သာ သဲခုံကျောက်ပြင်တွေပေါ် တင်ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့သားသမီးကိုကား တစ်ကောင်မှ မမြင်ရ။ ထိုအခါ ရင်ကွဲနာကျ၍ သေလျှင်သေ၊ မသေလျှင်လည်း လူတို့၏လက်ချက်နှင့် အသက်စတေးသွားကြရရှာသည်။

သို့သော် လိပ်ဥရှာသူများကတော့ ဥဥပေးသော ပင်လယ်လိပ်များကို သတ်လေ့သတ်ထုံ မရှိကြ။ သားသမီးများကို ငါးဟစ်ငှက်တွေ ထိုးသုတ်စားသောက်၍ အကုန်သေကြပြီ ဆိုသည်ကို မသိဘဲ စောင့်ရင်း သဲပြင်ကျောက်တန်းတို့တွင် တင်၍ တွေ့ပါက ပင်လယ်ရေစပ်ထဲ ထမ်းချ ပို့ပေးတတ်ကြသည်။ သို့သော် လိပ်မကြီးကမူ သူ့သားသမီး တစ်ကောင်တစ်လေကို မမြင်ရမချင်း ပင်လယ်ထဲ ပြန်မဆင်းဘဲ အသေခံစောင့်နေတတ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လိပ်ဥရှာသူများသည် လိပ်ကျင်းထဲတွင် ဥလေးငါးလုံးကိုတော့ အမြဲထားခဲ့ကြသော အစဉ်အလာရှိလေသည်။

လိပ်ဥရှာသူများထားခဲ့သော ဥမှ လေးငါးကောင်ပေါက်လာလျှင် ထိုလိပ်ကလေးများသည် သဘာဝအသိနှင့် သူ့မိခင်စောင့်နေရာ ပင်လယ်ရေစပ်သို့ အလိုလိုဆင်းလာပြီး သူ့မိခင်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့တက်ကြသည်။ ထိုအခါမှ လိပ်မကြီးကလည်း သူ့ဥစဉ်က သုံးလေးဆယ်ဖြစ်သော်လည်း ယခု သူ့သားသမီးများ လေးငါးကောင်သာ ရောက်လာသောအခါ ကျန်သားသမီးများသည်

လူသားများနှင့် ငါးဟစ်၊ ခွေးအ၊ တို့၏ အစာဖြစ်သွားကြလေပြီဟု သိလိုက်ရသည်။ သို့မဟုတ် ငါးဟစ်၊ ခွေးအ၊ တို့၏ရန်မှ လွတ်လာသော သားသမီးများကလည်း မိခင်လိပ်မကြီးကို သူတို့ဘာသာ ဘာဝ အကြောင်းစုံပြောပြသောအခါ မိခင်လိပ်မကြီးမှာ ရောက်လာသမျှသော သားသမီးများနှင့်ပင် စိတ်ကိုဖြေ၍ မသေမပျောက် ရောက်လာကြသော သားသမီးများကို ကျောကုန်းပေါ်တင်ကာ ပင်လယ်ထဲ ခေါ်သွားလေသည်။

သို့သော် လိပ်မကြီးအတွက် အန္တရာယ်ကမူ မငြိမ်းသေး။ ပင်လယ်ထဲ အစားမှာ မကန်း၊ ငါးမန်းနှင့် ငါးကြီးတို့က သူ့သားသမီးများကို တိုက်ခိုက် စားသောက်တတ်ကြသေးသည်။ လိပ်မကြီးကိုမူ အခွဲမှာ အကောင်ကြီးသဖြင့် မကန်း၊ ငါးမန်းတို့က တိုက်ခိုက်၍မရပေ။ မည်သို့ဆိုစေ သားသမီးအပေါ် ထားရှိသော လိပ်မကြီး၏ မေတ္တာကမူ ကြီးမားပေသည်။ သဲသောင်တွင်ကျင်း ယက်၍ မြှုပ်နှံထားခဲ့သော လိပ်ကလေးများ ရှင်သန်ပေါက်ဖွားလာကြသည်မှာလည်း လိပ်မကြီးက သူ့သားသမီးများကို နေ့စဉ် မေတ္တာပို့နေသဖြင့် မေတ္တာဓာတ်နှင့် ပေါက်ဖွားလာကြသည်ဟု ဆိုသည်။ အထူးခြားဆုံးမှာ လိပ်မကြီးက သူ့သားသမီးများ ဤနေ့ဤရက် ဤအချိန်ဤည၌ ပေါက်လာကြလိမ့်မည်ကို အတတ်သိပြီး လာစောင့်နေသလို လိပ်ကလေးများကလည်း သူ့မိခင်ကြီး သူတို့ကို ဤနေရာ၌ မုချ လာစောင့်နေလိမ့်မည်ကို သိနေကြခြင်းသာ။

လမိုက်ည၌ ထီးတည်းတည်နေကြသော ကျောက်ချွန်

ကျောက်စောင်းများပေါ်က ငါးဟစ်ငှက်များ တကစ်ကစ်အော်နေကြသောအခါ စောင်းကန်းသည် သံပြင်ပေါ်က ကျောက်စရစ်တစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျောက်ဆောင်ပေါ်က ငါးဟစ်တွေကို ခြောက်ပစ်မလို့လေ၊ အစ်ကို”

“မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ သူတို့ဘာသာသူတို့ နေနေကြတဲ့ဥစွာ”

သူ့အစ်ကိုက မလုပ်နဲ့ဆိုသည်ကို စောင်းကန်းက အတွန့်တက်၏။

“သူတို့ဘာသာသူတို့ နေနေကြတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်တွေ တည်ညံ့အော်နေကြရင် ပြင်သာလိပ်က ဒီနားဘယ်တက်လာရဲတော့မလဲ၊ ဒီကောင်တွေ ပြင်သာလိပ်လေးတွေကို စားချင်လို့လာစောင့်နေတာလဲဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ ဒီကောင်တွေသာရှိနေလို့ကတော့ လိပ်မကြီးသိ တစ်ကောင်မှတောင်မှတောင် ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိပ်အန္တရာယ်ကောင်တွေကိုတော့ ဒီဆိုင်က နှင်ထားမှအစ်ကို မနက်ပြန်ညကျ ဝါးပြောင်၊နဲ့လေးခွ ယူလာမှဖြစ်မယ်”

သူ့ညီ စောင်းကန်းပြောသည်ကို အောင်ပါစီက တခစ်ခစ်ရယ်ပြီ။ “မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပြင်သာလည် လိုက်ဖူးတဲ့မင်းက ငါ့ကို ဆရာလုပ်နေပြန်ပြီ။ ငါးဟစ်ငှက်တွေက လိပ်ကလေးတွေကို စားရအောင် ဒီရာသီ လိပ်ပေါက်တဲ့ရာသီမှ မရောက်သေးတာ၊ ခုမှ ဥချစလရှိသေးတယ်၊ နောက်နှစ်လသုံးလ အနည်းဆုံး

ကြာဦးမယ် ဆိုတာ ငါးဟစ်ငှက်တွေက မင်းထက်သိတယ်မှတ်”
“ဒါဆို ဒီကောင်တွေ ဒီကျောက်ဆောင်ပေါ် ညကြီးမင်းကြီး ဘာလာလုပ်နေကြလဲ”

ငါးဟစ်ငှက်များရှိရာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မော့ကြည့်၍
စောင်းကန်းကမေး၏။

“ဘာလုပ်မလဲ၊ လှိုင်းထိပ်ပေါ်က ငါးတွေကို ဆင်းသုတ်
စားဖို့ လာစောင့်နေကြတာလေ၊ မင်းသွားပြီး ငါးဟစ်တွေကို စမနဲ့
ဒါ သူတို့ဥပေါက်ချိန်မဟုတ်လို့ လူလာတာကို နှုတ်ဆက်ရုံပဲ အသံ
ပေးကြတာ၊ ဥပေါက်ချိန်သာဆို သူတို့အသိုက်နား လာသမျှသူ
တွေကို အသေခံ ထိုးကုတ် ကိုက်တတ်ကြတယ်၊ ဘယ်လောက်
ကြောက်စရာကောင်းလဲ၊ သူတို့နှုတ်သီးကော့ကော့ကြီးနဲ့ တစ်
ချက်မိလို့ကတော့ တစ်ကျပ်နှစ်ကျပ်သား အသာလေးပုံပါသွား
မယ်၊ ဘာမှတ်လဲ လာလာကိုယ့်လမ်းကိုသွား”

အောင်ပါစီက ငါးဟစ်ပစ်ရန် ရွယ်နေသော သူညီလက်ကို
လှမ်းဆွဲပြီး ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ စောင်းကန်းကလည်း ငါးဟစ်ငှက်ကြီးတွေကို
ကြောက်သွားပုံရသည်။ မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင် ကျောက်ဆောင်
ပေါ်နားနေကြသော ငါးဟစ်ငှက်ကြီးတွေမှာ လူကြီးခါးစောင်းနီ၊
နီး မြင့်သည်။ အဝေးကကြည့်လျှင် လူတွေထိုင်နေကြသလား။
တစ္ဆေခြောက်တာလားဟုပင် ထင်စရာ။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းသာ
လှမ်းရသေး၏။ ငါးဟစ်ငှက်ကြီးများသည် တကစ်ကစ်အော်ဟစ်

လိုက်ကြကာ ပင်လယ်ထဲ လှိုင်းထိပ်မှငါးများကို ထိုးဆင်းကိုက်သုတ်
ကြသည်။ ငါးဟစ်နှစ်ကောင်သုံးကောင်မှာ လက်သန်းလက်မ ငါး
လေးတွေကိုမိပြီး စားရန် ကျောက်ဆောင်သို့ ကိုက်ချီပျံလာကြသည်။
တစ်ကောင်သော ငါးဟစ်ကမူ ငါးမည်မျှကြီးကြီးကို လောဘဇော
နှင့် ပြေးကုတ်မိသည်မသိ။ ချီမ၊မရ၊ ပျံတက်မရနှင့် ငါးကြီးဆွဲ
ခေါ်ရာသို့ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ပါနေသည်။

ရုတ်တရက်လောဘဇောနှင့် နိုင်မနိုင် မဆင်ခြင်နိုင်ဘဲ
ပင်လယ်ထဲက ငါးကြီးကို ဆင်းကုတ်မိသော ငါးဟစ်မှာ သူ၏ရှည်
လျှားချွန်ထက်သော ခြေသည်းတွေကို ရုတ်တရက် ပြန်ဖြုတ်မရဘဲ
နှုတ်သီးနှင့်လည်း ကုန်းမပေါက်နိုင်ဘဲ၊ ငါးကြီးဆွဲခေါ်ရာ ရေ ပေါ်
မှာ တရွတ်တိုက်ပါနေရသလို ငါးကြီးမှာလည်း အတောင်ဖြန့်ခံ
ထားသော ငါးဟစ်ကြီးကို ချက်ချင်း ရေထဲ ဆွဲမချနိုင်ဘဲ ရေပေါ်
၌သာ လျှောက်ပြေးနေရသည်။

မနိုင်မနင်း ငါးကြီးကို ဆင်းကုတ်ထားမိသော ငါးဟစ်
ကြီးမှာ မိုးပေါ်ပျံတက်၍လည်းမရ၊ သူ့ခြေသည်းကိုလည်းဖြုတ်
မရနှင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ တကစ်ကစ်အော်ဟစ်ပြီး
လှိုင်းပေါ်ရေပေါ်တွင် တရွတ်တိုက် ငါးကြီးဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါနေရ
သည်။ သူတို့အပေါင်းအသင်းအဖြစ်ကို မြင်၍ ကုရန်လိုက်နေကြ
သော ငါးဟစ်ငှက်တွေမှာလည်း အားကြီးသော ငါးကြီး၏ ဆွဲခေါ်
ရာသို့ ဆောက်တည်ရာမရ လွင့်လိုက်ပါနေသော ငါးဟစ်ကို မကူ
နိုင်၊ ငါးကြီးကို မကုတ်မိနိုင်ဘဲ အော်ဟစ်၍သာ ပျံပဲလိုက်ပါနေ
ကြ၏။

အသုတစ်ရာချိုင် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ ငါးဟစ်များ အော်သံနှင့် ဆူညံသွားသည်။ အပေါင်းအသင်းကို ကူရန်၊ ကယ်ရန် လိုက်နေကြသော ငါးဟစ်သုံးလေးကောင်ကသာ သက်စွန့်ဆဲဖျား လိုက်နေကြသော်လည်း ငါးရသွားသော တစ်ကောင် နှစ်ကောင် ငါးဟစ်တို့ကမူ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် အစားမပျက်၊ စားရင်းက တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ ပင်လယ်ထဲကငါးကြီးနှင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ပါနေကြသော အပေါင်းအသင်းများကို လှမ်းကြည့်ကာ တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ ကစ်ကစ် ကစ်ကစ်နှင့် အသံပေးနေကြသည်။

ဤသည်မှာ သူတို့အပေါင်းအသင်း ငါးဟစ်ကို တောင့်ထားရန် အော်ဟစ်အားပေးနေကြခြင်းလား။ သို့မဟုတ် မတန်မရာ ကိုယ်နိုင်မှန်းမသိ၊ မနိုင်မှန်းမသိ ငါးကြီးကို ဆင်းကုတ်ရမည်လားဟု ကျိန်ဆဲနေကြခြင်းလား ဆိုသည်ကိုတော့ လူသားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော အောင်ပီစီနှင့်စောင်းကန်းတို့က မသိ။ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့်သာ လှမ်းကြည့်နေမိကြ၏။

သူ့ကျောကုန်းကို ထိုးကုတ်ထားသော ငါးဟစ်ကြီးအား ငါးကြီးက ရေထဲဆွဲနှစ်လိုက်သောအခါ ငါးဟစ်ကြီးမှာလည်း တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံတော့ ရှိပုံရသည်။ ငါးကြီး ရေထဲဆွဲနှစ်သည်နှင့် တစ်လုံးပါးရိုသော သူ၏ အတောင်ပံနှစ်ဖက်ကို ရေပေါ်လေပေါ်တွင် ပြန်ခံထားသည်။ ထိုအခါ ငါးကြီးကလည်း သူ့ထင်သလို ရေထဲဆွဲနှစ်၍မရဘဲ ပတ်ဝန်းဘယ်ညာရှိ လှိုင်းရေပေါ်၌သာ ရုန်းရင်း လူးလာပြေးနေရသည်။

သည်လိုနှင့် ရေပေါ်တွင် လုံးထွေးနေကြရင်းက ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက်သာ ငှက်ကြီးက တောင့်ခံထားနိုင်သည်။ နောက်ကကူရန် ကယ်ရန် လိုက်လာကြသော သူ့အပေါင်းအသင်းများကလည်း ငါးကြီးကိုကြောက်သဖြင့် တစ်ကောင်တလေမှ ဝင်ကူတိုက်ချီဖော် မရသောအခါ ငါးကြီးဆွဲနှစ်လိုက်ရာ ရေအောက်ကမ္ဘာသို့ မချိမဆုံ အော်ဟစ်ပြီး ပါသွားလေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်၍ လန့်သွားကြသော ငါးဟစ်ငှက်တွေမှာ ပိုပြီး အော်ဟစ်မည်တမ်းကာ ကျောက်ဆောင်ပေါ် ပြန်လာကြသည်။

ထို အခြင်းအရာတို့ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေကြသော အောင်ပီစီနှင့် စောင်းကန်းတို့မှာလည်း ထိုအခါမှ သတိပြန်ဝင်လာကြသလို ခြေလှမ်း စ၊ ရွှေ့ဖြစ်ကြသည်။

“မင်း စောစောကပြောသလို ငါးဟစ်တွေ ဒီလောက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီး အော်ဟစ်နေကြရင်တော့ ဒီဘက်ကို လိပ်တွေလည်း ဓာတ်ဥရဲကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ တို့လည်း ချောင်းကြီးဝချိုင်ဘက် ပြန်လှည့်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ စောစောကပင် ကျုပ်မပြောဘူးလား။ ဒီငှက်တွေ ဒီလောက်သောင်းကျန်းနေ . . .”

“တော်စမ်းပါကွာ”

နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ်ဖြစ်သော သူညီစောင်းကန်းမှာ သူ့ကို အမြဲလိုလို ဆရာလုပ်တတ်သဖြင့် အောင်ပီစီက အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ စောင်းကန်းလည်း ပါးစပ်ပိတ်ပြီး သူ့အစ်ကို အောင်ပီစီ နောက် လိုက်လာလေသည်။

* * * * *

လိပ်များ တက်ဥနိုင်သော သောင်ပြန်သံခင်းပေါ်
လျှောက်ရှာလာကြရင်း ချောင်းကြီးဝချိုင်အလွန် သံသောင်စတစ်
ဖက်အရောက်မှာ အောင်ပိစိတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ ခြေ
လှမ်းတွေက မတိုင်ပင်ဘဲ အလိုလိုရပ်သွားကြသည်။

ပြင်သာလိပ်တစ်လုံးသည် ပင်လယ်ရေစပ်မှ တရွေ့ရွေ့
တွားတက်လာရာ သောင်တစ်ဝက်ခန့်ကိုပင် ရောက်နေလေပြီ။
အမှောင်ထဲတွင် တရွေ့ရွေ့တက်လာနေသော လိပ်ကိုမြင်သည်နှင့်
သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်း သံပြင်ပေါ် မှောက်
ဝပ်လိုက်ကြသည်။ ပြီး လိပ်မကြီး တွားတက်လာရာဘက်ကို သေ
သေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။

ပင်လယ်ထဲမှတက်လာသော လိပ်မကြီးသည် ပတ်ဝန်း
ကျင်တွင် သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုမည်သူ၊ သူ့ဥတွေကို ဖျက်စီးမည်သူ
များရှိမရှိကို ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၊ တွားတက်လိုက်နှင့် ဥကျင်း
လိုက်ရှာနေလေပြီ။ ဤသည်ကို မြင်နေရသော အောင်ပိစိနှင့်
စောင်းကန်းတို့ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ရင်တခုန်ခုန်နှင့် သံပြင်
ပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

လိပ်မကြီးက ဟိုဟိုသည်သည် ခေါင်းမော့ လှည့်ကြည့်၍
ဥကျင်းမြေနေရာ ရှာနေသလို အောင်ပိစိတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
မှာလည်း ဝမ်းလျားမှောက်ရင်းက ပတ်ဝန်းဘယ်ညာကို လှမ်းကြည့်
လှည့်ကြည့်ကြရသည်။ လိပ်မကြီးဥပြီး၍ ပင်လယ်ထဲ ပြန်မဆင်းမီ၊

လိပ်မကြီး ဥထားခဲ့သော ဥများကို သူတို့ဖော်ယူမပြီးမီ သူတို့လို
ပင် လိပ်ဥရှာသူများ ထိုပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်လာကြမည်ကို
စိုးရိမ်နေကြသည်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ဦး ရောက်လာလျှင်
လိပ်ဥတွေကို တစ်ဝက်ခွဲပေးကြရမည်ဖြစ်သဖြင့် လောလောဆယ်
တွင် ဤပတ်ဝန်းကျင်သို့ လိပ်ဥရှာသူများ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ
ရောက်မလာကြပါစေနှင့်ဟုလည်း ဆုတောင်းနေကြရသည်။

အကယ်၍ သူတို့လိုပင် လိပ်ဥရှာသူ တစ်စုံတစ်ယောက်
တစ်သင်းတစ်ဖွဲ့ ရောက်လာလျှင် ထိုသူများကလည်း သူတို့လိုပင်
သံပြင်ပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်၍ လိပ်မကြီး ဥဥပြီးသည်ထိ
စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေကြမည်မှာ မူ့ချပင်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လိပ်
ဥတစ်ကျင်းကို လိပ်ဥရှာသူ နှစ်ဖွဲ့နှစ်ဦးတွေ့၍ ခွဲယူကြရသည်
မှာ သူတို့၏ အစဉ်အလာ ဥပဒေသဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လိပ်မကြီးနည်းတူ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်ကလည်း ရှေ့နောက် ပတ်ဝန်းဘယ်ညာကို ဂရုစိုက်ကြည့်
နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပတ်လည်မှ ဥဥရန် တက်လာသော လိပ်မကြီးသည် ဥ
ကျင်းလုပ်ရမည့် သံမြေကိုတွေ့၍ ဥကျင်းကို စ၊ယက်နေလေပြီ။
လိပ်မကြီး ယက်ထုတ်လိုက်သော သံမှုန်သံပွင့်များ လွင့်စဉ်ဖွား
ထွက်နေသည်ကိုပင် အမှောင်ထဲ၌ ဝိုးတဝါးမြင်နေရပြီ။ လိပ်မ
ကြီးသည် သူလိုချင်သော သံတွင်းအနက်ကို ယက်တူးပြီးလျှင် ဥ
ချတော့မည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လိပ်မကြီး၏ ကျောကုန်းသည်ပင်
သံထဲ၌ နစ်သွားပြီ။ သို့သော် လိပ်မကြီးကား ကျင်းထဲက သံမှုန်

သံပွင့်တွေကို သူလိုချင်သော အနက်ရအောင် ဘေးဘယ်ညာသို့ ယက်တူးကာ သံတွေကို ကျစ်စာပစ်မြဲ ပစ်ဖြန့်နေ၏။

သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ သံထဲနှစ်သွားသော လိပ်မကြီးကို မမြင်ရတော့ပြီဖြစ်သော်လည်း လိပ်မကြီးယက်ထုတ်ပစ်လိုက်သော သံတွေကို အဆုပ်လိုက် အပြန်လိုက် မြင်နေရသည်။ လိပ်မကြီးသည် မကြာမီကျင်းအနက်ရ၍ ဥချရန် သေချာနေပြီဖြစ်သဖြင့် လိပ်မကြီး ကျင်းယက်နေသည်ကိုထက် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်သို့ နောက်ထပ် လိပ်ဥရွာသူများ ရောက်လာမလာကိုသာ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ပို၍ ဂရုစိုက်ကြည့်နေကြရသည်။

ယခုထိ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လိပ်ဥရွာသူများကိုတော့ မမြင်မိကြသေးသလို သူတို့နောက်ဘက်မှာ လာနေကြသူများကိုလည်း မမြင်ချေ။ သို့သော် သံသောင်အစ စံပန်းတောဘက်မှ ခွေးအ၊ သားအမိ သုံးကောင်သည် ဘယ်ကဘယ်လို လိပ်မကြီးကျင်းယက်နေရာဘက် ရောက်လာကြသည်မသိ။ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် သံသောင်ပြင်အတိုင်း ဆင်းလာနေကြသည်။

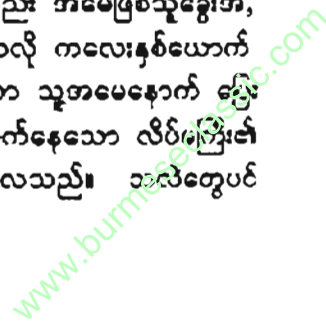
အမှန်က ထိုခွေးအ၊ သားအမိသည် ဒီရေကျသွားလျှင် သန္တာကျောက်တန်းပေါ်ရှိ ရေခွက်ရေအိုင်ငယ်များ၌ တင်ကျန်ခဲ့ကြသော ပင်လယ်ငါးများကို ရှာစားရန် အလို့ငှာ အစာရှာထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤခွေးအ၊ မိုက်တွေမှာ ဒီရေတက်ချိန် ကျချိန်ကိုပင် မသိဘဲ စောစောစီးစီး အစာရှာထွက်လာကြသည်မှာ ဒေါသဖြစ်စရာပင် ကောင်းနေသည်။

အမှန်က တခြားတိရစ္ဆာန်များဆိုလျှင် ဒီရေ အတက်အ

ကျကို ဘုတ်ငှက်များမြည်သံ အီသံကို စောင့်၍သာ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ဆင်းတတ်ကြသည်။ ယခုတော့ ဘုတ်ငှက်များ၏ ဒီရေအတက်အကျ သတိပေးမြည်သံကိုပင် နားမလည်သော ခွေးအ၊ မိုက်သားအမိသည် လိပ်မကြီးကျင်းယက်နေရာ ဘက်သို့သာ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် လာနေကြသည်။

သည်ခွေးအ၊ မ မိသားစုသုံးကောင်ကို လိပ်မကြီးကျင်းယက်နေရာဘက် မလာအောင် ခြောက်လှန့် မောင်းထုတ်ရန်ကလည်း ခွေးအ၊ မကြီးတို့ မိသားစုနှင့် အောင်ပါစိတို့ညီအစ်ကိုကြားတွင် လိပ်မကြီးက ခံနေသည်။ လူသံကြားလျှင် လိပ်မကြီးလည်း ပင်လယ်ထဲ ပြန်ဆင်းပြေးလျှင်ပြေး မပြေးလျှင်လည်း ကျင်းပြောင်းရန် တခြားနေရာသို့ ဆင်းသွားလိမ့်မည်။ ပင်လယ်ထဲပြန်ဆင်းသွားသော လိပ်မကြီး ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်းတက်ဥမည်ကို မည်သူမှ အတတ်မသိနိုင်။ ထိုအခါ လိပ်ဥယူရန် စောင့်ကြည့်နေကြသော သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ပို၍ အချိန်ကြာသွားနိုင်သည်။

ရက်တရက် မည်သို့ လုပ်ကြရမည်မသိ ဖြစ်နေချိန်၌ပင် ခွေးအ၊ သားအမိက လိပ်မကြီးဥချရန် ကျင်းယက်နေသည်ကို ချက်ချင်း မြင်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အမေဖြစ်သူခွေးအ၊ မကြီးက လိပ်မကြီးအနား ပြေးချလာသလို ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ညင်းညင်းညှဲညှဲ အသံပေးကာ သူ့အမေနောက် ပြေးလိုက်လာကြသည်။ ထိုအခါ ကျင်းယက်နေသော လိပ်မကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကလည်း ချက်ချင်းရပ်သွားလေသည်။ သံလဲတွေပင်

အပေါ်ပြန်စဉ် တက်မလာတော့ ခဏချင်းပင် သံဗွဲသံပွင့်များ အစား လိပ်မကြီးသာ ကျင်းပေါ်ပြန်တက်လာတော့သည်။

“တောက် (-) ခွေးအ၊တွေ၊ အစ်ကို ကျုပ် ခဲနှင့်လှမ်း ထုလိုက်မယ်ဗျ”

ဒေါသဖြစ်သွားသော စောင်းကန်းက သူ့အစ်ကို အောင် ပါစီကို ချက်ချင်း လက်တို့ပြီး တီးတိုးပြော၏။

“မင်းပစ်မှာက ဟုတ်ပြီ၊ ခွေးအတွေ့ကို မထိဘဲ လိပ်မကြီးကို သွားထိရင်ကော”

မှန်သည်။ သူ့အစ်ကို ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် ခွေးအ၊မကြီးနှင့် ခွေးကလေးနှစ်ကောင်က လိပ်မကြီးကို ဝိုင်းထားကြပြီ။ လိပ်မကြီးကမူ သံပြင်ပေါ် ဝပ်ချလိုက်ပြီး ပကတိ ငြိမ်နေသည်။ ခွေးအ၊မကြီးက ငြိမ်နေသော လိပ်မကြီးကို သွားနမ်း အနံ့ခံကြည့်သည်။ ထိုအခါ လိပ်မကြီးမှာ မလှုပ်မချောက် ငြိမ် မနေရဲတော့။ ခြေလက်တွေ လှုပ်ရှားလာသည်။ နေရာရွှေ့သည်။ ဆင်းပြေးရန် ဟု ထင်ရ၏။ ပင်လယ်ဘက်ကို ခေါင်းလှည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ခွေးအ၊မကြီးကလည်း လိပ်မကြီးကို သက်ရှိ သတ္တဝါမှန်း သိသွားပုံရသည်။ ရုတ်တရက် လန့်သွား၍ လားမသီး နောက်သို့ တစ်ချက်ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။ သူ့ကလေး နှစ်ကောင်ကလည်း သူ့အမေ လန့်သွားသည်ကို မြင်သဖြင့် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ် ရှိသွားကြသည်။ သို့သော် ထိုအခါမှ ခွေးအ၊မကြီးသည် လိပ်မကြီးကို ခုန်အုပ်တော့၏။ လိပ်မကြီး သံပြင်ပေါ် ဝပ်ကျသွားသည်။ ခွေးအ၊မကြီးက လိပ်မကြီးကို ဖိထား၏။ ကလေးနှစ်ကောင်က

လိပ်မကြီးကို လက်နှင့်လှမ်းခုတ်ကြသည်။

လိပ်မကြီး ကုန်းထလိုက်သောအခါ ခွေးအ၊မကြီး၏ ဖိထားသောလက်က လျှောကျသွားသည်။ ထိုအခါ ခွေးအ၊မကြီးက လိပ်မကြီးကျောကုန်းကို ထိုးဟပ်ကိုက်ခဲသည်။ လိပ်မကြီး၏ ကျောကုန်းခွံကို ကိုက်မိ၍ သွားကျဉ်သွားပုံရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါလိုက်ကာ နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ပင်လယ်ဘက် လှည့်နေသော လိပ်မကြီး ဦးခေါင်းကလည်း အနေအထားပျက်ကာ ကုန်းဘက် ပြန်ရောက်သွားသည်။

ခွေးအ၊မကြီးက လိပ်မကြီးကျောကုန်းကို ထိုးဟပ်မကိုက်ရဲတော့။ သို့သော် ပင်လယ်ဘက် ခေါင်းလှည့်လိုက်သော လိပ်မကြီးအား ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းနှင့် ခုန်အုပ်၍ လိပ်မကြီးကို ဖိထားပြန်သည်။ လိပ်မကြီးကလည်း အဖိမခံ။ သူ့ပင်လယ်ဘက် ထွက်ပြေးနိုင်ရန် ခေါင်းလှည့်ပြန်၏။ ခွေးအ၊မကြီးက တစ်ခါထပ်၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖိထားပြန်၏။

ခွေးအ၊မကြီးက လိပ်မကြီး ကျောကုန်းကို စောစောကလို ထိုးဟပ်၍ မကိုက်ဝံ့တော့။ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်နှင့်သာ လိပ်မကြီးကို ဖိထားသည်။ ဤလိပ်မကြီးကို သူ မည်သို့ကိုက်ခဲ စားသောက်ရမည်ကို အကြံထုတ်နေပုံရသည်။ လိပ်မကြီးကလည်း တွင်တွင်သာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပြီး အဖိမခံ။ လက်နှင့် ခုန်အုပ် ဖိထားပြန်၏။ ထိုသို့ တစ်ကောင်တပြန် ဖြစ်နေကြစဉ် ခွေးအ၊လေးနှစ်ကောင်ကတော့ အနားမကပ်ရဲဘဲ ပါးစပ်ထဲကသာ အသံသေးအသံ ကြောင်ပေးပြီး သူ့အမေနှင့်လိပ်မကြီးတို့ အခြေအကောင် သတ်ပုတ်

နေကြရာသို့ ပြေးလာလိုက်ပြန်ပြေးလိုက်နှင့် သူ့အမေကို အားပေးနေကြပုံရသည်။

ထိုသို့ လိပ်မကြီးနှင့် ခွေးအ၊မကြီးတို့ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန်ဖြစ်နေကြရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အောင်ပါစီနှင့် စောင်းကန်းတို့ အနားသို့ပင် ရောက်လာကြသည်။ လိပ်မကြီးနှင့် ခွေးအ၊မမိသားစုမှာ သူတို့ညီအစ်ကိုနှင့် ဝါးနှစ်ပြန်လောက်ကို ပင်ရောက်လာကြ၏။

ခွေးအ၊မကြီးကခုန်အုပ်၍ ရှေ့လက်နှင့်ဖိထားလိုက်၊ လိပ်မကြီးက ကုန်းထလိုက် ဖြစ်လာကြစဉ် အောင်ပါစီတို့ အနားစာရောက်တွင် လိပ်မကြီးသည် ကုန်း၍ပင်မထနိုင်တော့ဟု ထင်၏။ သဲပြင်တွင် ဝပ်ချသွားကာ ပကတိ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဤတစ်ခါတော့ လက်မြန်ခြေမြန်ရှိသော စောင်းကန်းက သူ့အစ်ကိုကိုပင် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သဲပြင်ပေါ်က ကျောက်စရစ်ခဲကို လှမ်းကောက်ကာ ခွေးအ၊မကြီးကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ထိုင်လျက်မတ်တတ် အနေအထားမဟုတ်ဘဲ သဲပြင်ပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက် ကြည့်နေရာက ရမိရရာ ကျောက်စရစ်ခဲတစ်လုံးနှင့် လှမ်းပေါက်လိုက်သော စောင်းကန်း၏ ကျောက်စရစ်ခဲလုံးမှာ ခွေးအ၊မကြီးကို မထိဘဲ ခွေးအ၊လေးတစ်ကောင်ကို သွားထိသည်။

စောစောကလည်း သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသူလေးပါး မမြင်ရမတွေ့ရဘဲ သူ့ကိုယ်ပေါ် ခဲလုံးလာကျသောအခါ ခွေးအ၊လေးမှာ လန့်ဖျပ်ပြီး ဂိန်ကနဲ တစ်ချက်အော်လိုက်သည်။

ပြေးတော့ ထွက်မပြေး။ ဘယ်နားက သူ့ကိုပစ်ပေါက်ပါလိမ့် ဟုသော အကြည့်နှင့် တောတိရစ္ဆာန်ဝီဝီ ရန်သူရာအကြည့်နှင့် နားရွက်နှစ်ဖက်ထောင်ကာ လေးဖက်ထောက် ရပ်စောင့်ကြည့်နေသည်။

ခွေးအ၊လေးလိုပင် သူ့အမေ ခွေးအ၊မကြီးကလည်း သူကလေးအော်သံ ကြားလိုက်သောအခါ လိပ်မကြီးကို ဖိထားရာက ချက်ချင်း သဲပြင်ပေါ် ဝပ်ချလိုက်သည်။ ရန်သူတစ်ယောက် ယောက်သည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာပြီဟူသော အသံနှင့် နားရွက်နှစ်ဖက်ကလည်း ချက်ချင်း ထောင်ထလာသည်။

လက်မြန်ခြေမြန်ရှိလှသော စောင်းကန်းက သူ့အစ်ကို ဘာလုပ်မှန်း မသိဘဲ ကြောင်ကြည့်နေစဉ် နောက်ထပ်ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို လှမ်းကောက်ပြီး ခွေးအ၊မကြီးကို လှမ်းထုရန် လက်ရွယ်လိုက်စဉ်မှာပင် ခွေးအ၊မကြီးသည် ဂိန်ကနဲ တစ်ချက်အော်ကာ စံပန်းချဲ့တော့ ရှိရာဘက် ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ သူ့အမေ အော်၍ထွက်ပြေးသွားသောအခါ ခွေးအ၊လေးနှစ်ကောင်မှာလည်း ဘာမသိညာမသိနှင့် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်ပြီး သူ့အမေ နောက် ပြေးထွက်သွားကြသည်။

အောင်ပါစီနှင့် စောင်းကန်းတို့ကလည်း ခွေးအ၊မကြီးရုတ်တရက်အော်ပြီး ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးသွားသည်ကို သဘောမပေါက်သဖြင့် ကြောင်သွားသည်။ ခွေးအ၊မကြီး စထွက်ပြေးတုန်းကမူ အောင်ပါစီမှာ ခွေးအ၊မကြီးကို သူ့ညီ ခဲနှင့်လှမ်းပစ်ပေါက်လိုက်၍ဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ညအမှောင်၌

ပင်ဖြစ်လင်ကစား သူတို့နှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်၌သာ ရှိနေသော ခွေးအ၊မကြီးကို သူညီ ခဲထိမှန်လျှင်လည်း မြင်သာသိသာနိုင်သည်။ ယခုမူ သူညီကလည်း ခဲနှင့်လှမ်းမပစ်ရသေးဘဲ ခွေးအ၊မကြီး ထွက်ပြေးသွားသည်ကို အောင်ပါစီမှာ တွေးမရဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကပ်လျှက်မှောက်လျက် အနေအထားတွင်ရှိနေသော သူညီမျက်နှာကို လှည့်ကြည့်သောအခါ သူညီကလည်း ခွေးအ၊မကြီး ထွက်ပြေးသွားအောင် အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ပါလိမ့်ဟု သူ့အစ်ကိုမျက်နှာကို တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်နေပြန်သည်။

အမှန်မှာ သူပင်လယ်ထဲဆင်းပြေး၍ ဘယ်လိုမှမရတော့မှန်းသိသော ပြင်သာလိပ်မကြီးသည် သူတို့၏ ဗီဇစိတ်အသိနှင့် တိုက်ကွက် ပြောင်းတိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခွေးအ၊မကြီးက သူ့ကိုယ်ကို လက်နှင့်ဖိချလိုက်သောအခါ လိပ်မကြီးက သေသွားသလို ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ထိုအခါ လိပ်မကြီး သေပြီအထင်နှင့် ခွေးအ၊မကြီးက သူ့ကိုက်၍ရနိုင်မည့် အသားပျော့ အသားညှပ်နေရာကို အနှံ့ခံလိုက်ရှာရာ စိုစွတ်နေသော လိပ်မကြီး ပါးစပ်ခေါင်း သွင်းထားရာကို သွားတွေ့သည်။ ထိုအခါ ထိုအသားပျော့ အသားညှပ်နေရာကို ကိုက်ဖဲမည်ဟု နှုတ်သီးဟပ်လာသည်နှင့်ဦးခေါင်းကို ကိုယ်ထဲကျွဲသွင်းပြီး အားခဲစောင့်နေသော လိပ်မကြီးက ဆတ်ခဲနံ့ ပြေးဆောင်ထိုးကိုက်လိုက်ရာ ခွေးအ၊မကြီး၏နှာဖျားမှာ အသားနီလန်ထွက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခွေးအ၊မကြီးသည် တစ်ချိုးတည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်၏။

“ဟင်အစ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ခွေးအ၊မကြီး လန့်ပြီး လိပ်

မကြီးနားက ပြေးထွက်သွားတာလဲ”

“ငါလည်းမသိဘူးလေကျွာ၊ ဘယ်လိုများဖြစ်သွားပါလိမ့်”

(အမှန်မှာ လိပ်မကြီး တိုက်ကွက်ပြောင်းတိုက်လိုက်သဖြင့် ခွေးအ၊မကြီးထွက်ပြေးသွားရခြင်းကို သူတို့ရွာရောက်၍ လူကြီးများကို မေးကြည့်ကြတော့မှ သိကြရလေသည်။)

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထိုသို့အံ့ဩ တီးတိုး ပြောနေကြချိန်တွင် လိပ်မကြီးကား ဘေးရန်ကင်းသွားပြီ ထင်သဖြင့် ဥဥရန် သူ့ကျင်းနားကိုပင် ပြန်ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ လိပ်မကြီးအနေမှာ သူ့ရန်သူနှစ်ယောက် သူ့အနား၌ ပုန်းစောင့်နေကြသည်ကို လုံးဝမသိ မရိပ်မိသဖြင့် ဥဥရန်သာ စိတ်စောပြီး သဲကျင်းယက်နေ၏။

မကြာပါချေ လိပ်မကြီးသည် ကျင်းထဲ၌ ဥဥချထားခဲ့ပြီး ကျင်းထဲက ပြန်တက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းဘယ်ညာကို ခေါင်းမော၍ကြည့်သည်။ စောစောက ခွေးအ၊မကြီးနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည်ကို ယခုထိ သတိရသေးပုံနှင့် သူ့ကျင်းကို သဲမြေစာတွေနှင့် မဖုံးသေးဘဲ တွင်းဝတွင် ခဏငြိမ်နေသေးသည်။ မြီးတော့မှ သူ့ဥကျင်း စလုပ်စဉ်က ယက်ထုတ်ထားသော မြေစာသဲများကို ကျင်းထဲယက်ချပြီး သူ့ဥတွေကို ပြန်ဖုံးတော့သည်။

သူ့ဥတွေကို မြေစာသဲတွေနှင့် လိပ်မကြီး ပြန်ဖုံးဝှက်နေသည်မှာ ကွမ်းတစ်ယာညက်မက ကြာသည်။ သို့နှင့်လည်း လိပ်မကြီးမှာ သူ့ဥတွေကိုစိတ်မချသေးဘဲ သူ့ဥရှိနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ယက်လှည့်၍ ကျင်းဖျောက်သည်။ ရန်သူတွေ သူ့ကျင်းဥကို

ရွာမတွေ့နိုင်အောင် သဘာဝအသိနှင့် ကျင်းပတ်ဝန်းကျင် သံပြင်ကို တလင်းရာတစ်ဝက် အကျယ်အပြန့်ဖြစ်အောင် လူးလာ ခေါက်တုံ့ ကစားပြီး ကျင်းဖျောက်သည်။ ထိုသို့ကျင်းဖျောက်ပြီး စိတ်ချရပြီဟု သူယူဆပြီးမှ လိပ်မကြီးသည် ပင်လယ်ထဲသို့ဆင်း သွားလေသည်။

လိပ်မကြီး ပင်လယ်ထဲ ဆင်းသွားပြီးသည်နှင့် အောင်ပါစိ တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း လိပ်မကြီး ကျင်းဖျောက်ထား ရာ သဲသောင်ပေါ် ပြေးတက်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လိပ်မကြီး ဥကျင်းယက်ရာ နေရာနှင့် ဥဥခဲရာနေရာကို အစအဆုံး မြင်လိုက်ကြရသူတွေ ဖြစ်သဖြင့် သံချွန်နှင့်ပင် ထိုးကြည့်စရာ မ လိုဘဲ ခန့်မှန်းပြီး လိပ်မကြီး ကျင်းဖျောက်ထားခဲ့ရာ ဝဟိုချက်မ ကို လက်နှင့်ယက်လိုက်ကြရုံနှင့် လိပ်ဥတွေကို တွေ့ရတော့သည်။

အကယ်၍ လိပ်မကြီး တက်လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လိပ်မကြီး ကျင်းစယက်သည်ကို လည်းကောင်း၊ ဥဥသည်ကိုလည်း ကောင်း အစအဆုံးသာ မမြင်လိုက်ကြရလျှင်တော့ သံချွန်နှင့် သဲ ထဲထိုးပြီး မနည်းရှာယူကြရမည်။ သံချွန်နှင့် ထိုးရှာလျှင် လိပ်ဥအ ပျက်အစီးကလည်း အနည်းဆုံး တစ်လုံးနှစ်လုံးတော့ အလဟဿ ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ယခုမူ လိပ်ဥသည်ကို အစအဆုံး ကြည့်နေခဲ့ ကြသူတွေမို့ လွယ်လွယ်နှင့်ပင် လိပ်ဥတွေကိုတွေ့ရသည်။

လိပ်မကြီးကလည်း ခွေးအ၊မကြီးနှင့် လုံးထွေးသတ်ပုတ် ထားသဖြင့် ပင်ပန်း၍လား သို့မဟုတ် ခွေးအ၊မကြီးကြောင့် အ ချိန် နှောင့်နှေးသွားသဖြင့် စောစောဥချထားခဲ့၍လားမသိ။ ဤ

လိပ်မကြီး၏ လိပ်ဥကျင်းမှာ သူတို့ညီအစ်ကို ရူးယူဖူးသမျှ လိပ် ကျင်းထဲတွင် အတိမ်ဆုံးလိပ်ကျင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် သဲကျင်းထဲ လိပ်မကြီး ဥချထားခဲ့သော လိပ်ဥ သုံးလေးဆယ်ကို ပုဆိုးနံငယ်ပိုင်းထဲ ထည့် ကြသည်။ လိပ်ဥရွာသူတို့၏ အစဉ်အလာအတိုင်း လိပ်ဥလေးငါး လုံးကိုလည်း ဥကျင်းထဲထားကာ လိပ်မကြီးဖုံးသလို သဲတွေနှင့် ပြန်ဖုံးပြီး သန်းခေါင်မတိုင်မီ ရွာပြန်လာကြလေသည်။

* * * * *

မနေ့ညက လိပ်ဥရ၍ ရွာပြန်လာကြသော ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်မှာ ယနေ့ည၌လည်း ပြင်သာလည် လိပ်ဥရွာထွက်ရန် နေမဝင်မီကပင် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေကြသည်။ တုန်ခဲ့သောညက အတွေ့အကြုံကြောင့် ယနေ့ညတွင် ခွေးအ၊မကြီးနှင့်တွေ့ပါက အ သင့်ပစ်၍ ခြောက်လှန့်နိုင်ရန် လေးခွတစ်ခုကိုလည်း အပိုဆောင် ယူလာကြသည်။

သည်လိုနှင့် ညမိုးချုပ်၍ သက်ငယ်ခေါင်းချချိန်လောက် မှာပင် အောင်ပါစိနှင့် စောင်ကန်းတို့သည် လိပ်ဥရွာရန် ပင်လယ် နား ထွက်လာကြပြန်သည်။ သူတို့ရွာနှင့် ပင်လယ်နားမှာကောင် လေးတစ်လုံးသာ ခြားနေသဖြင့် ကွမ်းတစ်ယာညက် အကြံဉာဏ် ပင်လယ်နားသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

သည်ညှိ သူတို့ညီအစ်ကိုသည် ချောင်းဝနှင့် ပင်လယ် ပြင်ကိုခြားထားသော သံပြင်ဘက် အရင်လျှောက်လာကြသည်။ ဤမှာဘက်တွင် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများ နည်းသဖြင့် လိပ်တက်များသည်ဟု ရွာကလူကြီးအချို့ ပြောစကားကြောင့် အရင်လာကြည့်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ချောင်းကြီးဝ သဲတန်းကိုလွန်၍ တာဝတိံသာချိုင့်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သံပြင်တွင် လိပ်တက်ရာများနှင့် ဥကျင်းရာများကို လျှောက်ရှာကြသည်။ မကြာမီ ဘယ်အချိန်ကပင် တက်ဥထားခဲ့သည်မသိ။ လိပ်မကြီးဥကျင်းပေါ်တွင် ကျင်းဝှက်ကစားထားရာ တစ်ခုကိုတွေ့ကြရာ လိပ်ဥရှိနိုင်မည်ထင်သော နေရာများကို သံချွန်နှင့်ထိုး၍ ရှာကြည့်ကြသည်။ သို့သော် တော်တော်နှင့် ထိုးရှာ၍မတွေ့။ သံပြင်ထဲကို သံချွန်နှင့်ထိုးလိုက် ပြန်နှုတ်လိုက် သူတို့လက်ကို သူတို့စိတ်မချ၍ သံချွန်ဖျားကို နမ်းကြည့်လိုက် လုပ်နေကြသည်။ အကယ်၍ သံချွန်နှင့် ဥကျင်းကိုထိုးမိလျှင် ပျော့ပြီး လိပ်ဥထိုးမိသည့် အနေအထားကို သူတို့လက်က သိသည်။

လိပ်မကြီး တက်ဥသွားသည်မှာ သုံးလေးရက်ရှိသွား၍ သံကျစ်ကာ လက်ကို စိတ်မချလျှင် သံချွန်အဖျားကို နမ်းကြည့်က သိရသည်။ လိပ်ကျင်းကို ထိုးမိ၍ပြန်နှုတ်လိုက်သောအခါ သံချွန်အဖျားမှာ အရိအရွဲ့ ပါမလာသည့်တိုင်အောင် ညှိစိုစိုအနံ့ရသည်။ ထိုသို့ အနံ့ရလျှင် ထိုနေရာသည် မုချ ဥကျင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုသို့ သံပြင်ကို သံချွန်နှင့်ထိုး၍ ရှာနေကြစဉ် -

“ဟေ့ ဘယ်သူတွေလဲကွ” ဟု လူကြီးတစ်ယောက်အသံကြောင့် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခေါင်းမော့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လူကြီးတစ်ယောက်သည် လိပ်ဥထုပ်ဟု ထင်ရသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုထမ်းကာ သူတို့လိုပင် သံချွန်တစ်ခုကို ကိုင်ပြီး သူတို့အနား လာရပ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ပါ”

သူတို့နှင့် တစ်လံကျော်က ရပ်၍မေးနေသော လူကြီးကို အမှောင်ထဲ၌ မည်သူမည်ဝါမှန်း အတတ်မသိသေးသော်လည်း အောင်ပါစီက ကျွန်တော်တို့ပါဟု ပြောလိုက်ရသည်။

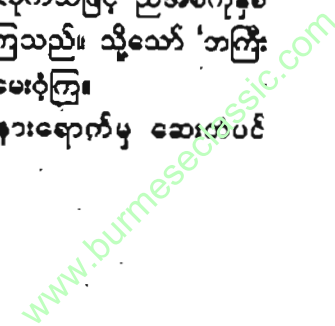
လူကြီးကမူ သူ့အသံကို မှတ်မိသွားပြီး ‘အောင်ပါစီတို့လားကွ’ လှမ်းပြောပြီး သူတို့ရှိရာသို့လျှောက်လာသည်။ ထိုအခါမှ လူကြီး၏အသံကို မှတ်မိသွားသော အောင်ပါစီကလည်း ‘အော် ဘကြီး ငတောင်ပိုကိုး’ ဟု ဆိုလိုက်၏။ လူကြီးကလည်း -

“အေး ငါပါ။ မင်းတို့ဒီနေ့ ဘယ်နှယ်လဲ” ဟု မေးသည်။

“ဒီနေ့ နတ်မလိုက်သေးဘူး ဘကြီး။ ခုမှ ဒီတစ်ကျင်း ရှာကြည့်ကြမလို့”

ဟု အောင်ပါစီ အပြောကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဦးငတောင်ပိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားကြသည်။ သို့သော် ‘ဘကြီး ဘာရယ်တာလဲ’ ဟုတော့ လူကြီးမို့ မမေးဝံ့ကြ။

ဦးငတောင်ပိုကမူ သူတို့အနားရောက်မှ ဆေးထုပ်ပင်

သောက်နေလိုက်သေးသည်။

“အေး ငါ့ကုရှာပေးရမလားကွ၊ ထုံးစံအတိုင်းပဲနော် ဟဲဟဲ”

ဆေးတံဖွာရင်းက အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ပြောလိုက်ပြန်၏။
ဒါနှင့်လည်း အောင်ပါစိတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သဘောမပေါက်ကြသေး။

“တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပေါ့ ဘကြီးရာ လုပ်ပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ရှာတာ ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက်တောင်ကြာ . . .”

“ခွေးလေးတွေ ကွမ်းတစ်ယာညက်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ တစ်ညလုံးရှာလည်း လေးငါးလုံးလောက်ပဲ ဒီကျင်းထဲ ရတော့မပေါ့၊ ဒီမှာတွေ့လား၊ စောစောကလေးတင်ပဲ ငါဖော်ယူထားပြီ၊ ဒီမှာဒီမှာ”

ဟု သူလိပ်ဥထုပ်ကို ကိုင်ပြ၍ ပြောလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ရှက်သွားသော အောင်ပါစိမှာ ‘ဟာ ဘကြီးကလဲ’ လောက်သာ ပြောလိုက်နိုင်သည်။

“နောက် မင်းတို့ကလေးတွေ မှတ်ထား၊ လာ ဘကြီးပြမယ်” ဟု ပြောပြီ။ လိပ်မကြီး ခြေရာဖျောက် ယက်ကစားထားရာ အဝိုင်းအဝန်း အလယ်နားကို ခေါ်ပြသည်။

“ဒီမှာ တွေ့လား၊ ဒီနေရာဟာ လိပ်မကြီး ဥကျင်းပဲ။ လူကယူသွားပြီဆိုရင် ဒီနေရာမှာ လိပ်ယက်ရာ ဘယ်ရှိတော်မလဲ၊ လူခြေရာပဲ ကျန်မှာပေါ့။ နင်တို့ ကလေးတွေပဲ မျက်စိပိုကောင်းပါတယ်။ သေသေချာချာကြည့်ကြစမ်း”

ဟု စောစောက သူဖော်ယူထားသော ဥကျင်းဝဟိုချက်ကို သံချွန်နှင့် ထောက်ပြသည်။

ထိုအခါမှ အောင်ပါစိတို့ ညီအစ်ကိုမှာလည်း သဘောပေါက်သွားကြသည်။

“ကဲ မြင်ပြီလား၊ မှတ်မိတယ်နော်၊ ဒါ ဘကြီးခြေရာပဲ။ ဘကြီးပြန်မယ်။ အမှောင်ထဲပေမယ့် မင်းတို့လျှောက်လာကြတာ ဘကြီး ကြယ်ရောင်ရေရိပ်နဲ့ အဝေးကြီးကပင် မြင်တယ်။ မင်းတို့ကို တစ်ဝက်ခွဲပေးရမှာစိုးလို့ ငါ ကမန်းကတန်း ဖော်ပြီး စံပန်းချဲ့တော့ထဲ အသာဝင်ပုန်းနေတာ။ ဒီည မင်းတို့ ဟင်းစားမရရင် မနက်ဖြန် ဘကြီးဆီ ဆယ်ကိုးလုံး လာယူကြ”

“မနေ့ညက ကျုပ်တို့ အသူတစ်ရာချိုင်ဘက်က တစ်ကျင်းရထားတယ်”

ဦးငတောင်ပိုကြီး ကြားသည်ကို အောင်ပါစိက ဘာမှ မပြောသော်လည်း စိတ်ဆတ်သူ၊ စိတ်တိုတတ်သူ စောင်းကန်းက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား ရာသီအစပဲရှိသေးတယ်၊ ငါ့တုတို့ တော်ကြသားပဲ။ ကဲ ဒါဆို ဘကြီးတော့ ပြန်တော့မယ်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထော့ မနေနဲ့နော်၊ ပင်လယ်ဆို စုန်းနဲ့ နတ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ” ဟု အောင်ပါစိက ပြောလိုက်သောအခါ ဦးငတောင်ပိုလည်း လိပ်ဥထုပ်ထမ်းပြီး ရွာဘက်ပြန်သွားလေသည်။

ဦးငတောင်ပိုမှာ သူတို့နှင့် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းသော်လည်း သူတို့ကို ကလေးတွေပဲ ဟုသော သဘောနှင့် ပြောသွား

သည်ကို စောင်းကန်းကတော့ ကျေနပ်ပုံမရ။ ထို့ကြောင့် ဦးငတောင်
ဝေးသွားသည်နှင့် -

“ဒီလူကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ရာသီစမှာ လိပ်တစ်ကျင်းရတာ
ဟုတ်လှပြီထင်လို့ ကြားသွားတာ အစ်ကိုသိလား။ အဲဒါ သူ့ထက်
တောင် တစ်ရက်စောပြီး မနေ့ညကပင် ကျုပ်တို့ရပြီးပြီဆိုတာ
သိအောင် ပြောလိုက်တာ”

ဟု စောင်းကန်းက မကျေမချမ်းဆိုသည်။

အောင်ပါစီကမူ -

“မင်းကလည်း ဘာဖြစ်လဲ လူကြီးကဆုံးမစကားပြောတာ။
ခုတွေ့လား ဘကြီးငတောင်ပိုသာ မပြောရင် မင်းနဲ့ငါ ဒီကျင်းကို
ကျင်းကန်း(လူဦးပြီးကျင်း)မှန်း မသိလို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ
ရှာနေကြဦးမယ် မသိဘူး။ မင်းက တဆိတ်ရှိစိတ်ချည်းပဲ။ လာလာ
တောင်ပြိုဘက် သွားလည်ကြည့်ရအောင်”

ထိုအခါမှ စောင်းကန်းကလည်း အောင်ပါစီနောက် လိုက်
လာတော့သည်။

ယနေ့ည၌ သူတို့ညီအစ်ကို လျှောက်ရှာရင်း သန်းခေါင်ပင်
နီးသွားသော်လည်း ဥကျင်းဆို၍ကား တစ်ကျင်းမှ မတွေ့သေး။
တောင်ပြိုဘက် သဲပြင်ကွေ့ရောက်သောအခါ သူတို့လိုပင် လိပ်ဥ
ရှာသူနှစ်ယောက် သူတို့ရှေ့ ဝါးလေးငါးရိုက်အကွာက သွားနေသည်
ကို အမှောင်ရိပ်တွင် လှမ်းမြင်လိုက်ကြရသောအခါ သူတို့ညီအစ်
ကိုမှာ ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျသွားကြသည်။

ရှေ့ဆက်သွားလျှင်လည်း အကယ်၍ လိပ်တက်လာသည်

ကိုမြင်လျှင် လည်းကောင်း၊ လိပ်မကြီးဥချထားခဲ့ပြီး ပင်လယ်ထဲ
ပြန်ဆင်းသွားသော လိပ်ကျင်းကို တွေ့သော်လည်းကောင်း၊ သူတို့
ရှေ့က သွားနေသူတွေသာရမည်။ အကယ်၍ရလည်း တစ်ယောက်
တစ်ဝက်သာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ရမှာမို့ တောင်ပြိုဘက်မှ
ချောင်းကြီးဝဘက် ပြန်လှည့်လာကြပြန်သည်။

လိပ်ဥရှာကြရသည်မှာ ခက်တော့ခက်သား။ တစ်ခါတစ်
လေ၌မူ ရှေ့ကလိပ်ဥရှာသူကြားနှင့် နောက်ကလိုက်လာသူကြား
သဲသောင်ပြင်ကိုလည်း လိပ်တွေက ဥရန် တက်ချင်တက်လာတတ်
သည်။ ထိုအခါ ရှေ့ကသွားနေသူများမှာ နောက်သို့လှည့်မကြည့်
မိသဖြင့် နောက်ကလိုက်လာသူများသာ ရသွားတတ်ကြသည်
လည်းရှိသည်။

“ခုလောက်ဆို ဘကြီးငတောင်ပို ရွာတောင်ရောက်သွား
ပြီလား မသိဘူးကွ၊ တို့က သစ်ချိုင်တစ်ချက် သွားကြည့်ပြီး မဟန်
ရင် ပြန်ကြတာကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ချောင်းကြီးဝဘက် ပြန်လှည့်လာကြရင်း လမ်းတစ်ဝက်
လောက်အရောက်မှာ အောင်ပါစီကပြော၏။

“အိမ်ရောက်ရုံတင်လားဗျ၊ အစားကြူတဲ့လူကြီး ခုလောက်
ဆို ထမ်းသွားတဲ့လိပ်ဥ ပြုတ်တောင်စားပြီးပြီနော့မှာ”

ဦးငတောင်ပိုကြီး ကြားသည်ကို ယခုထိ အစာမကြေ
ဖြစ်နေသော စောင်းကန်းကလည်း သူ့အစ်ကိုကို ပြန်ပြောသည်။
သူ့အစ်ကိုက ညင်ညင်သာသာရယ်ပြီး -

“ဟုတ်မယ်ကွ၊ ဘကြီးတို့က အစားကျ လောင်းကြေးနဲ့

တောင်စားတာ။ နေတောက ဦးသာပွင့်နဲ့ မြေပဲနှစ်ပြည်တောင်းကြေး စားကြတာ မကုန်လို့ ငါးခြောက်သုံးဆယ်ပိသာ လျော်ရပါပကောလား။ တစ်ဇွေလုံး ရှာထားတဲ့ငါးခြောက် လောင်းကြေး ယေလိုက်ရလို့ ဘကြီးငတောင်ပိုကို အနီးဆဲတကော” ဟု အောင်ပါစီက ပြောပြန်သည်။

“အနီးလေးဆဲတာ နည်းတောင် . . . ဟင် အစ်ကို . . . ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဘာကြီးလဲဗျ”

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရင်း ချောင်းကြီးဝချိုင်အရောက်မှာ ရှေ့တိုလှမ်းကြည့်လိုက်သော စောင်းကန်းက ခြေလှမ်းတန့်ပြီး စကားဆက်ပြတ်ကာ အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်သည်။

စောင်းကန်း အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်တော့မှ အောင်ပါစီလည်း ရှေ့သို့ အကြည့်ရောက်သွား၏။

သူညီ ပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ချက်ချင်း ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ အလေ့အကျင့်အရ သံပြင်သို့ ပြိုင်တူ မှောက်ဝပ်ချလိုက်ကြသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေ သံပြင်၌ လမိုက်ညဆိုလျှင် ထိုင်လျက်၊ မတ်တတ်ရပ်လျက် ကြည့်ခြင်းထက်၊ သံပြင်တွင် ဝမ်းလျှားမှောက်ကြည့်က မြင်ကွင်း အထေးကို ပို၍မြင်ရသည်။ အောင်ပါစီတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ပင်လယ်နားမွေး၊ ပင်လယ်နားကြီးပြင်းလာကြသူများပီပီ ဤသည်ကိုတော့ အလိုလိုသိပြီးသား ဖြစ်ကြသည်။

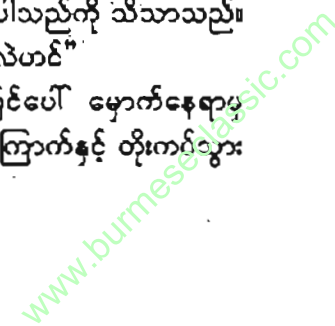
ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့နှင့် ဝါးသုံးလေးရိုက်အကွာ သံပြင်တွင် လှမ်းမြင်နေရသော အကောင်ကြီးကို ကြောက်ကြောက်နှင့် သံပြင်တွင် ပြားပြားဝပ်ကာ မျက်တောင်မခတ် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

အကောင်ကြီးမှာ မည်းမည်းပြားပြားကြီး။ အရှည်မှာ လူကြီးနှစ်လခန့်ရှိပြီး ဘေးနှစ်ဘက်အပြန့်မှာ သင်ဖြူမှာတစ်ချပ်ခန့်ရှိသည်။ ကြယ်ရောင်ရေရောင်ထဲ၌ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးပေါ်မှာ ပိုးစုန်းကြူကောင်ငယ်များလောက် ပြေးနေကြသကဲ့သို့လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း အရောင်ပွင့် အရောင်လက်များကို ကိုယ်လုံးအန့်မြင်နေရသည်။ ထိုသတ္တဝါကြီးသည် ပင်လယ်ထဲက တက်လာသည်မှာတော့ သေချာသည်။ ချောင်းကြီးဝ အောက်ဘက်ရှိ သဲကုန်းတန်းပေါ် တရွေ့ရွေ့ တွားတက်နေသည်။

သူ တွားတက်နေသည်မှာ နှေးလွန်းသည်။ လိပ်မကြီးတစ်ကောင် ဥဥရန် သဲသောင်ပြင်ပေါ် တွားတက်လာသည်ထက် ပင် နှေးကျေးနေသည်။ လိပ်မကြီးလို ပတ်ဝန်းဘယ်ညာကို ကြည့်သလား၊ မကြည့်ဘူးလား ဆိုသည်ကိုတော့ သူတို့ညီအစ်ကိုလည်း မခန့်မှန်းတတ်ကြ။ အကောင်ကြီးမှာ လိပ်လို ဦးခေါင်း၊ အမြီးပါပုံမရ။ တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းမြင်လိုက်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအကောင်ကြီးတွင် ခြေလက်တို့တော့ ပါသည်ကို သိသာသည်။

“ဟင် အစ်ကို၊ ဘာကောင်ကြီးလဲဟင်”

သူ့အစ်ကိုနှင့် ယှဉ်လျှက် သံပြင်ပေါ် မှောက်နေရာမှ စောင်းကန်းက သူ့အစ်ကိုနား ကြောက်ကြောက်နှင့် တိုးကပ်သွား

ပြီး လေသံနှင့်မေး၏။

“ဘာကောင်ကြီးလဲ ငါလည်း မသိဘူး။”

သူ့အစ်ကိုအစ်မမှာ သူ့ထက်ပင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သံ ပါနေသည်။

ခက်နေသည်မှာ သူတို့ညီအစ်ကို ရွာပြန်ရမည့် လမ်းက လည်း ဤချောင်းကြီးဝဲ သဲကုန်းတန်းကို ဖြတ်၍သာပြန်ရမည်ဖြစ် ရာ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ် နေကြသည်။ အကယ်၍ ပင်လယ်ရေစပ်ဘက်က လှည့်ထွက်ပြေး ကြသည်ကို ဤအကောင်ကြီး မြင်သွားလျှင် သူတို့နောက်များ ပြေး လိုက်လာမလား ဟူသော အတွေးကလည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စလုံးခေါင်းထဲ ရောက်နေကြသည်။ တစ်ခု တော်သေးသည်မှာ ထိုအကောင်ကြီးသည် သူတို့ဘက်သို့ ယခုထိ လုံးဝပြန်လှည့်မ ကြည့်ဘဲ ချောင်းဘက်ကိုသာ ဦးတည်ရွေ့လျားနေသဖြင့် တော် သေးသည်ဟု ပြောရမည်။

“အစ်ကို လင်းပြန်ကြီးလား”

အကောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပိုကြောက်လာသော စောင်းကန်းက မေးနေပြန်၏။

“မဟုတ်ဘူး”

အောင်ပါစီက ဤမျှသာ တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ သူညီမေးသော လင်းပြန်ဆိုသော ရေသတ္တဝါကို အောင် ပါစီ အကြိမ်အခါပေါင်းများစွာ မြင်ဖူးသည်။ လင်းပြန်မှာ သူတို့ ဗူးပိုက်ထဲ တစ်ခါတစ်ခါ မျှင်တွေငါးတွေကိုစားပြီး ပါလာတတ်

သည်။ လင်းပြန် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ လိပ်ကျောက်ငါးလို ပြားပြားချပ် ချပ်ဖြစ်သည်။ လိပ်ကျောက်လို အမြီးရှည်ကြီးတော့မပါ။ သို့သော် ကျောကုန်းတွင် အရိုးမာဆူးတောင်တစ်ချောင်းပါသည်။ သူ့သွား လျှင် ကျွမ်းထိုးပြီး ပြန်လိုက် မှောက်လိုက် သွားတတ်သည်။ ထိုသို့ ပြန်လိုက် မှောက်လိုက် သွားရာတွင် သူ့ရှေ့၌ရှိသော တခြားရေ သတ္တဝါများကို သူ့ကျောကုန်းက ဆူးနှင့် ထိုးခုတ်သွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သွားလမ်းရှေ့ကို မည်သည့်ရေသတ္တဝါမှ မနှောက် ယှက်ရဲကြ။ မဖြတ်ရဲကြ။

လင်းပြန်၏ နောက်ထူးခြားချက် တစ်ခုမှာ ရေထဲ၌နေ သော ရေသတ္တဝါပင်ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်မှာ ပူနွေးပြီး ကြမ်း ထော်နေသည်။ ပိုက်၌မိ၍ သူ့အသားနှင့် လူ့အသားကိုထိလျှင် မီးလောင်ဖုလို အဖုအပိန့်တွေထတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လင်း ပြန်တစ်ကောင်ကောင် ပိုက်၌မိလျှင် ကျောကုန်းတွင် တိုင်စိုက် ထားသလို ထောင်နေသော တစ်ချောင်းတည်းသော သူ့ဆူးတောင် အရင်းကို လူကကိုင်၍ ပစ်ချရသည်။ ထိုဆူးတောင်ကို ကိုင်မိပြီ ဆိုလျှင် လင်းပြန်မှာ အသေကောင်လို ငြိမ်ကျသွားတတ်သည်။ အသားမရှိသော သူ့အရိုးဆူးတောင်မှာ အဖျားကသာ ချွန် ထက်နေသော်လည်း ဆူးတောင်တစ်ချောင်းလုံးမှာ ချောမွတ် နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပိုက်သမားများက ထိုဆူးတောင်ကို အမိအရ အရင်းကကိုင်မြှောက်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ပြန်ပစ်ချကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လင်းပိုင် လင်းရှု ငါးများကဲ့သို့ပင် သူ့အသားကို ကမ်းရိုးတန်းသားများက စားလေ့စားထလည်း မရှိကြပေ။

“ဝါဆို ဘာကောင်လဲဟင် အစ်ကို”

ချောင်းဝဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ တွားတက်သွားနေသော အကောင်ကြီးကို ကြည့်လေ ကြောက်လာလေ၊ ကြောက်လာသော စောင်းကန်းက မေးပြန်၏။

“မသိပါဘူးဆိုကွာ၊ ကြည့်နေစမ်းပါ။ ဟောဟိုမှာ ခြေ တွေလက်တွေလိုလဲ မြင်ရသလိုပဲ”

သူ့အစ်ကိုက ခြေတွေလက်တွေလိုလဲ မြင်ရသည်ဆိုသဖြင့် စောင်းကန်းကလည်း အမှောင်ထဲက အကောင်ကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်းကြည့်၏။ သူ့မျက်စိထဲတော့ ဘာမှမမြင်ရ။ မည်းမည်းပြားပြားကြီး ပက်ကျိသွားသလို တွားသွားနေသည်ကိုသာ မြင်နေရသည်။ စောင်းကန်းစိတ်ထဲမှာ ဒီအကောင်ကြီး မြန်မြန် ဝေးဝေး ရောက်သွားပါစေဟုသာ ဆုထောင်းနေမိသည်။ အချိန်က သန်းခေါင်နီးနေပြီ။

“ဝုန်း”

သဲကုန်းတန်းဘက် တွားတက်သွားသော အကောင်ကြီးသည် သဲကုန်းတန်းအဆုံး ရောက်သည်နှင့် ‘ဝုန်း’ ခနဲ အသံနှင့် အတူ ရေထဲ ခုန်ချလိုက်သံကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ လန့်ဖျပ်ပြီး ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်မိကြသည်။ အကောင်ကြီး ခုန်ချလိုက်သဖြင့် ရေလုံး၊ ရေသီးကလေးများ လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်ကိုလည်း အမှောင်ထဲက ကြယ်ရောင်ထဲ လက်လက်တောက်၍ မြင်လိုက်ကြရသည်။

“သူ့ရဲခြောက် . . .”

ဟူသောအောင်ပါစီ၏ အသံနှင့်အတူ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ သံပြင်အတိုင်း သူတို့ရွာဘက် လက်တွဲပြေးလာကြသည်။ လိပ်ဥရွာထွက်လာကြစဉ်က ခွေးအုပ်ရန်နှင့် လိပ်ကျင်းရွာရန် ယူလာခဲ့ကြသောလေးခွနှင့် သံချွန်ပင် ဘယ်နေရာ ကျကျန်ခဲ့ကြသည်မသိ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ အသံတိတ်ပြေးလာကြသည်။

ညကြီးမင်းကြီး ရေငတ်သလို ‘အဖေ အဖေ၊ အမေ အဖေ’ ဟုခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာကြသော သားနှစ်ယောက် အသံကြောင့် သူ့အမေအဖေတို့လည်း ချက်ချင်း နိုးလာကြသည်။

သူ့အမေအဖေတို့၏ အထင်မှာ ဤသို့နေညဉ့်လည်း သူ့သားနှစ်ယောက်သည် မနေညကလို သို့မဟုတ် မနေညကထက်ပင် လိပ်ဥများ ရလာကြသဖြင့် ဝမ်းသာအားရနှင့် မိဘနှစ်ပါးကို ပြုရန် ခေါ်သည်ဟု ထင်လိုက်ကြသဖြင့် -

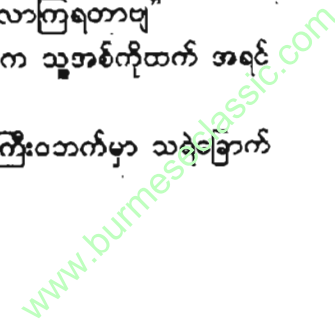
“ဟေ့ကောင်လေးတွေ လိပ်ဥရလာတာများ ရွှေရလာတာကျနေတာပဲ။ မီးဖိုထောင့်ကတောင်းထဲ သွားထည့်ထားလိုက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် သူ့အဖေ အိပ်ယာထဲက လှမ်းပြော၏။

“လိပ်ဥရလာတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ကို ချောင်းကြီးဝချိုင်ဘက်မှာ သရဲခြောက်ခံရလို့ ပြေးလာကြတာပဲ”

ထုံးစံအတိုင်းပင် စောင်းကန်းက သူ့အစ်ကိုထက် အရင်အဦးပြောလိုက်၏။

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ချောင်းကြီးဝဘက်မှာ သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ကျုပ်တို့ကို ခြောက်တဲ့သူရဲက...”

“ဟာ ခြောက်ခြောက်ကွာ၊ မင်းတို့ ခု အိမ်ရောက်နေကြ ပြီပဲ။ ဘာဖြစ်လဲ အိပ်ကြတော့။ ငါတို့ မနက်ဖြန် မိုးလေသင့်ရင် ပင်လယ်တစ်ခေါက် ထွက်ကြည့်ကြဖို့ နင့်ဘကြီး ဦးဖြူသံနဲ့ ပြော ထားကြတယ်၊ အိပ်ကြတော့။”

သားကြီး အောင်ပါစီ ပြောသည်ကိုလည်း သူ့အဖေမှာ စကားပင် ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ အိပ်ကြတော့ဟုသာ ပြော လိုက်သည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကမူ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံလာကြရသူတွေမို့ အိမ်ရောက်သည်အထိ တီးတိုးပြောနေကြ သည်။ သူ့အဖေကမူ ခဏအကြာမှာပင် ဟောက်သံကြားရတော့ သည်။

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ အိပ်ကြတော့လို့ပြောတာ မကြား ဘူးလား၊ ဘယ်အချိန်ရှိပလဲ၊ နင့်အဖေက မနက်အစောကြီး ပင် လယ်ထွက်ရမှာ”

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ယခု အိမ်ရောက်လာ သည်အထိ အကြောက်မပြေချင်ကြသေးသလိုနှင့် ချောင်းကြီးဝ က သရဲအကြောင်း တီးတိုး ပြောနေကြသည်ကို သူ့အဖေကပါ ကြားသဖြင့် အတွင်းထဲက လှမ်းပြောနေပြန်၏။

ထိုအခါမှ အောင်ပါစီတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ အသံ မှာလည်း တိတ်သွားကြသည်။

သူ့အဖေ ပြောသည်မှာလည်း မှန်၏။ သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် မနက်အိပ်ရာက ထလာကြသောအခါ သူ့အဖေကို

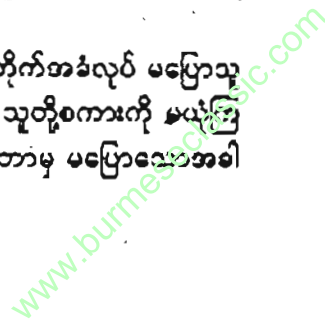
အိမ်၌မတွေ့ရတော့။ ဘယ်အချိန်ကပင် ထပြီး ဦးဖြူသံနှင့် ပင် လယ်ထွက်သွားကြသည်မသိ။ သူတို့နှစ်ယောက် နီးလာကြသည်နှင့် သူ့အဖေကလည်း ကပြင်မှ ရေအိုးတစ်လုံးကို ဆွဲကာ ရေခပ်ရန် ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါ ညက သူတို့နှစ်ယောက်အား ချောင်းကြီးဝမှာ သရဲခြောက် ခံခဲ့ရသည့်အကြောင်း လျှာယားအောင် ပြောချင်နေ ကြသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ သူ့အဖေ ပင်လယ်ကို ဘယ် နေ့ထွက်မလဲဟု စောစောစီးစီးမေးရန်လာသော သူ့အဖေမောင် ဦးဘအောင်အား ညက သူတို့ ချောင်းကြီးဝချိုင်ဘက်တွင် သရဲ ခြောက်ခံခဲ့ကြရသည့်အကြောင်း သူ့ဦးလေးအား ပြောပြကြသည်။ သို့သော် သူတို့ပြောသည်ကို သူ့ဦးလေး ဦးဘအောင် ကလည်း မယုံ။

“ဒီကောင်လေးတွေ ပေါက်တတ်ကရ စောင်းလျားလိပ်မ ကြီးတွေက အကြီးကြီးတွေကွ၊ လိပ်မကြီး ဥဥဖိုတက်လာတာ နင် တို့နှစ်ကောင်မြင်ပြီး ကြောက်လို့ ပြေးလာကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟာ ဦးလေးကလည်း စောင်းလျားလိပ်မကြီးတွေကိုများ ကျုပ်တို့က မသိဘဲနေမလားဗျ၊ တာဝတိံသာချိုင်ဘက်တောင် ဟို နှစ်က အဖေနဲ့လိုက်သွားလို့ ကျုပ်တို့ မြင်ဖူးတာပဲ၊ ခုဟာက သရဲ ခြောက်တာပါဆို”

စကားနည်းသူ မည်သူ့ကိုမျှ အတိုက်အခံလုပ် မပြောသူ အောင်ပါစီကမူ သူ့အဖေအဖေတို့ကပင် သူတို့စကားကို မယုံကြ သလို ယခု သူ့ဦးလေးလည်း မယုံသဖြင့် ဘာမှ မပြောသောအခါ

ဆတ်ဆတ်ထိ မခဲတတ်သော စောင်းကန်းက သူဦးလေးကို မှင် နှင့်မောင်းနှင့် ပြောနေပြန်၏။ 'အဲဒါဆိုလည်း မင်းတို့ အဲဒီဘက် လိပ်ဥရွာ မသွားကြနဲ့တော့' လောက်သာ ပြောပြီး ပြန်သွား လေသည်။ သရဲ ဘယ်လိုခြောက်သလဲဟုပင် မေးမသွားနဲ့။

အမှန်က ဦးဘအောင်မှာ အောင်ပါစိတို့အဖေ သူ ယောက်ဖကြီးနှင့် ပင်လယ် လိုက်ချင်နေသူ ဖြစ်သည်။ ယခုသူ ယောက်ဖကြီးက ဦးဖြူသံနှင့် ထွက်သွားပြီ ဆိုသောအခါ သူ့ရည် စွယ်ချက်ပျက်ပြီး စောင်းကန်းတို့ သရဲအကြောင်း စိတ်မဝင်စား ဘဲ ကြုံရာလူနှင့် ပင်လယ်လိုက်ရန် ကမန်းကတန်း ပြန်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ စောင်းကန်းတို့ ညီအစ်ကိုမှာလည်း တွေ့ရာလူ ကြုံရာလူကို ချောင်းဝကြီးမှာ ညက သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အား သရဲခြောက်သည်အကြောင်း ပြောကြပြန်သည်။ သို့သော် သူ့အဖေ သူဦးလေးတို့ကဲ့သို့ပင် လူကြီးတွေက သူတို့စကားကို မ ယုံကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူဦးလေး ဦးဘအောင်ပြောသလိုပင် စောင်းကန်းအား -

"မင်းတို့ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင် ဆက် ခမောက်ကျွန်း နေလာကြတာ တစ်ခါမှ ချောင်းကြီးဝ သဲ တန်းမှာ တစ္ဆေသရဲ ခြောက်တယ်ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး။ မင်းတို့ က စောင်းလျားလိပ်မကြီးတွေကိုများ မြင်မိခဲ့ကြလားမှ မသိတာ၊ မင်းတို့က စောင်းလျားလိပ်မကြီးများကို မြင်ဖူးကြလား" ဟု ဆို ပြန်သည်။

"ဟာ မမြင်ဖူးဘဲနေမလားဗျ။ လိပ်ကလုံးလုံးခုံးခုံးကြီး။ ခုဟာက ပြားပြားကြီး။ သင်ဖြူဖျာလောက်တောင် ရှိပါတယ်ဆို"

"စောင်းလျားလိပ်က ခုံးခုံးလုံးလုံးကြီးပြောရအောင် မင်း က ဘယ်လောက်ကြီးကြီးမြင်ဖူးလဲ"

ရွာသားကြီး၏ ခပ်တည်တည်အမေးကို သူ့အစ်ကိုကသာ မျက်လုံး ကလယ်ကလယ်လုပ်ပြီး မပြောတတ်ဖြစ်နေသော်လည်း စောင်းကန်းကမူ ကောက်ကာငင်ကာ 'ရွာမတန်းလောက်ရှိတယ် လို့ အဖေက ပြောဖူးတာပဲ' ဟု ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်၏။

"ခါ မင်းတို့ မြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းအဖေမြင်ဖူး တာပဲ။ အမှောင်ထဲမှာ ပင်လယ်ကရေရိပ်နဲ့ ကြယ်ရောင်နဲ့ဆိုတော့ လိပ်တက်လာတာကို တစ်ခါတစ်ခါ အသွင်အမျိုးမျိုးမြင်တတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ကျောက်ဆောင်အောက်တို့ ဘာတို့ဆို မင်းတို့ပြော သလိုပဲ ကျောက်ဆောင်ရိပ်နဲ့ အလုံးကို အပြားလည်းမြင်ချင်မြင် မှာ . ."

"ဒါဆို ရေထဲခုန်ချပြီး ဝုန်းခနဲကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကြီး ကကောဗျာ၊ ရေထဲက ရေသီးရေလုံးတွေ စဉ်တက်လာတာကကော သရဲခြောက်တာ မဟုတ်လို့ ဘာသံ . ."

"ဟာငစောင်း မင်း တော်တော်ပြောရခက်တဲ့ အကောင် ပဲ။ မင်းတို့ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံက ချောင်းကြီးဝအိုင်က ငါးပွက် သံနေမှာပေါ့ကွ။ တောပြောတောင်ပြော ရွာမှာလျှောက်ပြီး နောက် မပြောကြနဲ့နော်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် မဟုတ်ကဟုတ်က ပြော တာနဲ့ တော်ကြာ ငါတို့ပိုင်းက ကလေးတွေပါကြောက်ပြီး ပင်လယ်

နား လိပ်ဥရွာ မထွက်ရဲ ဖြစ်ကုန်ကြဦးမယ်”

သူ့စကားကိုပင် ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ သူ့ကို ပြန် ပြောရမည်လားဟု စိတ်တိုသွားပုံ ရသော ရွာသားကြီးက စောင်းကန်းကို ဟောက်တော့၏။

ထိုအချိန်မှာ ရွာလယ်ပိုင်းက ဦးရွှေသောင်းကြီးနှင့် ည ကမှ သူတို့ညီအစ်ကိုနှင့် ချောင်းကြီးဝဘက်တွင် ကြုံခဲ့ကြရသော ဦးတောင်ပိုတို့လည်း သူတို့အနား ရောက်လာကြပြန်ရာ ဦးတောင်ပိုက -

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ ညက မင်းတို့ရှေ့တင်ပဲလေ ငါလည်း ချောင်းကြီးဝသံတန်းက ပြန်လာတာပဲကွ။ ငါတို့တော့ မင်းတို့ပြောတဲ့သရဲ မခြောက်ပါလား။ ပြီးတော့ ကျောက်ကြီးချိုင့်ဘက်က လိပ်ဥရလို့ပြန်လာတဲ့ ဦးလူခေါင်းကြီးဆို မိုးလင်းပိုင်းမှ ရွာပြန်ရောက်လာတာ။ ဘာသံမှ မကြားရဘဲ မင်းတို့ညီအစ်ကိုမှ သူ့ရဲခြောက်တယ်ဆိုတော့ အံ့ဩစရာပဲ” ဟု ဆိုပြန်သည်။

ဦးတောင်ပိုနှင့် အတူလာသူ ဦးရွှေသောင်းကြီးကလည်း -

“ငါ့အသက် ငါးဆယ်ကျော်ပြီ၊ ချောင်းကြီးဝဘက်မှာ သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာ တို့လည်းတစ်ခါရဲ့ဖူး မကြားဖူးပေါင် မောင်တို့ရာ၊ ငတောင်ပို ဘာမှမဟုတ်ဘူးကွ ဒီကောင်လေးတွေက ချောင်းကြီးဝဘက်မှာ သရဲခြောက်တယ် ပြောကြတာ အမှန်က ချောင်းကြီးဝဘက် သရဲခြောက်တယ်ကြားလို့ ရွာကတခြားက လေးတွေ မသွားရဲတော့ ဟိုတုန်းကဦးနှင်းပန်းကြီး လုပ်ကြံပြော

သလို ချောင်းကြီးဝဘက်တက်တဲ့ လိပ်ဥတွေ သူတို့ချည်း ညည သွားယူမှာမို့ မင်း တမင်လုပ်ကြံပြောနေတာ မဟုတ်လား ငတောင်းနှင့် ဉာဏ်မများနဲ့နော်” ဟု အတည်လိုလို နောက်သလိုလို ပြောပြန်သည်။

ဦးရွှေသောင်းကြီး ပြောသည်မှာလည်း သူတို့ရွာတွင် ယခင်က သာဓကတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ငှက်ရဲကျောက်ဆောင်ဘက်တွင် ညညဆိုလျှင် ဒီရေအတက်နှင့် ကွန်ပစ်က ငါးကြီးတွေ အလွန်ရတတ်သည်။ ဤသည်ကို ချက်သိထားသော ဦးနှင်းပန်းဆိုသူ အဘိုးကြီးက ငှက်ရဲကျောက်ဆောင်ဘက်တွင် အလွန် သရဲခြောက်သည်ဟု ရွာမှာလျှောက်ပြောသည်။ ဦးနှင်းပန်းမှာ လူကြီးဖြစ်သဖြင့် သူ့စကားကို ယုံကြည်ကာ နောက်မည်သူမျှ ညည ငှက်ရဲ ကျောက်ဆောင်ဘက် ကွန်ပစ်မထွက်ရဲကြ။ ထိုအခါမှ ဦးနှင်းပန်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ငှက်ရဲကျောက်ဆောင်ဘက် သွားပြီး ကွန်ပစ်တော့သည်။

ဤသို့ ဦးနှင်းပန်းလုပ်နေသည်မှာ တစ်လလောက်ကြာတော့မှ နောက် လူတွေသိသွားကြသည်။ ထိုအခါမှ တခြားလူတွေက ငှက်ရဲကျောက်ဆောင်ဘက် ညည ကွန်ပစ် ထွက်ရဲကြတော့၏။ ဤသည်ကိုပင် ဦးနှင်းပန်းက ‘မင်းတို့ ငှက်ရဲကျောက်ဆောင်ဘက် ကွန်ပစ်သွားကြမလို့လား၊ အဲဒီဘက် သရဲအရမ်းခြောက်တယ်နော်၊ ငါတစ်ခါသွားပြီး ကွန်ပစ်မိပါတယ် ငါလည်းရရော အတင်းနောက်ကနေ ငါးလိုက်တောင်းလို့ ငါ့မှာ ပြေးလိုက်ရတာကွာ၊ သရဲကြီးကလည်း မျက်လုံး လင်းကွင်းလောက်ရှိတယ်’ မင်း

တို့ အတင့်မခံကြနဲ့နော်၊ ငှက်ရဲက သရဲကြီးနဲ့ တွေ့နေဦးမယ်' ဟု ခြောက်လှန့် ပြောသေးသည်။

သူ့အကြောင်းသိထားသူ လူငယ်တွေက 'ခြောက်ခြောက် ဗျာ၊ ငါးလိုက်တောင်းတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ တစ်ကောင်တစ်လေ ငှက်ရဲကျောက်ဆောင်သရဲ ပေးထားခဲ့ရတာပေါ့' ဟု ပြောပြီး ငှက်ရဲကျောက်ဆောင်ဘက် ကွန်ပစ်ရန် သွားကြသည်။ ထိုအခါ ငှက်ရဲကျောက်ဆောင်ဘက်မှာ ညစဉ် ငါးကြီးကြီးတွေ ရနေကျ ဦးနှင်းပန်းက သူ့ဘယ်လိုခြောက်ခြောက် မရမှန်းသိတော့မှ 'ဟေး မင်းတို့လို ကာလသား လူငယ်တွေပါတော့ ဘကြီးလည်း လိုက်ပါ ရစေကွာ' ဟု ပြောပြီး လူငယ်တွေနှင့် ကွန်ပစ်လိုက်တတ်သည်။

ယခုလည်း မျက်လုံးတစ်ဖက်က ကြည့်မကောင်းလောက် အောင် စောင်းနေသော်လည်း ရွာမှာဆို ရန်အလိုဆုံး ဉာဏ်အများတတ်ဆုံး စောင်းကန်းက တမင်ဉာဏ်ဆင်ပြောသည်ဟု ဦးရွှေသောင်းကြီးက စွပ်စွဲပြောဆိုပြန်သည်။

သူတို့ညက အမှန်တကယ် တွေ့ကြုံခဲ့ကြရသော ချောင်းကြီးဝက သရဲအကြောင်း လူကြီးတွေကို ဘယ်လိုမှ ပြောမရသော အခါ အောင်ပီစိကမူ ဘာမှထပ်မပြောတော့သော်လည်း စောင်းကန်းကမူ သူနှင့်ရွယ်တူတန်းတူ အသက်အရွယ်တူ ရွာကလေးများကို ပြောပြန်သည်။

ထိုအခါ လူကြီးတွေ လေသံကိုလိုက်၍ စောထွန်းဆိုသော ကောင်လေးက -

"မင်း ချောင်းကြီးဝ တစ်ဖက်က စံပန်းချုံနားမှာ ကျောက်

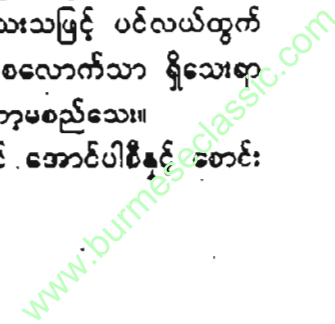
ဖျာပြားပြားကြီးတွေလဲ ရှိတာပဲ။ မင်းမျက်စိက တောင်ကိုကြည့် မြောက်ကိုမြင်တတ်တော့ စံပန်းချုံနားက ကျောက်ဖျာကြီးကို သွားမြင်လာတာ နေမှာပေါ့" ဟု သရော်တော့သည်။

တခြားကလေးတွေကပါ စောထွန်းအပြောကို ဝိုင်းဟားကြသောအခါ စောင်းကန်းမှာ တော်တော်ရုတ်သွားသည်။ သူ့ကို ငယ်ကျီးငယ်နာ ပြော၍ သရော်အော စောထွန်းကို ဒေါသလည်း ဖြစ်သည်။

ဦးကြီးရှိန်တို့ မိသားစုမှာ ချောင်းဘေးရှိ သူတို့၏ ဓနိတော အစတွင် တဲအိမ်နှင့် နေကြသူတွေဖြစ်သည်။ ဦးကြီးရှိန်မှာ သူများလို ပင်လယ်ထွက်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု သူမဟုတ်။ သူ့ဓနိခင်းမှရသော ဓနိရည်ကို အရက်ချက်ကာ ပင်လယ်ထွက်သူများအား ရောင်းချခြင်း၊ သားငါးနှင့် အရက်ကို ဖလှယ်ခြင်းဖြင့် သူတို့မိသားစု ဘဝကို ရပ်တည်နေသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ခမောက်မော်တစ်ရွာလုံးရှိ ပင်လယ်တံငါများမှာ မနက် လေးငါးနာရီလောက်ကပင် ပင်လယ်ထွက်များတန်းချကြပြီး ညနေ လေးနာရီကျော်မှ ရွာပြန်ရောက်တတ်ကြသူများဖြစ်ရာ ညနေဆိုလျှင် ဦးကြီးရှိန်၏ တဲအိမ်အရက်ခန်းတွင် တစ်ညနေလုံး ဆက်ရက်မင်း စည်းစိမ်ကို ခံတတ်ကြသည်။ ယခုမူ ရာသီဥတုက သိပ်မကောင်းသေးသဖြင့် ပင်လယ်ထွက်လူတွေက တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စလောက်သာ ရှိသော ဦးကြီးရှိန်၏ သေတင်းကုပ်တွင် လူတော့မစည်သေး။

သည်လိုနှင့် ချောင်းကြီးဝတွင် အောင်ပီစိနှင့် စောင်း

ကန်းတို့အား သရဲခြောက်သည်ဆိုသောည၏ မနက်မိုးလင်းပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ သူတို့ခန့်ခင်းအောက်ရှိ ချောင်းထဲမှ လှိုင်းခိုက်သံကြီးလိုလို ရေပွက်သံကြီးလိုလို အသံတစ်ခုကိုတော့ ဦးကြီးရှိန် စ၍ ကြားမိလိုက်သည်။ သို့သော် လေပြင်းလည်းမကျ၊ လှိုင်းကြီးရေထန်တတ်သော ဝါဆိုဝါခေါင်လည်း မဟုတ်။ မိုးနှောင်းကာလသာဖြစ်သဖြင့် များစွာ ဂရုမထားမိသေး။ အချိန်မှာလည်း ရွာမှကြက်ဦးတွန်သံကိုပင် ကြားနေချိန်ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာကထလာသည်။

သူ့မှာ စောစောထပြီး ညဉ့်ဦးကခံထားသော ဓနိရည်ကျည်တောက်တို့မှ ဓနိရည်များကို အိုးတစ်လုံးထဲ စုထည့်ပြီး အရက်ချက်နေသော နေရာသို့ သယ်ယူရမည်။ ဤသည်မှာ သူ၏ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ အလုပ်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စောစောထပြီး မျက်နှာသစ်နေချိန်မှာပင် ချောင်းထဲမှ ဖျံများ ဝရုန်းသုန်းကားနှင့် အော်ဟစ် ဆူညံနေကြသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ သို့နှင့်လည်း ချောင်းနားနေသူ ဦးကြီးရှိန်အတွက် ဤသည်တို့မှာ အဆန်းတကြယ် ကိစ္စအဟုတ်။

ချောင်းထဲရှိ ဖျံများသည် သူတို့တိရိစ္ဆာန်ဘာသာဘာဝမိတ်လိုက်ကြခြင်း၊ မိတ်ရှာကြခြင်း မြည်သံဟုသာ စောစောက ထင်မိလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ဤမျှဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြီး မိတ်လိုက်ကြသည်ကိုတော့ ဦးကြီးရှိန် တစ်ခါမှ မကြားဘူး။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာသစ်နေရင်းက နားစွင့်ထားလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့မိန်းမ စိန်နုက “ကိုကြီးရှိန်၊ ကိုကြီး

ရှိန်” ဟု အိပ်ရာက လှမ်းခေါ်သည်။ မစိန်နုက သူ့ဘေးနားတွင် ဦးကြီးရှိန်ကို မတွေ့၍ ခေါ်ကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။

“စိန်နု ဘာလဲဟ၊ ငါဒီမှာရှိပါတယ်။ နင်က အထိတ်တလန့်နဲ့”

“ဪ . . . မျက်နှာသစ်နေတာလား”

“အေးလေ”

“တော် မကြားဘူးလား”

“ဖျံတွေ ချောင်းထဲက အော်နေကြသံကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်အရင်က ဒီလောက် ဖျံတွေအော်တတ်ကြတာ မကြားဖူးပါဘူး။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း အော်မြည်လိုက်ကြ . . .”

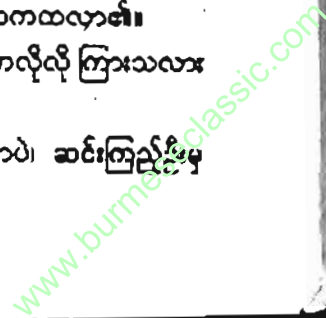
“အိုက္ကော . . . သူတို့ဘာသာဘာဝ မြှူကြတာနေမှာပေါ့”

ပြောသာပြောလိုက်ရသော်လည်း ချောင်းထဲက ဤမျှ ဖျံတွေ အော်ဟစ်ဆူညံနေကြသံကို ယခုလို သူတစ်နှစ်မှ မကြားဘူးသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဖျံတွေ အော်ဟစ်ဆူညံသံတွေကလည်း ပိုကျယ်လာသည်။ ဖျံတွေ အော်ဟစ်နေကြသမျှမှာ သူ့ခန့်ခင်းထဲပင် ရောက်လာသလား ထင်လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် နားစွင့်နေရာက ကပျာကယာ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ သူ့မိန်းမ မစိန်နုလည်း အိပ်ရာကထလာ၏။

“ကျုပ် နားထဲက ကျုပ်တို့ခန့်ခင်းထဲကလိုလို ကြားသလားလို့”

“အေး ငါလည်း အဲသလို ကြားတာပဲ၊ ဆင်းကြည့်ဦးမှ

ထင်တယ်”

အချိန်မှာ ဝေလီဝေလင်းပင် ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် သူ ခန့်ညှာ လှီးသည့် ဓားကို ဆွဲကာ သူ့ခနဲခင်းဘက် ဆင်းလာသောခါ သူ့မိန်း မလည်း ခနဲရည်လှယ်ထည့်ရန် လှယ်တိုးရွက်၍ နောက်ကဆင်း လိုက်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ခနဲခင်းအစ အရောက်မှာပင် ဖျံများ ချောင်းရေထဲ ခုန်ချသံ၊ ပြန်တက်ပြေးလာကြသံ၊ ဆူညံအော်ဟစ် နေကြသံများက တိတ်မသွားသေး၊ အော်ဟစ်ဆူညံမြဲ အော်ဟစ် နေကြတုန်းပင်။

“ဒီကောင်တွေ ချောင်းထဲ ဆင်းလိုက်၊ တက်လိုက်နဲ့ ဘာ များဖြစ်နေကြပါလိမ့်နော်”

သူ့မိန်းမက လှယ်တိုးရွက်လာရင်း ညည်းသလို ပြောသည် ကိုတော့ ဦးကြီးရှိန်က ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်တော့။ ဖျံသိုးကြီး များ မိတ်လုကြတာလား၊ အုပ်လုကြတာလားဟု နားစွင့်ရင်းသာ ခနဲခင်းထဲ ရှေ့က ဆင်းလာသည်။

ချောင်းကမ်းစပ်နားတွင်လည်း ခနဲရည်ခံထားသော ခနဲ ပင် သုံးလေးပင်ရှိသဖြင့် ချောင်းစပ်နား ခနဲခင်းအစသို့ လျှောက်လာသည်။ ထိုစဉ်ပင် ရေစက်လက်နှင့် ချောင်းထဲကတက် ပြေးလာသော ဖျံနှစ်ကောင်နှင့် ခနဲခင်းကမ်းစမှာ ပက်ပင်းသွား တိုးမိကြသည်။

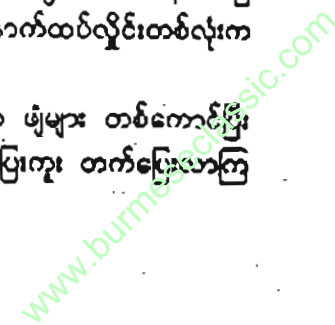
ဦးကြီးရှိန်က ကိုင်ပါလာသော ခနဲညှာတံလှီးဓားနှင့် လှမ်းပစ်လိုက်ရာ ချောင်းထဲ ရှောခနဲ ခုန်ဆင်းသွားကြသည်။ သူ့

ကို မြင်၍လားမသိ မြည်သံကလည်း ပိုကျယ်သွားသည်။ သူ့ဓား နှင့် လှမ်းပစ်လိုက်သဖြင့် ပိုလှန့်သွား၍ အော်သည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စောစောက ခုန်ဆင်းပြေးသွားသော ဖျံနှစ်ကောင်လား၊ ချောင်းထဲက နောက်ထပ် ဖျံနှစ်ကောင်လား တော့ ဦးကြီးရှိန်လည်း မဝေခွဲတတ်၊ နောက်ထပ် ဖျံနှစ်ကောင် ချောင်းထဲက ပြေးတက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရပြန်သည်။ ထိုဖျံ နှစ်ကောင်ကတော့ ချောင်းထဲ ပြန်မဆင်းကြတော့ဘဲ ခနဲ တော ကို ဖြတ်ပြေးကာ ပြုတောထဲ ဝင်ပြေးသွားကြသည်။ ထိုဖျံများ နည်းတူ သူနှင့်မနီးမဝေး ချောင်းထဲမှ နောက်ဖျံများလည်း ဝရန်း သုန်းကားနှင့် ချောင်းထဲက အော်ဟစ်ဆူညံစွာ တက်ပြေးလာကြ သံကို ကြားနေရသည်။

စောစောက ဖျံနှစ်ကောင်ကို ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်သော သူ့ဓားကို ငုံ့ကောက်လိုက်စဉ် ချောင်းထဲက ရေလှိုင်းတစ်လုံး ပြေး တက်လာပြီး ခနဲပင်ခြေရင်း သူ့ဓားနားဆီပင် လှိုင်းဖျားခတ်သွား သည်။ ဤသည်ကို သူက ဖျံနှစ်ကောင် စောစောကပြေးတက် သွားသော ရေလှိုင်းဟုသာ ထင်လိုက်သည်။ တခြား မည်သို့မှ မ ဂျပါမိ။ သို့သော် စောစောက တက်ရိုက်သွားသော ခနဲပင်ခြေ ရင်းရောက် လှိုင်းထက်ပင်ကြီးသည့် နောက်ထပ်လှိုင်းတစ်လုံးက ပြေးတက် ရိုက်ခတ်လာပြန်သည်။

ဤသည်ကိုလည်း ဦးကြီးရှိန်က ဖျံများ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ချောင်းရေကို အရှိန်နှင့် ပြေးကူး တက်ပြေးလာကြ

၍ ရေလှိုင်းရိုက်ခတ်နေခြင်းဟူသာ ထင်လိုက်သည်။ ဖျံများပြေးကူး ပြေးတက်နေကြသော်လည်း ဤမျှ လှိုင်းလုံးကြီး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ခြင်း အကြောင်းမရှိ ဆိုသည်ကိုတော့ သတိမပြုမိ၊ မတွေးမိလိုက်ပေ။

သည်လိုနှင့် မိုးလည်းစင်စင်လင်းသွားရာ ဖျံများအော်သံမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးပြီးပျောက်သွားသည်။ သူ့စောစောက ထင်ခဲ့သလို ဖျံသိုးကြီးများ ဖျံလှုပ်ကြခြင်းဟူသာ ထပ်ပြီး ထင်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်မှာ နိစ္စဓူဝ လုပ်နေကျအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ကြသည်။ သူတို့ ခနဲခင်းဝန်းကျင်တွင် နောက်ထပ် ထူးခြားမှုလည်း ဘာမှမကြားရ မမြင်ရတော့သဖြင့် ခနဲခင်းထဲက ခနဲရည်များကို လှယ်ဖျိုးနှင့်ထည့်လှယ်ပြီး သူတို့တံခါးမိန်းမရှိ အရက်ချက်ဖိုနားကို တက်လာကြသည်။

နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ ဦးကြီးရှိန် ရွာထဲဝင်လာ၏။ ဆန်ဖွတ်နေကြသော မိန်းမသူ သုံးလေးယောက်ကို အဖျား၌စု၍ တွေ့ရသည်။ ဦးကြီးရှိန်မှာ တခြားမြို့သတင်း၊ ပြည်သတင်း ဆို၍လည်း သူတို့ဇနပုဒ်တွင် ဘာမှပြောစရာ မရှိသဖြင့် ရွာသတင်းဖြစ်သော ဤနေ့မနက်က သူ့ခနဲခင်းနား ချောင်းထဲတွင် ဖျံတွေ အော်ဟစ်ဆူညံသွားကြကြောင်း ဆန်ဖွတ်နေကြသော မိန်းမများကို ပြောသည်။

“ပီနေ့မနက်က တို့ခနဲခင်းအနား ချောင်းထဲ ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူးဟ” ဟု လောက်သာစကား စရသေးသည်။ ဆန်ဖွတ် နေ

ကြသော မိန်းမသူများအုပ်ထဲတွင် သူနှင့်ရွယ်တူဖြစ်သော ဝေမသာက -

“ရှင်တို့ချောင်းနား ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီးရှိန်” ဟု လှမ်းမေးသည်။

“ဘာဖြစ်လဲမသိပါဘူးဟာ။ ချောင်းထဲက ဖျံတွေ အော်ဟစ်လိုက်ကြတာ ဆူညံနေတာပဲ။ ချောင်းထဲက ပြေးတက်လိုက်ချောင်းထဲ ပြန်ပြေးဆင်းလိုက်နဲ့”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်”

ဟီ . . . ဟီ၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

ဝေမသာနှင့် ကောင်မလေးတွေက ဦးကြီးရှိန် စကားကို ရယ်ကြသည်။

ဦးကြီးရှိန်မှာ တစ်ခါတစ်ခါလည်း အပြောင်အနောက်ပြောတတ်သူမို့ သူတို့ကို သက်သက်အပြောင်အပြက် ရှုန်းနောက်သည်ထင်သဖြင့် ရယ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် စပါးလုံးထိုင်ရွေးနေသော ခါးကုန်း၊ ဘွားဖုန်းသင်ကမူ -

“ချောင်းနားမြောင်းနား နေတဲ့ကောင်၊ ရပ်ထဲရွာထဲလာပြီး သူများမှာ သားဖျိုသမီးဖျို ရှိမှန်း မရှိမှန်း မသိ၊ နင့်မယားတွေကိစ္စ ရပ်ထဲရွာထဲ လာပြောရလားဟဲ့” ဟု ဆဲလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဝေမသာနှင့် ကောင်မလေးများမှာ မျက်နှာဖိုးသတ်၍ အသံတိတ်သွားကြသလို ဦးကြီးရှိန်မှာလည်း ဘွားဖုန်းသင်ပါးစပ်ကို မကြောက်သဖြင့် တစ်ချိုးတည်း လစ်သွားလေသည်။

ဤသည်ကိုပင် ဘွားအုန်းသင်ကလည်း ဆဲဖြစ်အောင် လှမ်းဆဲလိုက်သေး၏။

“ချောင်းနားမြောင်းနား တစ်သက်လုံးနေတဲ့ခွေးတိရစ္ဆာန် ရပ်မှာရွာမှာ သူများသားပျိုသမီးပျို ရှိမှန်းမသိ။ အတုံးပါးစပ်က အတုံးစကား လာပြောတာ။ ခြေရာတိမ်” ဟု ထပ်ဆဲသည်။

ဘွားအုန်းသင်က ဦးကြီးရှိန်အား “အတုံး ခြေရာတိမ်” ဟု ပြောခြင်းမှာ ယခုဦးကြီးရှိန်နှင့် မစိန်နုတို့မှာ အသက်လေးဆယ် ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သားသမီး တစ်ယောက်မှ မထွန်းကား တတ်သည်ကို ရပ်ခလေ့ ရွာခလေ့ စကားနှင့် ဆဲခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်မှ ဤသို့ ချောင်းထဲက ဖျံများ အထိတ်တလန့် တက်ပြေး ကြ၊ ပြန်ဆင်းပြေးကြ။ အော်ဟစ်ကြ သည်ကို ရွာသတင်းထူး အဖြစ် ပြောမိခါမှ ခါးကုန်းဘွားအုန်းသင်ဆီ ဦးကြီးရှိန် အဆဲခံရ သောနေ့ ညနေမှာပင် နောက်ထပ်ထူးဆန်းသော ရွာသတင်း တစ်ခုကို မအေးမြင့်နှင့် မစိန်မြတို့က ပြောကြပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ ကန်ရေခပ်ဖို့ သွားကြတာ ဒီနေ့ညနေ တစ်ကန် လုံးနောက်ကျိနေတာ ခွံ့ခွံ့တွေ ထည့်ဖျော်ထားသလား ထင်ရတယ် တော့”

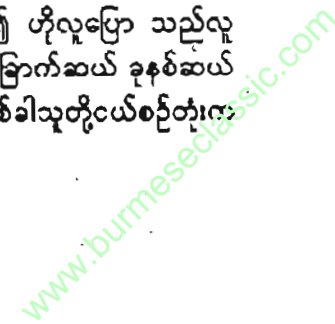
မှန်သည်။ မအေးမြင့်နှင့် မစိန်မြတို့ ရွာရေကန်သို့ ရေ ခပ်ရန်သွားကြရာ သူတို့ကန်ရေမှာ ခွံ့ညှန်တွေကို ထည့်ဖျော်ထား သလို တစ်ကန်လုံးရှိ ရေတွေ နောက်ကျိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သောက်ရေမခပ်ခဲ့ဘဲ ပြန်လာကြ၏။

ဖိုးတွင်းလည်း မဟုတ်ပါဘဲ သူတို့ရေကန် ဤမျှ

နောက်ကျိနေသည်ကို သူတို့ တစ်နှစ်မှ မကြုံဘူးကြ။ တစ်နှစ်မှ သာမဟုတ် သူတို့တစ်သက်ပင် မကြုံဘူးကြ။ သူတို့တစ်ရွာလုံး သောက်သုံးကြရသော ရေကန်မှာ တစ်နှစ်တစ်နှစ် နေ့နောက် ပိုင်းတွင် ရေခန်းတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးခေါင်လျှင်လည်း ရေ ခံအောင် နှက်တူးလှေရှိကြရာ မိုးဦးကျ ဆိုလျှင်တော့ အသားမ ကျသေးသည့် ကန်ရေက နည်းနည်းနောက်တတ်သည်။ သို့သော် ယခု မိုးလည်း လုံးဝ မရွာသည်မှာ တစ်လလောက်ပင်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါလျှက် ကန်ရေ ဤမျှ နောက်ကျိနေသည်မှာ အဘယ် ကြောင့်နည်း ဆိုသည်ကို ထူးဆန်းသော ရွာသတင်းအဖြစ် ပြော ကြဆိုကြ လေ့လာကြရပြန်သည်။

ထိုအခါ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အရွယ်ရှိ ဦးကျန် တင်ဆိုသော အဘိုးကြီးက သူတို့ရွာရှိ ဤကန်သည် သူ ဆယ်သုံး နှစ်သားအရွယ်က ဤသို့ပင် ကန်ရေတစ်ခုလုံး နောက်ကျိခဲ့ဖူး သည်ကို ပြောပြသည်။

ထိုစဉ်ကမူ ယခုလို ညနေပိုင်း ရေခပ်သွားသူများ ကန် ရေနောက်ကျိနေသည်ကို တွေ့ရခြင်းမဟုတ်။ မနက်ပိုင်း ရွာက ရေသွားခပ်သော ကာလသမီးတစ်ယောက် ရေကန်ကြီးနောက်ကျိ နေသည်ကို ရွာသတင်းအဖြစ် ထူးထူးဆန်းဆန်း စပြောသည်။ ထို အခါ ကန်ရေနောက်သည်နှင့် ပတ်သက်၍ ဟိုလူပြော သည်လူ ပြော ထင်ရာမြင်ရာပြောကြရင်း အသက်ခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ် နီးပါးရှိ ဦးငရိင်ဆိုသော အဘိုးကြီးက တစ်ခါသူတို့ငယ်စဉ်တုံးက အတွေ့အကြုံကို ပြောပြန်သည်။

ကန်မှာ တစ်ရွာလုံး သောက်သုံးရေကန်ဖြစ်သော်လည်း ကလေးများသည် ချောင်းထဲ၊ ပင်လယ်ထဲက အရောင်အဆင်းနှင့် ငါးများကိုရလျှင် ရေကန်ထဲ အလှူကြည့်ရန် ထည့်မွှေးထားတတ်ကြသည်။ ထိုငါးများ ကြီးလာကြသောအခါ ချောင်းထဲကဖျံများ ကန်ထဲလာပြီး ထိုငါးများကို ကန်ထဲလာပြီး ထိုငါးများကို မွေနှောက် လာဖမ်းစားတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကန်ရေနောက်ခြင်းဖြစ် သည်ဟု ပြောပြသည်။

ထိုအခါ ကန်ထဲတွင် ငါးရှိသေးလားဟု ကြည့်ကြသည်။ ကန်ထဲတွင် ရေနောက်သွားသဖြင့် ရှိသောငါးတွေက ပွက်ကြသည်။ ထိုအခါ ကန်ထဲ၌ ငါးတွေရှိသေးသည်ကို သိကြရသည်။ ညက ဖျံ တက်ရှာစားသွားသော်လည်း ကန်ထဲရှိ ငါးတွေမှာ အကုန်မကုန် သေး။ ကျန်နေသေး၏။ ကန်ထဲ ငါးကျန်နေသေးလျှင် ညကလာ သွားသော ဖျံသည် ဤည၌လည်း ကျန်သောငါးများကို ဖမ်းစား ရန် မုချ လာလေဦးမည်။ ထိုဖျံကို မည်သို့ ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ရ မည်ကို ရွာသားကြီးများ တိုင်ပင်ကြသည်။

ချောင်းနှင့်ရေကန်မှာ ကြက်သွန်ခင်းတစ်ခုနှင့် ပြုတော တစ်ခုသာ ခြားသဖြင့် ဖျံခြေရာကို လိုက်ရှာကြသည်။ ဖျံခြေရာ မှာ တစ်ကောင်တည်း ခြေရာမဟုတ်။ ဖျံအုပ်လိုက် တက်လာပြီး ကန်ထဲက ငါးများကို ဖမ်းစားသွားကြကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို အခါ ည၌ ဖျံအုပ်ကို ထောင်ဖမ်းရန် ပိုက်ကွန်တွေနှင့် ဖျံတက် လမ်းမှာ ဘီခတ်ထောင်ကြသည်။ ဘီခတ်ထောင်ကြရင်းကလည်း-
“တို့ချောင်းထဲ ဒီလောက်ငါးတွေပေါတာ ချောင်းထဲက

ငါးတွေတော့ ဖမ်းမစားဘဲ လူတွေ သောက်သုံးရေကန်ထဲ ငါးလာ ဖမ်းတဲ့ဖျံတွေ . . . ” ဟူသော စကားမဆုံးမီပင် နောက်တစ်ယောက် က -

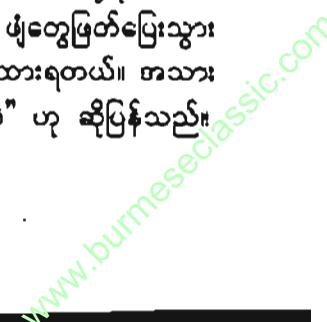
“မင်းမသိလို့ပါ။ တို့ဘကြီးက ပြောဖူးတယ်၊ ဖျံတွေဟာ ရေချိုငါးကို ပိုကြိုက်ကြစာယ်တဲ့၊ တို့ချောင်းက ရေငန်ဆိုတော့ ချောင်းထဲက ငါးတွေလည်း ရေငန်ငါးဆိုတော့ ဖျံတွေက ရေချို ငါးစားချင်လို့ တက်လာကြတာနေမှာ”

သူပြောသည်မှာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့ချောင်းမှာ ယခု ချောင်းဝ ပိတ်နေသော်လည်း ချောင်းထဲကရေတွေမှာ ပင် လယ်ကဝင်လာသော ရေငန်တွေသာဖြစ်သည်။ ရေငန်မှ ဆား ချက်၍ပင်ရသော ရေငန်စစ်ဖြစ်သည်။

“အေး ဒီလောက် ရေချိုငါးကြိုက်တဲ့ဖျံတွေ မိလို့ကတော့ ကွာ ငရုပ်သီးစိမ်းစပ်စပ် နံနံပင်နိုင်ချင်း ကြက်သွန်နိုင်နိုင်နဲ့ တောကြောင်သား ချက်သလို နုပ်နုပ် နုပ်နုပ် စဉ်းပြီး ချက်စားကြ ရအောင်”

ဟု တစ်ယောက်က ဖျံက ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိသေးဘဲ ကြိမ်းဝါးနေသည်ကို နောက်တစ်ယောက်က -

“မင်းအဘ နံနံပင်မကလို့ ကမ်းရိုးတန်းသွားပြီး ဟင်း မွှေးမဆလာ ဝယ်ခတ်တာတောင် ဖျံသားက စားလို့ရမယ်ထင် လာ။ ငါတော့ ချောင်းထဲ ငါးသွားရှာရင်း ဖျံတွေဖြတ်ပြေးသွား လို့ အနံ့ရတာနဲ့ကို နံလွန်းလို့ နှာခေါင်းပိတ်ထားရတယ်။ စာသား သာဆိုရင်တော့ စားတာနဲ့ပြန်အန်ထွက်မှာပဲ” ဟု ဆိုပြန်သည်။

ထိုအခါ နောက်တစ်ယောက်က -

“ဖျံမတွေက မနိပါဘူးတဲ့ကွ၊ နံတဲ့အကောင်တွေက ဖျံသိုးကြီးတွေတဲ့”

“ဟဲ့ဟဲ့ ဟုတ်မယ်ကွ၊ ငါလည်းကြားဖူးတယ်။ ဖျံထီးကြီးတွေက နံရင်သာနံရမယ် ဟိုဟာကျတော့ တယ်စွမ်းဆိုပဲ၊ ဟီဟီ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်ကွ။ ဘိုးဘိုးကြီးတိုးလူ ပြောပြဖူးတယ်။ သူတို့ငယ်ငယ်တုံးကလည်း ခုလိုပဲ ကန်ထဲငါးလာစားတဲ့ ဖျံသိုးကြီးတစ်ကောင် ရဖူးကြတယ်တဲ့။ ကမ်းရိုးကရွာတစ်ရွာမှာ သွားရောင်းကြတာ ဆေးဆရာတစ်ယောက်က ငွေငါးဆယ်ကြီးများတောင်ပေးပြီး ဝယ်ထားလိုက်တာတဲ့။ အဲဒီခေတ်က ငွေငါးဆယ်ဆိုတာ နည်းလား။ ခုဆို လေးငါးရာတောင် ရချင်ရမှာ”

“အေး၊ ရနိုင်တာပေါ့ကွ။ ဒီည ဖျံသိုးကြီး သုံးလေးကောင် မိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ကာလသားများက ဖျံဖမ်းရန်ကိစ္စကို စိတ်အားထက်သန်ပြီး ဘီခုတ်ထောင်၍ ညမအိပ် စောင့်နေကြသလို မိုးရိပ်လေရိပ်မြင်၍ ပင်လယ် မထွက်ဝံ့ကြသူများကလည်း ချောင်းထဲဆင်း၍ ငါးများတန်းချကြ၊ ချောင်းကမ်းနားသွား၍ ကွန်ပစ်ကြနှင့်ကိုယ့်သန်ရာသန်ရာ သုံးယောက်တစ်ခု နှစ်ယောက်တစ်ခု၊ တချို့ကလည်း တစ်ယောက်တည်း ငါးရှာနေကြသည်။

ချောင်းကမ်းစပ် သို့မဟုတ် ချောင်းလက်တစ်ဖျံများဆီ ဤည ကွန်သွားပစ်ကြသူများမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ဖုန်ဖုန်၊ တနန်း ငါးကြီးများကိုလည်း လူတိုင်းလိုလို ရကြသည်။ သို့သော်

လည်း သူတို့ယခုလို မရစဖူး ငါးကြီးတွေကို ရေတိမ်ကမ်းနား၌ ထူးထူးခြားခြား ရနေကြခြင်းမှာ ကုန်ခဲ့သောညက ချောင်းကြီးဝယ်ကုန်းတန်းတွင် စောင်းကန်းတို့ ညီအစ်ကိုအား ခြောက်လိုက်သည်ဆိုသော သစ်ကြီးနှင့် ဆက်စပ်နေပြီ ဆိုသည်ကိုတော့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ မတွေးမိ၊ မစဉ်းစားမိကြသေးပေ။

ယခင်က ချောင်းကမ်းနားသွား၍ ကွန်ပစ်သူများမှာ ဟင်းစားအဖြစ်သာ သွားပစ်ကြသဖြင့် ငါးတွေမှာလည်း အသေးစားများတွေကိုသာ ရတတ်ကြသည်။ ယခုည၌မူ ခြေသလုံး၊ ပေါင်လုံးလောက်ပင်ကြီးသော ငါးကြီးတွေကို ရကြသဖြင့် တစ်ညလုံး ချောင်းထဲကမတက် ကွန်ပစ်နေကြသည်။ ယခင်က ရေနက်ထဲ ရေတိုင်ကြီးထဲ နေနေတတ်ကြသော ငါးကြီးများသည် ယခုအခါ ချောင်းနား ကမ်းစပ်ထိ လှာရောက် နေနေကြသည်ကိုလည်း မည်သူမျှ သတိမထားမိကြ။ ငါးရတိုင်း သူတို့မှာ ပျော်နေကြသည်။

ချောင်းကမ်းစပ်၌ ကွန်သွားပစ်ကြသူများသာ ထူးထူးခြားခြား ဤညတွင် ငါးကြီးတွေကို ရနေကြသော်လည်း ချောင်းထဲ ရေနက်ထဲဆင်းပြီး လှေလေးနှင့် များတန်းချသူများကမူ ငါးဆို၍ တစ်ကောင်မှ မရကြပေ။ ဒါတိုင်းညတွေဆိုလျှင် သူတို့ချောင်းထဲဆင်း၍ များတန်းချပါက ဟင်းစားလောက် သုံးဆယ်သား၊ ငါးဆယ်သား ငါးကြီးများကို နာရီပိုင်းအတွင်း ရတတ်ကြသည်။ ယခုည၌ သူတို့များတန်းထဲ ငါးကြီးတွေဆို၍ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မရကြသော်လည်း ဤအဖြစ်ထူးမှာ ကုန်ခဲ့သောညက ချောင်းကြီးဝယ်ကုန်းတန်းတွင် စောင်းကန်းတို့ ညီအစ်ကိုအား ခြောက်လိုက်

သောသရဲနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်နေပြီ ဆိုသည်ကိုတော့ ယခု ထိလည်း မည်သူမျှ မတွေးမိကြသေး။

သို့သော် မိုးလင်းသည်နှင့် အကြောင်းထူးတစ်ခု ပေါ်လာ တော့သည်။ ညက ချောင်းထဲသွားပြီး များတန်းချသော သာမောင် ပျောက်သွားသော ကိစ္စပင်။ သာမောင်မှာ ကာလသားကြီးဖြစ် သည်။ ရေကူးငါးရှာလည်း အလွန်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့်လည်း သာမောင်မှာ ရွာကလူကြီးများပင် နတ်ကြီးသည်ဟု သမုတ်ထားကြသော တစ်ယောက်တည်း မည်သူမျှ မသွားရဲကြ သော နဂါးတွင်းအိုင်ခေါ် ချောင်းထဲက ရေနက်အိုင်ကြီးကိုပင် တစ်ယောက်တည်းသွား၍ များတန်းချရဲသူ ကာလသားများထဲက ရွာသူရဲကောင်းဖြစ်သည်။

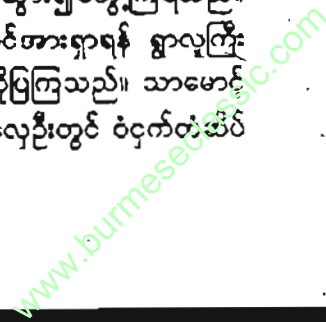
ယခု ထိုရွာသူရဲကောင်း သာမောင်သည် မနက်မိုးမ လင်းမီ သူများတွေသာ အလျှိုအလျှို ရွာပြန်လာကြသော်လည်း သာမောင်တစ်ယောက်ကား ရွာပြန်ရောက်မလာ။ ညက ချောင်း ထဲ များတန်းချရန် သွားသည်မှာလည်း သူတစ်ယောက်တည်း။ ညက ချောင်းထဲ ငါးများတန်းချရန်သွားသော သာမောင် ပျောက် သွားသည့် သတင်းက ရွာကို ချက်ချင်းပြန့်သွားသည်။

ညက တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ခံကာ ယုံသွားစောင့်ကြ သော်လည်း တစ်ကောင်တစ်လေသော ဖျံကိုပင်မတွေ့ခဲ့ရဘဲ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချကာ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ရွာထဲဝင်လာကြသော ကာလ သားများမှာ သာမောင်သတင်းကို ကြားလိုက်ကြရသဖြင့် ဖျံမရခဲ့ သည်ထက်ပင် ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုအခါ သာမောင်ကိစ္စကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြသည်။ ဤ ည၌ များတန်းချသွားကြသူများမှာ သာမောင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ လေးငါးခြောက်ဦးရှိရာ တခြား များတန်းချသူများကို လည်း လူကြီးတွေက ချောင်းထဲ၌ သာမောင်ကို တွေ့မတွေ့၊ ည က သာမောင် ချောင်းမည်သည့်အပိုင်းတွင် များတန်းချသွားသည် ကို တွေ့လိုက်သူ၊ မြင်လိုက်သူ၊ ပြောကြားခဲ့သူများ ရှိမရှိ ရွာလူ ကြီးတွေမှာ အပူတပြင်း လိုက်လံစုံစမ်းကြရသည်။

ထိုအခါ အေးသန်းတို့ညီအစ်ကိုက ညက သာမောင်သည် စကြမ်းအိုင်ဘက်ကို များတန်းချရန် အသွား၌ သူတို့ညီအစ်ကိုနှင့် တွေ့လိုက်သည်ဟု ပြောသည်။ မောင်ဦးကလည်း သူ စကြမ်းအိုင် အောက် ဓနိချောင်းဝတွင် များတန်းချနေရင်း စကြမ်းအိုင်ဘက် မှ လူတစ်ယောက် အထိတ်တလန့် အော်သံလိုလို တစ်ခုကိုတော့ ကြားလိုက်မိသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။

ထိုအခါ လူကြီးတွေမှာ လှေကြီးလှေငယ်တွေနှင့် စကြမ်း အိုင်ဘက် လိုက်ရှာကြရပြန်သည်။ သူတို့ ခမောက်ချောင်းမှာ အကွေ့အကောက်တွေကလည်း များရာ မနည်းကို အပူတပြင်း လိုက်ကြရသည်။ စကြမ်းအိုင်သို့ လူပျောက်ရှာသူများ ရောက်မ သွားမီပင် စကြမ်းအိုင်နှင့် ဆက်စပ်နေသော စလူးချောင်းဝက စလူးချုံနားတွင် သာမောင်လှေလေးကို သွား၍တွေ့ကြရသည်။ သာမောင်လှေ ဟုတ်မဟုတ်ကို သာမောင်အားရှာရန် ရွာလူကြီး တွေနှင့်အတူပါလာသူ သာမောင်အဖေကိုပြကြသည်။ သာမောင် အဖေက သူတို့အိမ်ကလေး မှန်သည်။ လှေဦးတွင် ဝံ့ငှက်တံဆိပ်

ပါသည်။ ညက သူ့သား များတန်းချရန်သွားသော လှေပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

မျှားတန်းချရင်း ချောင်းထဲ၌ သာမောင်သေသည့်ကိစ္စမှာ အံ့ဩစရာဖြစ်လာသည်။ ရေကူးတလွန်ကျွမ်းကျင်သော သာမောင်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရေနှစ်သေသည်တော့ မဖြစ်နိုင်။ သို့ဆိုလျှင် သာမောင် ဘာကြောင့်သေသနည်း။ သာမောင်နှင့် မည်သူသည် ရန်ငြိုးရန်စ ရှိကြသနည်း။ သာမောင်သေသည်မှာ မရိုးတော့။ သာမောင်မှာ ကာလသားဖြစ်သည်။ ရည်းစားလူဖက်များ ရှိလေသလား။ ယခင်က သူတို့ရွာတွင် ဤပြဿနာမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဤသို့ လူကြီးတွေက ခြေရာကောက်စုံစမ်းကြရာ ကုန်းတန်းပိုင်းက ဦးအောင်ကြည်သမီး အေးကြည်မဆီ အကြောင်းက ရောက်သွားပြန်သည်။ အေးကြည်မကို သာမောင်နှင့် အပြိုင်ပိုးနေကြသူ မည်သူရှိသနည်း။ အေးကြည်မကို သာမောင်နှင့် အပြိုင်ပိုးနေသူမှာ မောင်ဦးဖြစ်သည်။ ညကလည်း မောင်ဦးသည် စကြမ်းအိုင်အောက် ခနီချောင်းဝတွင် မျှားတန်းချခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ စကြမ်းအိုင်ဘက်မှ လူတစ်ယောက် အထိတ်တလန့် အော်သံလိုလိုကိုလည်း ကြားလိုက်သည်ဟု သူကပဲ ပြောသည်။

ဦးအောင်ကြည်သမီး အေးကြည်မကို ပိုးကြရာတွင် အေးကြည်မက ရွာသူရဲကောင်း သာမောင်ဘက်ကို အလေးသာနေသည်။ ဦးအောင်ကြည်ကလည်း သာမောင်ကို မျက်နှာသာပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ညက သာမောင်ကိုသတ်သူမှာ မောင်ဦးသာ

ဖြစ်နိုင်သည်။ စကြမ်းအိုင်ဘက်မှ လူတစ်ယောက် အော်သံလိုလို ကြားမိသည်ဟု ပြောခြင်းမှာ သာမောင်ကို သူသတ်ပြီး ဥပါယ်တံ မျဉ်လုပ် ပြောခြင်းသာဟု ဝေဖန်သူတွေက ဝေဖန်ကြပြန်သည်။ အထူးသဖြင့် သာမောင်၊ မောင်ဦး၊ အေးကြည်မတို့အကြောင်းကို အများဆုံး သိနေကြသော ကာလသား၊ ကာလသမီးများ။

ထိုအခါ သာမောင်ဖခင် ဦးသာထွန်းသည် သူတို့အိမ်ခေါင်းရင်း ထရံတွင်ထိုးထားသော ငှက်ကြီးတောင် ဓားရှည်ကိုဆွဲတော့သည်။ သာမောင်ကိုသတ်သူ မောင်ဦးအား ချက်ချင်း လက်စားချေရန် မောင်ဦးတို့အပိုင်းကို ပြေးသည်။ သာမောင်အမေ မစိန်ပွင့်က 'လုပ်ကြပါဦး ဆီးကြပါဦး တားကြပါဦး' အော်ကာ သူ့ယောက်ျားနောက် ပြေးလိုက်လာသည်။ တစ်ရွာလုံးမှာ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မောင်ဦးအား ခုတ်သတ်ရန် သာမောင်အဖေ ဦးသာထွန်း လိုက်လာပြီဆိုသည်ကို မောင်ဦးနှင့် သာချင်းမကင်းသူတွေက ပြေးပြောကြသည်။ ရှောင်နေရန် တစ်နေရာရာကို သွားနေရန် မောင်ဦးကို ဖျောင်းဖျာသူက ဖျောင်းဖျာကြသည်။ ဦးသာထွန်းမှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်သူဖြစ်သဖြင့် မောင်ဦးကိုသာ တွေ့လို့ကတော့ သားစိတ်မွန်ကာ မုချ ခုတ်သတ်တော့မည်ကို စိုးရိမ်ကြသည်။ ဦးသာထွန်းအား ဆွဲသူ၊ တားသူတွေနှင့် ဆူညံလာသော ကသံမှာလည်း မောင်ဦးတို့ဘက်နှင့် နီးလာပြီး ဦးသာထွန်းကို တားမရကြသဖြင့် တချို့က ရွာသူကြီးဦးတင်အောင်ကို အရေးတကြီး လိုက်ရှာနေကြရသည်။

သည်ကြားထဲမှာ ဗေဒင်ယောင်ယောင်၊ ဗိန္ဒောယောင်
 ယောင် ကမ်းရိုးတန်းဘက်သွား၍ ပဉ္စင်း၊ ၂-နှစ်ဝတ်ထားဖူးသော
 ပဉ္စင်းလူထွက် ငကြာရန်က အရေးထဲ နိမိတ်ထဖတ်နေပြန်သည်။
 ကန်ရေနောက်ခြင်းမှာ အတိတ်နိမိတ်ဖြစ်သည်။ ယုံတက်၍မဟုတ်၊
 တမင် နိမိတ်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာ၌ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ဖို့ အ
 ကြောင်းမြင်သည်။ ယခု ပျောက်သွားသော သာမောင့်အလောင်း
 ကိုလည်း ရှာမရကြသေးခြင်းမှာ အကြောင်းရှိရမည်။ ဗေဒင်ကိန်း
 ခန်းနှင့် သူကြည့်မည်ဟု ပြောပြီး လူပျောက်နှင့်ကျွဲပျောက်၊ နွား
 ပျောက်ဥစ္စာပျောက် အဟောစာကို စရွတ်သည်။

“အိုကြင်ရာ ဥဒကေး၊ ကြာကံသုဝနေ စိတ်တူ၏”

“ဟဲ့ ဗေဒင်ဆရာ၊ နင့်ဟာက ဘာလဲ၊ ဘာဝနေတဲ့ ငါ
 ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဝနေဆိုတာ တောမဟုတ်လား၊ ခု သာထွန်း
 သားက ငါ့မျှားတန်းချဖို့သွားရင်း ရေထဲပျောက်နေတာပါဆို၊ နင့်
 ဟာက မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်”

ဒေါ်ဂျမ်းမုံ၏စကားကို ကာလသမီးများနှင့် မုဆိုးမ၊ တစ်
 လင်ကွာတို့က ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ရွာမှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်
 ကအစ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုလျှင် ရွာဗေဒင်ဆရာနားတွင် ဝိုင်းနေ
 တတ်ကြသူတွေမှာလည်း လေတိုက်၍ သစ်ရွက်လှုပ်သည်ကိုပင်
 ရယ်စရာမြင်ကြသော ရွာအပျိုဖျန်းလေးများနှင့် မုဆိုးမ တစ်လင်
 ကွာများသာ။ တခြားအိမ်ထောင်သည် မိန်းမများမှာမူ သားရေး
 သမီးရေးကစပြီး အလုပ်ရှုပ်နေကြရာ ငကြာရန်နား မဝိုင်းအား
 ကြပေ။ ငကြာရန်မှာလည်း ယခု အသက်လေးဆယ်ကျော်သည်

ထိ လူပျိုကြီး၊ လူပျိုဆွေး။

“ဒီမိန်းမက စကားဆုံးအောင်တော့ နားမထောင်ဘူး။

ဒီနေ့ ဘာနေလဲ”

“ဪ ဗေဒင်ဆရာက ကျုပ်တို့ကို နေပြန်မေးတယ်”

မိန်းမအုပ်က ရယ်ကြပြန်သည်။

“မသိလို့မေးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ် ဗေဒင်ကိန်းခန်း၊

အရ မှန်နေလို့ ခု မေးတာ။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေဟုတ်လား”

အများစုက “မသိဘူးလေ” ဟု ဆိုကြသည်။

တစ်ယောက်ကမူ “ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဗေဒင်

ဆရာကြီးရယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဒီကောင် သွားကတည်းက အရှေ့အရပ်ဆိုတော့ နက္ခတ်

နဲ့အချိန်နဲ့ ကြည့်ရင် ဆပွတ်လည်း တစ်ချက်မိသွားသေးတယ်”

“ဘာရယ်ဟဲ့၊ ဘာပွတ်မိတာ”

ဒေါ်ဂျမ်းမုံစကားကို ကောင်မလေးတွေနှင့် တစ်လင်ကွာ၊

မုဆိုးမတို့က ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။

“ပဉ္စပွတ်ဗျ၊ ပဉ္စပွတ်၊ ခင်ဗျားနားက ဘာကြားလို့လဲ”

“စောစောက နင်ပြောတာ ပဉ္စပွတ်မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့၊ ဘာ

ပွတ်ဆိုလဲ . . . နော် ဟုတ်တယ်နော်၊ ကောင်မလေးတွေ”

ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။

“ကဲ ကိုကြီးကြာရန်ကလည်း ဟောမှာဖြင့် ဟောစမ်းပါ

တော်၊ ကျုပ်မောင်လေး သာမောင် သေသလား၊ ရှင်သလား၊ ပြော

စမ်းပါ”

သာမောင်နှင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုး မောင်နှမတော်စပ်သော တစ်ခုလပ်မတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ . . . အားလုံးနား . . .”

“အဟမ်း”

“ဟေ့ကောင်မလေး၊ ဒါနောက်စရာ ထင်နေလား နင်က သာထွန်း၊ ဓားနဲ့ ပါချင်လို့လား”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ဘာသာသူ ချောင်းဟန် လိုက်သည်ကို ဝေဒင်ဆရာ ကြော်ရန်အား နောက်သည်ထင်သဖြင့် မုဆိုးမတစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ တစ်ဝိုင်းလုံး တိတ်သွားကာ ဝေဒင်ဆရာ ကြော်ရန်မှာလည်း ဆက်ဟောနိုင် တော့၏။

“ဖို တနင်္ဂနွေနေ့၊ ရွှေငွေဥစ္စာ ကျွဲရွားပျောက်မှု . . .”

“ဟောတော်၊ လူပျောက်တာ မပါဘူး”

“လျမ်းဖွဲ့ နင့်ပါးစပ် ခဏပိတ်ထားစမ်းပါဟ၊ တို့ရွာမှာ နောက်ဘာဖြစ်လာဦးမလဲဆိုတာ ငါကြည့်နေပါတယ်ဆို။ ခုကြား တယ်မဟုတ်လား ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြပြန်လဲ မသိ ဘူး၊ ဆူညံပူညံ အော်ကြဟစ်ကြနဲ့”

ဝေဒင်ဆရာ ကြော်ရန်ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ဖြစ်နေ ကြသည့် ပြဿနာမှာ သူ့သား သာမောင်ကို ရည်းစားလုဘက် မောင်ဦးက သတ်သည်ဟု သံသယဝင်ကာ မောင်ဦးကို သတ်မည် ဟု ဓားဆွဲပြီး မောင်ဦးတို့အိမ်ဘက် ပြေးသွားသော ဦးသာထွန်း ကို ဆွဲသူကဆွဲ၊ တားသူကတားနှင့် ဆူညံပူညံ ဖြစ်နေကြသည်။

ဦးသာထွန်းအား ပြောမရသဖြင့် သူကြီးဦးတင်အောင်ကို ပြောခေါ်ရသည်။ ထိုအခါ ညက ပျောက်သွားသော သာမောင် အလောင်းကို ညနေဝိုင်းတွင် တစ်ခါထပ်ရှာကြရန် စီစဉ်နေရသော သူကြီးဦးတင်အောင်မှာလည်း ဦးသာထွန်းကို ဟန့်တားရန် ပြေး လိုက်ရပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာ မောင်ဦးအဖေ ဦးသံခဲကလည်း သူ့သား မောင်ဦးအား ဦးသာထွန်း သတ်ရန်လာနေသည်ဟု လာပြောသူ ရှေ့၌ပင် “ဟေ့သား ဘယ်ကိုမှ ရှောင်နေစရာ မလိုဘူး၊ အိမ်မှာ နေစမ်း။ ငသာထွန်းပဲ သတ္တိရှိလား၊ ငသံခဲပဲ သတ္တိရှိလားဆိုတာ ဒီနေ့တော့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းကြသေးတာပေါ့ကွာ။ လာပါစေ၊ ငါ့အိမ်ရိပ်ကို နင်းတာနဲ့ ဒင့်ခေါင်း ပြတ်ပြီသာမှတ်” ဟု ဒေါသ တကြီးကြိမ်းကာ သူကလည်းသူခေါင်းရင်းတွင် အမြဲထားသော ဓားရှည်ကိုဆွဲကာ အိမ်ရှေ့သို့ပင် ထွက်ရပ်နေလိုက်ပြန်သည်။ ထို အခါ သူ့သား မောင်ဦးကလည်း သူ့ကို မဟုတ်တမ်းတရား စွပ်စွဲ ရပါမည်လားဟု ဓားတစ်စင်းကိုင်ကာ သူ့အဖေနောက်မှာ စောင့် နေသည်။

မောင်ဦးအဖေ ဦးသံခဲမှာလည်းခေသူတော့မဟုတ်။ ခ မောက်မော်ရွာတွင် သူကလည်း နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေသူ၊ ရာဇ ဝင် ကမ္ပည်းမော်ကွန်းထိုးထားသူ ဖြစ်သည်။ သူ ကာလသားပေါက် အရွယ်ကတည်းကပင်ရွာသူရဲကောင်းဘွဲ့ ရထားသူ၊ သာမညောင်း ည (သာမည်ညောင်းည) မဟုတ်။

သူဆယ့်နှစ်နှစ်သားက သူ့ဦးလေး ဦးတောလူနှင့် ပင်လယ်

ကို လိုက်သွားရာ သူတို့ငါးမျှားတန်းတွင် သူတို့လှေထက်ပင်ကြီးသော ငါးမန်းတစ်ကောင်က လာဟပ်သည်။ ငါးမန်းကြီးမှာ လူနှစ်ယောက်ပါသောလှေကို ဆွဲပြေးရသဖြင့် မောပြီးရပ်သွားသည်နှင့် သံခဲတို့တူဝဇ္ဇိက ငါးကြီးကို မှိန်းနှင့်ထိုးရန် မှိန်းတစ်ကမ်းအနီးသို့ ဆွဲခေါ်ကြသည်။ အစကမူ ငါးမန်းကြီးကမောပြီး ပါလာသေး၏။ သို့သော် လူနှစ်ယောက် ဆွဲနေသည်ကို သိသောအခါ ငါးမန်းကြီးက ပြန်ဆွဲပြေးပြန်သည်။ ငါးမန်းကြီးမှာ သူတို့လှေထက်ပင်ကြီးရာ သူတို့ တူဝဇ္ဇိနှစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆွဲတောင့်ခံ၍မရ။

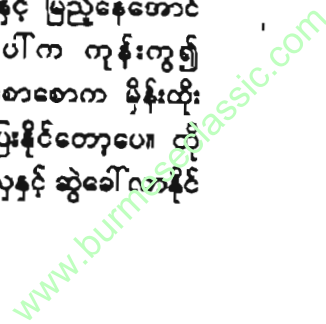
ထိုအခါ သူတို့တူဝဇ္ဇိနှစ်ယောက်မှာ ငါးမန်းကြီးဆွဲရာသို့ လှေရောလှေပါ လွင့်ပါနေကြရပြန်သည်။ သည်လိုနှင့် ငါးမန်းကြီးကဆွဲပြေးလိုက် သူတို့တူဝဇ္ဇိ နှစ်ယောက်က ပြန်ဆွဲလိုက်နှင့် ငါးမန်းကြီးတစ်ပြန်၊ လူတစ်ပြန် ဆွဲလိုက်ကြသည်မှာ ပင်လယ်ထဲ၌ နှစ်ရက်နှင့်တစ်ည ကြာသွား၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွာရှိလူအားလုံးက သူတို့တူဝဇ္ဇိကို ပင်လယ်ထဲ၌ သေပြီဟု ထင်ထားကြသည်။ ဦးတောလူမိန်းမနှင့် သံခဲမိဘတွေက တင့်တိုတရီရီနှင့် ပင်လယ်ကမ်းစထွက်ပြီး မျှော်ငိုနေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ ငါးမန်းကြီးတစ်ပြန်၊ လူတစ်ပြန်ဆွဲနေကြသော သံခဲတို့ တူဝဇ္ဇိကား ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်သော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲတွင် ငါးကြီးနှင့် အားပြိုင်ကောင်းကြတုန်း။ နောက်တော့ ငါးကြီးက အာခေါင်ကိုလည်း အဟက်ပါ တစ်လောင်ပေါ်မျှားချိတ်ကြီးက စူးထားရာ သံခဲတို့တူဝဇ္ဇိ ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါလာရ

ပြန်သည်။ သူတို့ဆွဲခေါ်ရာသို့ ဤတစ်ခါပါလာသော ငါးမန်းကြီးကို မှိန်းတစ်ကမ်းရောက်သည်နှင့် သူတို့တူဝဇ္ဇိက မှိန်းနှင့် လက်လွတ်စပယ် ပစ်ထိုးလိုက်ကြသည်။

အာခေါင်ကို ငါးမျှားချိတ်က ကန်လန်ကြီး စူးနေသည့်အပြင် မှိန်းနှစ်လက်နှင့်လည်း ကျောကုန်းကို အထိုးခံလိုက်ရသောအခါ ငါးကြီးမှာ သွေးရွေးသွေးတန်းနှင့် ဆွဲပြေးပြန်သည်။ သူတို့တူဝဇ္ဇိကလည်း ပြေးစမ်း၊ ဒင်း ဘယ်လောက်ဆွဲပြေးနိုင်မည်နည်း။ မှိန်းရိုးအဆုံးတွင် တပ်ထားသောကြိုးကို နှစ်ယောက်စလုံးက ခါးမှာ ချည်ပတ်ပြီး လှေကန်ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ငါးမန်းကြီးဆွဲပြေးရာသို့ လှေနှင့်အတူ ပါနေကြရသည်။ သို့သော် ယခင်က မျှားတန်ကြီးတစ်ချောင်းသာ သူ့အာခေါင်ကိုစူးပြီး ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ ကျောကုန်းကို ထိုးစိုက်စူးနေသော နောက်မှိန်းကြီးနှစ်ချောင်းနှင့် မှိန်းကြီးနှစ်ပင်ကလည်း ဆွဲတုပ်ထားသောအခါ ဤတစ်ခါတော့ ငါးမန်းကြီးမှာ ဘယ်လိုမှ ဝေးဝေးကို ဆွဲမပြေးနိုင်တော့။ သံခဲနှင့်ဦးတောလူတို့၏ ဆွဲခေါ်ရာသို့သာ ပါလာရတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်း သူတို့တူဝဇ္ဇိနှစ်ယောက် ဆွဲခေါ်လာသော ငါးမန်းကြီးက သူတို့လှေနားရောက်လာသည်နှင့် မြည့်နေဖောင်သွေးထားသော ငါးမန်းခွဲဝားနှင့် လှေပေါ်က ကုန်းကွ၍ ထိုးခုတ်လိုက်ကြသောအခါ ငါးမန်းကြီးမှာ စောစောက မှိန်းထိုးခံရတုန်းကလို သွေးရွေးသွေးတန်းနှင့်ပင် မပြေးနိုင်တော့ပေ။ ထိုအခါမှ တူဝဇ္ဇိနှစ်ယောက်မှာ ငါးမန်းကြီးကို လှေနှင့် ဆွဲခေါ်လာနိုင်

ကြသည်။

သို့သော် ထိုငါးမန်းကြီးကို သယ်လာနိုင်ကြပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုငါးမန်းကြီးမှထွက်သော သွေးညှို့နံ့ကြောင့် နောက်ငါးမန်းတုပ်ကြီးက သူတို့လှေနောက် လိုက်လာကြပြီး သူတို့ရထားသော ငါးမန်းကြီးကို ဝိုင်းကိုက်လုယက် စားသောက်လာကြသည်မှာ ကမ်းနားကို ရောက်သောအခါ လှေနှင့် ကပ်ချည်ထားသောဘက်က တစ်ခြမ်းသာ ပါလာတော့သည်။ ထိုတစ်ခြမ်းမှာပင် ငါးမန်းတုပ်များ ဖဲကိုက် စားထားလိုက်ကြသဖြင့် စာပေါက်အပြု ဒဏ်ရာပရပွနှင့်။

သူတို့တူဝန်းရလာသော ငါးမန်းကြီးလောက် ကြီးသော ငါးမန်းကြီးကို သူတို့ခမောက်မော်ရွာ၌ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် တစ်ခါမှ မရဘူးကြသဖြင့် ထိုနေ့ထိုရက် ထိုအချိန်ကစပြီး သူတို့ခမောက်မော်ရွာ၌ သူရဲကောင်းဘွဲ့ကို ရခဲ့ကြသည်။

ထိုသံခဲနှင့် ယခု ဦးသာထွန်းတို့ ဖြစ်ကြတော့မည် ဆိုသောအခါ သူကြီးဦးတင်အောင်မှာလည်း ဖိုးရိမ်တကြီး ဣယား ဖားယား ပြေးလိုက်လာရတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် သာထွန်း၊ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိရသေးဘဲနဲ့ မင်းဘာအလှူထပြီး ရပ်မှာရွာမှာ သောင်းကျန်းနေရတာလဲကွဟင်”

ဦးသာထွန်းကို မမြင်ရမီကပင် တားမရ ဆီးမရ အသံကို ကြားနေရသဖြင့် ဦးတင်အောင်နှင့် ရွာလူကြီးအချို့ကလည်း လှမ်းအော်ပြီး ဦးသာထွန်း သောင်းကျန်းနေရာသို့ ပြေးလိုက်လာကြ

သည်။

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ သူကြီးလာပြီ”

ဦးတင်အောင် အသံကိုကြားသည်နှင့် ဦးသာထွန်းကား ဆွဲလွဲတားဆီးနေရသူ တစ်ယောက်က ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးသာထွန်းမိန့်မကလည်း ဝိုင်းရိုရိုနှင့် -

“သူကြီးရယ် လုပ်ပါဦး၊ ဒီမှာ သတ်ကုန်ကြပါတော့မယ်” ဟု အော်ငိုပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ပေးစမ်း မင်းလက်ထဲကစား၊ ငါကတော့ မင်းသားအလောင်းကို ညနေတစ်ခေါက် သွားရှာကြမလို့ ချောင်းနားသွားပြီး စီစဉ်နေရတာ ကြားပဲမကြားဖူးဘူး၊ မင်းသားကို မောင်ဦးသတ်တယ်လို့ မင်းကို ဘယ်လူပြောလဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း”

“ကာလသား ကာလသမီးချင်းက သူကြီးတို့ကျုပ်တို့ထက် သိတယ်၊ သိလို့ပြော . . .”

“ဟေ့ကောင်ရာ ဘယ်ကာလသား၊ ကာလသမီးတွေက ပြောလဲ။ ဘယ်နေရာမှသတ်တယ်၊ ဘယ်လိုသတ်တယ်ဆိုတာ ပြောတဲ့ကောင် သက်သေပဲ။ ပြောစမ်း ဘယ်လူသားသမီးက ပြောလဲ၊ ပြောလေကွာ ဘယ်လူလဲဆိုတာ”

“ဒီလိုပဲ ရွာမှာ ပြောနေကြတာ သူကြီးမှ မကြားတာ”

“အေးလေ၊ အဲဒါဆို ပြောလေကွာ၊ ဘယ်လူ ပြောတယ်ဆိုတာ”

သူကြီးဦးတင်အောင်က သူ့ဆီမှ ဆွဲလုထားသော ဓားကို ဦးမည်းလုံးဆီ လှမ်းပေးလိုက်ရင်၊ မေး၏။ ဤတစ်ခါတော့

ဦးသာထွန်းမှာ မပြောနိုင်တော့။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ခါးတောင်း ကျိုက်ကိုလည်း ဖြုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ သူကြီးရယ် တစ်ဆိတ်ရှိ ဒေါသကြီး ချည်းပဲ။ စုံစမ်းပါဦးလား။”

ဦးသာထွန်း မိန်းမကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ငါတို့ ညနေတစ်ခေါက် ချောင်းထဲရှာကြည့်ဦးမယ် ပြော တယ်မဟုတ်လား၊ မပြောကောင်း ပြောကောင်း ဆိုပါတော့ အ လောင်းတွေပြီး၊ ဓားဒဏ်ရာတွေဘာတွေ တွေ့တယ်ဆိုလည်း ကမ်းရိုးတန်းကိုသွားပြီး ပုလိပ်တွေကို တရာခံရှာဖို့ ခေါ်သင့်ခေါ် ရမယ်။ ငါ ခွေးတဲ့မ ခုတော့ တီတီကျကျလည်း မသိရသေးဘဲနဲ့ တောရမ်းမယ်ဘွဲ့ တလွဲအထင်နဲ့ သူများတစ်ဖက်သားကို သတ် မယ်ဖြစ်မယ် ဟုတ်လား၊ ငါက မင်းတို့ရွာမှာ ခွေးလား။ သံခဲတို့ သားအဖကို မင်းသွားသတ်ပြီဆိုပါတော့ ဟိုကရော လည်ဆင်းခံ မလား၊ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်၊ ဘာမှတ်လဲ၊ ကိုကြီးမည်း ဒီကောင်ခေါ်သွားစမ်းဗျာ၊ မင်းဆယ်အိမ်ခေါင်း အိမ်ကလွဲပြီး ဘယ် မှမသွားရဘူး။ ဟိုကောင် မောင်ဦးလေးကိုလည်း ငါအိမ်ခေါ်ထား မယ်။ ဘယ်မှ ထွက်မပြေးစေရဘူး၊ သွား ကိုကြီးမည်းနဲ့ လိုက် သွား။”

“ကျုပ် ထမင်းမစားရသေးဘူး၊ သူကြီး။”

“အစား စားဖို့တောင် ခုမှ သတ်ရတယ် ဟုတ်လား သွား ကိုကြီးမည်းတို့အိမ်က ကျွေးလိမ့် . . .”

“ကျုပ် လာပို့ပါမယ်တော်၊ ရှင့် ဘာ . . .”

သူကြီးဦးတင်အောင်နှင့် ဦးသာထွန်း မိန်းမတို့စကား မဆုံးမိပင် ရွာလယ်ပိုင်းက ပူညီဆူညံ အော်ကြဟစ်ကြသံကို ကြား လိုက်ကြပြန်ရာ -

“အရေးထဲ ဟိုမှာ ဘာဖြစ်ကြပြန်လဲ မသိဘူး၊ ကဲ ကိုယ့်လူ တို့ လာကြ၊ လာကြ၊ ဟေ့ကောင်သာထွန်း မင်းကိုယ့်အိမ်ကို ပြန် နေနော်။ ငါဒါပဲပြောမယ်။”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့်ပင် သူကြီးဦးတင်အောင်နှင့် ရွာလူ ကြီးတွေမှာ အသံကြားရာ ရွာလယ်ပိုင်းဘက် ကမန်းကတန်း ပြေး လိုက်လာကြပြန်သည်။

ချောင်းထဲ များတန်း သွားချရင်း ပျောက်ဆုံးသွားသော သာမောင်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သတ်မည်၊ ဖြတ်မည်နှင့် ရွာတွင် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ထိန်းရသိန်းရ၊ အော်ကြဟစ်ကြ၊ တားကြ ဆီးကြနှင့် တစ်ရွာလုံး ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေကြချိန်တွင် တစ် ပုပေါ် နှစ်ပုဆီင့်၊ မြေပူရာကင်းမှောင့် ဆိုသလို ခိုင်မဖြူတို့ သမီး အမိနှစ်ယောက် ‘ကယ် ဂါ ကူပါ’ အော်ဟစ်ကာချောင်းထဲက တက် ပြေးလာကြပြန်သည်။

အချိန်မှာ နေမွန်းစောင်းကြီးခန့် အချိန်။

ဖြစ်ရပ်မှာ -

သူတို့ သမီးအမိနှစ်ယောက်သည် ညက ချောင်းကမ်း စပ်နား သွားပြီး ကွန်ပစ်ကြသူများမှာ ငါးကြီးတွေ ယူမကုန်အောင် ရကြသည်ဆိုသဖြင့် သူတို့ သမီးအမိနှစ်ယောက်မှာလည်း ချောင်း ကမ်းနားမှာ ငါးသွားသုံကြသည်။

မှန်၏။ သူတို့လည်း ခါတိုင်းထက် ငါး ပုစွန်များကို ပို ရကြသည်။ သူတို့တစ်သက် တစ်ခါမှ မရဘူးသော ငါးကြီးများပင် ဤနေ့၌ ချောင်းကမ်းစပ်တွင် ပါးဟက်တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရွှံ့စုပ်စား နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် အမေဖြစ်သူ ခိုင်မဖြူက ယက်သဲ့နှင့် အ သာလှမ်းထိုးဖမ်းလိုက်သည်။

သူ့အမေ၏ ယက်သဲ့ထဲတွင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသော ငါးကြီးကို သမီးဖြစ်သူက ဖမ်းကိုင်လိုက်စဉ် ဝုန်းခနဲ ရေပွက်သံ ကြီးနှင့်အတူ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးသည် သူတို့ကမ်းပါးကို လာရိုက် သွားသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးမှာ ဒူးခေါင်းသာသာ အနက်ရှိသော ချောင်းရေကမ်းစပ် ရေထဲ၌ ငါးသဲ့နေကြသော ခိုင်မဖြူတို့ သမီး အမိနှစ်ယောက်၏ ရင်ခေါင်းကိုပင် လာရိုက်ခတ်သွားသည်။ ထို အခါ သမီးအမိနှစ်ယောက်မှာ မဟန်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားကြသည်။ ငါးကြီးလည်း လွတ်ထွက်သွားသည်။

စောစောကလည်း လေမတိုက်ဘဲ ရုတ်တရက် ဤသို့ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး လာရိုက်သွားသဖြင့် ကမန်းကတန်း ပြေးထ ကြပြီး သူတို့နောက် ချောင်းရေဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ "အ မလေး" ဟု အော်ဟစ်ကာ ခိုင်မဖြူတို့ သမီးအမိနှစ်ယောက်မှာ "ကယ်ပါ၊ ကူကြပါ" အော်ဟစ်ပြီး ရွာထဲ ဝင်ပြေးလာကြသည်။ သူတို့ ငါးသဲ့သော ယက်သဲ့နှင့်ပလိုင်ပင် နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ် ပေါ်တွင် ပါမလာကြတော့။

လူတွေ ထိုသို့ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေကြ၍ လားမသိ၊ ခွေး တွေကလည်း ဤနေ့မှ ချောင်းဘက်ကြည့်ပြီး အူလိုက် ဟောင်

လိုက်၊ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်ပြေးနေကြပြန်သည်။

အော်ဟစ်ပြီး ရွာထဲ ပြေးဝင်လာကြသော ခိုင်မဖြူတို့ သ မီးအမိနှစ်ယောက်ကို ဗေဒင်ဆရာ ငကြာရန် အနားတွင် ဗေဒင် အဟော နားထောင်နေကြသော မိန်းမသူများက ပြေးထပြီး၊ ဝိုင်းဖက် ဆွဲထားကြသည်။ သမီးအမိနှစ်ယောက်မှာ ထဘီတွေ အစုတ်စုတ် အကွဲကွဲ အပြုပြင်နှင့် အကြောက်လွန်ကာ ယခုအထိ ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြ၏။

"ဟဲ့ နင်တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်လာကြလဲ၊ ပြောကြ ပါဦး"

အောင်မသာဆိုသော မိန်းမကြီးက ခိုင်မဖြူကို ဖက်ထား ရင်း မေးလိုက်၏။

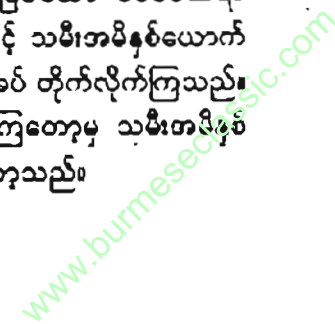
"အမယ်လေး... ယောက်မကြီးရယ် ကံကောင်းလို့တော့၊ ဟင်း... ဟင်း"

ခိုင်မဖြူမှာ အောင်မသာအမေးကို ချက်ချင်း မဖြေနိုင် သေးဘဲ ဟောဟဲလိုက် အမောဆိုနေသည်။

"ဟဲ့ ရေ ရေတိုက်လိုက်ကြဦးဟ၊ ဘယ်လောက်တောင် အမောဖောက် ကြောက်လာကြတယ် မသိဘူး"

သူ့အဟောလည်း ပျက်သွားပြီဖြစ်သော ဗေဒင်ဆရာ ငကြာရန်က ရေတိုက်လိုက်ကြဦး ဆိုသဖြင့် သမီးအမိနှစ်ယောက် ကို ကောင်မလေးတွေက ရေမှုတ်နှင့် ရေခပ် တိုက်လိုက်ကြသည်။

ရေတစ်ခွက်စီ သောက်ပြီးသွားကြတော့မှ သမီးအမိနှစ် ယောက်မှာလည်း စကားဆက်နိုင်ကြတော့သည်။

“သူများတွေ ညက ချောင်းကမ်းနားမှာ ငါးကြီးတွေ ရကြတယ်ကြားတော့ ကျုပ်တို့လည်း ချောင်းနားသွား ငါးသဲ့ကြပါတယ်ကံကောင်းလို့”

“အေးပါဟာ၊ ကဲ ဘယ်လိုဖြစ်လာကြလဲ ပြောစမ်းပါဆို”

“ကျုပ်တို့ ငါးသဲ့နေကြတုန်း ငါးကြီးတစ်ကောင် အနားလာပေါ်တာ ငါးကြီးပွက်လိုက်တဲ့ ရေလုံးနဲ့ ရိုက်မိလို့ သမီးရော ကျုပ်ပါ လဲကျသွားတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ငါးကြီးက ကျုပ်တို့ကို ကိုက်မလို့ အနားတောင် ရောက်နေပြီ။ အဲဒါကြောင့် ကြောက်လို့ ပြေးလာကြတာ။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ငါးကြီး ကျုပ်တို့ တစ်သက် မမြင်ဖူးဘူး”

“နင်တို့ကို ကိုက်ဖို့လာတဲ့ ငါးကြီးက ဘယ်လောက် တောင်ကြီးလဲ၊ ငါးက လူကို ကိုက်ရအောင် တစ်ခါရဲလို့ မကြားဖူးပါဘူး”

ဤစကားကိုတော့ ဗေဒင်ဆရာ ငကြာရန်က မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ပြီး မေး၏။

“အိမ်လုံးလောက် ရှိတယ်”

“ကြံကြီးစည်ရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို ဘကြီးကလည်း၊ ကျုပ်နဲ့ အမေက မဟုတ်ဘဲ ပြောမလားတော့”

မြေပြင်တွင်ထိုင်ပြီး ကွဲလာသော ထဘီစကိုအရှက်လုံ စုကိုင်ထားသော ခိုင်မဖြူ၏ သမီးလေးကပါ ဝင်ပြောပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဦးသာထွန်းနှင့် ဝသဲခဲတို့ ရန်ပွဲကို ဖျန်

ပြေရာက ပြန်လာကြသော ရွာသူကြီး၊ ဦးတင်အောင်နှင့် ရွာလူကြီး သုံးလေးယောက်ကလည်း ဤဘက်အပိုင်းမှ မိန်းမတစ်ယောက် ကယ်ပါ ကူပါ’ အော်လိုက်သံနှင့် ဆူဆူညံညံအသံများကို ကြားကြရပြန်သဖြင့် ‘ဘာများ ဖြစ်ကြပါလိမ့်’ ဟု ပြေးလာကြရာ သူတို့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသူတွေကလည်း ခိုင်မဖြူတို့ အနားတွင် စိုးရိမ်တကြီး ရောက်ချလာကြပြန်သည်။

“ဒီ နှစ်ယောက်ကလည်း ရေစိုကြီးတွေနဲ့၊ နင်တို့ ဘာဖြစ်နေကြလဲ၊ ရပ်မှာရွာမှာ ပြဿနာရှိရတဲ့အထဲ စောစောက အော်သံကြားလိုက်တာ နင်တို့လား”

ရွာသူကြီး၊ ဦးတင်အောင်က ခိုင်မဖြူတို့ သမီးအမိနှစ်ယောက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး မာန်သလို မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ခိုင်မဖြူကလည်း သူတို့အဖြစ်ကို စောစောကလိုပင် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟင်”

ခိုင်မဖြူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရွာသူကြီး၊ ဦးတင်အောင်နှင့် ရွာသားကြီးတွေမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။

သူတို့ချောင်းတွင် ဤမျှကြီးသော ငါးကြီး ရှိသည်ကို နေ့ညမရွေး ချောင်းထဲဆင်းပြီး ငါးရှာနေကြရာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ မကြားဖူးဘူး။

ထို့ကြောင့်လည်း -

“နင်တို့ အကြောက်လွန်ပြီးများ မျက်စိမှောက် မြင်ခဲ့ကြ

တာလားဟာ”

ဦးတင်အောင်တို့နှင့် ပါလာသူ လူကြီးတစ်ယောက်က ဆိုပြန်သည်။

“နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ မျက်စိမှောက်ပြီး မြင်ရ မလား ကိုဘိုးရဲ့၊ တကယ်ပါဆို ငါကြီးက အိမ်လုံးလောက်ကို ကြီးပါတယ်ဆို”

ရွာသူကြီး ဦးတင်အောင်ကမူ ဘာကို အတွေးပေါက်သွား သည်မသိ၊ ဘာမှ ခိုင်မဖြူတို့ကို ထပ်မမေးတော့ဘဲ သူနှင့်အတူ လာကြသူ ရွာလူကြီး သုံးလေးယောက်ကိုသာ -

“လာလာ၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်နေကြ၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ ရွာကလည်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ အထူး အဆန်းကြီးပဲ။ ငကြာရန်၊ မင်းလည်း တောပြောတောင်ပြော ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်” ဟု ပြောကာ သူ့အိမ်ဘက် ထွက်သွားသောအခါ ရွာလူကြီး သုံးလေးယောက်တို့မှာလည်း ဦးတင်အောင်နောက် လိုက်ပါသွားကြသည်။

လမ်းတစ်ဝက် ရောက်သောအခါ ဦးတင်အောင်က -

“ညက သာမောင်ကို အလောင်းတောင် ရှာမတွေ့တာနဲ့ ခု ခိုင်မဖြူတို့ကလည်း ချောင်းထဲမှာ အိမ်လောက်ရှိတဲ့ ငါကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့ခဲ့ကြတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာတော့ ဖြစ် လာပြီ ကိုယ့်လူတို့ရယ်” ဟု ပြောစကားကို ဦးဝေဒေါင်းက -

“အလကားဗျာ၊ ဒီမိန်းမစကား ကြီးလွန်းတာ ဖြစ်မှာပါ။ ကြံကြံဖန်ဖန် အိမ်လုံးလောက်ရှိတဲ့ငါ၊ ချောင်းထဲ ဘယ်လိုလုပ်

နေမလဲ၊ ပင်လယ်ထဲတောင် အဲသလောက် ကြီးတဲ့ငါဆို ကမ်းနား ကိုဘယ်လာလို့လဲ၊ ခုတော့ ချောင်းထဲမှာတွေ့တယ်ဆိုတာ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး” ဟု ပြောသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် ဦးဝေဒေါင်း၊ ခင်ဗျားလဲ ကြား ပူးမှာပေါ့။ နဂါးတွင်းအိုင်မှာတော့ လူကို မျိုနိုင်တဲ့ ငါးတောက် တူကြီးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပြောလာ ခဲ့ကြတာနော်။ ခု ခိုင်မဖြူတို့ တွေ့ခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့ ငါးကြီးက နဂါး တွင်းအိုင်က ငါးတောက်တူကြီးလားမှ မသိတာ”

ဦးဝေဒေါင်း၏ အပြောကို ဦးသာဇံက တွေးတွေးဆဆ ဆိုသည်။

သူတို့ချောင်းထဲက နဂါးတွင်းအိုင်ကြီးတွင် ငါးကြီးများရှိ သည်ကိုတော့ မည်သူမျှမငြင်းနိုင်။ နဂါးတွင်းအိုင်ကြီးမှာ ကျောက် ခေါင်းလိုက်ကြီးများလည်း ရှိလေရာ သူတို့ချောင်းထဲက ငါးများ ကြီးလာလျှင်ပင် နဂါးတွင်း အိုင်ကြီးဘက်သို့ ရောက်သွားကြသည် ဟု အစဉ်အလာ ပြောလာကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးသာဇံ က ယခု နဂါးတွင်းအိုင်ကို ဥပါဒ်စကား ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ တစ်ခုခုထူးခြားနေတာတော့ အ မှန်ပဲ ကိုယ့်လူတို့ရယ်၊ ဟိုတစ်ညက လိပ်ဥသွားရှာကြတဲ့ ငစောင်း၊ ကန်းတို့ ညီအစ်ကိုကလည်း ချောင်းကြီးဝ သံတန်းကုန်းဘက်မှာ တစ္ဆေခြောက်တယ် ပြောတာရယ်၊ ရေကန်ကို ချောင်းထဲကဖျံတွေ မတက်စဖူး တက်လာကြတာရယ်၊ ညက သာမောင် ချောင်းထဲမှာ ပျောက်သွားတာရယ်ကို ထောက်ရင်တော့ ချောင်းထဲမှာ လူကို

အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ အကောင် တစ်ကောင်ကောင်တော့ အမှန် တကယ် ရောက်နေပြီလားလို့လည်း ကျုပ်တော့ တွေးမိတာပဲဗျ ကိုယ့်လူတို့ရယ်”

“အေးဗျာ၊ သူကြီးပြောတော့မှ ကျုပ်လည်း တွေးမိတယ်။ ဟိုတုန်းက တစ်ခါတစ်ရံထူး မကြားဘူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေတော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါ ရွာတော်ရှင်မ နတ်တစ်ပွဲလောက် စောစောစီးစီး တင်ပေးထားကြရင်ကော မကောင်းဘူးလား သူ ကြီး”

နတ်ဝါသနာပါသူ ဦးကြီးမောင်ကလည်း ရွာတော်ရှင်မ နတ်ပွဲတင်ရန်အတွက် အကြံပေးသလို ပြောပြန်သည်။

“ဒါကတော့ အမှားမရှိနိုင်ပါဘူး။ တြိုကြိုတင်တင် လုပ် ထားကြတာ . . .”

သူကြီးဦးတင်အောင် စကားမဆုံးမီ ခမောက်စုတ် တစ်ခု ဆောင်းပြီး မျက်နှာအေးတိအေးစက်နှင့် သူတို့ ၁ နားသို့ ရောက် လာသော လောရည်ကြီးက -

“ရွာလူကြီးတွေ စုံစုံညီညီတွေ့တာနဲ့ အတော်ပဲ။ အနေ တကြီး ပြောရဦးမယ်ဗျို့။ ကျုပ်တို့ ငယ်ငယ်တုံးက တစ်ခါဖြစ်သလို ကျုပ်တို့ရွာချောင်းထဲကို မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင် ရောက်နေပြန် ပြီဗျာ၊ ကျုပ်လေ ကံကောင်းလို့ ရေထဲဆွဲချခံရဖို့ နည်းနည်းပဲလို့ တယ်”

“ဟယ် . . .”

“ဟင် . . .”

“ဟာ . . .”

ကမ်းကြီးသတ်ဘက်ဟု ခေါ်ကြသော ချောင်းနားနေသူ လောရည်ကြီး စကားကို ကြားလိုက်ကြသော အခါတွင် ဦးတင် အောင်အပါအဝင် ရွာလူကြီးတွေမှာ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားကြသလို သူတို့ရွာ၌ လောလောဆယ် ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေမှာ လောရည်ကြီးလာပြောမှ ရှင်းတော့သည်ဟုလည်း ဝမ်းသာသွား ကြသလိုပင်။

သူတို့ခမောက်ကျွန်းမှာ ပင်လယ်ထဲကကျွန်း ဖြစ်သဖြင့် မိကျောင်းဆိုသည်ကတော့ ရှိကိုမရှိတတ်ပေ။

မိကျောင်းများမှာ များသောအားဖြင့် ရေချို၊ ရေငန်စပ် ချောင်းမြောင်းများ၌သာ နေတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့တစ်ရွာလုံးရှိ လူတွေမှာ မိကျောင်းကို မမြင်ဘူးသူက များ သည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့ရွာရှိ လူများထဲမှ အသက်လေးဆယ် မကျော်သေးသူများမှာ မိကျောင်းကို မည်သူမျှ မမြင်ဖူးဘူး။ ထို ကျွန်းကို မိကျောင်းကလည်းမလား။

မိကျောင်းပေါသော နေရာတွေမှာ ကမ်းရိုးတမ်းက အ တွင်းပိုင်း ချောင်းမြောင်းများ၌သာ ပေါသည်။ ပင်လယ်ထဲမှာ လည်း လှိုင်းရိုက်သည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြသဖြင့် ပင်လယ်ထဲ ဘယ် မိကျောင်းမှမနေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ခမောက်မော်ရွာသူရွာသား တွေမှာ မိကျောင်းကို မမြင်ဘူးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ မမြင်ဘူးကြသဖြင့်လည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်လောက်က ထွန်းညီကြီးတို့ ညီတစ်ကို မိကျောင်း

ကိုက်ခဲရဖူးသည်။

ထိုမိကျောင်းတစ်ကောင်ကလည်း ဘယ်လိုကဘယ်လို သူတို့ခမောက်မော်ကျွန်းကို ရောက်လာသည် မသိ။ ချောင်းလှ တိုက်ခိုက်ကြရင်း ကမ်းရိုးတန်းဘက်မှ မိချောင်းကြီး တစ်ကောင် ကောင်က လိုက်ကိုက်သဖြင့် အကြောက်လွန်ကာ ပင်လယ်ထဲ ထွက်ပြေးလာရင်း ပင်လယ်ထဲ လှိုင်းပုတ်သည်။ ဖန်နိုင်သော အခါတွင် ပင်လယ်ထဲကကျွန်းဖြစ်သော သူတို့ခမောက်မော်ကျွန်း ချောင်းထဲ လမ်းမှားဝင်လာပုံရသည်။

သူတို့၏ကျွန်း သူတို့၏ချောင်းထဲ မိကျောင်းမရှိသဖြင့် လည်း တစ်ခါတလေ ကမ်းရိုးတန်းကလူများ ငါးခြောက်ငါးခြမ်း ဝယ်ရန် ရောက်လာပြီး သူတို့ဆီတွင် မိကျောင်းများ ပေါကြောင်း၊ နှင့် မိကျောင်းအကြောင်းသာ ပြောလျှင် ကမ်းရိုးတန်းသား အ နားမှာ လူကြီးလူငယ်၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျားပါ မကျန် ဝိုင်းနေတတ် ကြသည်။

မိကျောင်းအကြောင်းသာ ကမ်းရိုးတန်းသားက ပြောနေ နိုင်မည်ဆိုလျှင် သူတို့ ခမောက်မော် ရွာသူရွာသားတွေမှာ မိုးတစ် လင်းပင် နားထောင်ကြမည်ထင်သည်။ သူတို့ မမြင်ဖူးဘူးကြသော မိကျောင်း အကြောင်းကို သူတို့ကား ဤမျှအထိ စိတ်ဝင်စားကြ သည်။

သည်လိုနှင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် သူကြီး ဦးတင်အောင်တို့ ကာလသား ပေါက်စအရွယ် ဘဝတုန်းက မိ ကျောင်းမမြင်ဖူးဘူးသဖြင့် မိကျောင်းမှန်းမသိသော ထွန်းညှိကြီး

တို့ ညီအစ်ကိုမှာ မိကျောင်းကိုက် ခဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်ပုံမှာ -

ရွာကာလသား ညီအစ်ကိုဖြစ်သော ထွန်းညှိကြီးနှင့် ထွန်း ညှိလေးတို့သည် ရွာချောင်းထဲ၌ ငါးမီးရှူးထွန်းရန် ချောင်းနား ဆင်းလာကြသည်။

အချိန်မှာ ည သက်ငယ်ခေါင်းချချိန်ဖြစ်၏။

ရာသီမှာ ပူအိုက်သော တန်ခူးလ၊ သင်္ကြန်ရက်နီးချိန်။

ဤလိုရာသီတွင် ညညဆိုလျှင် ချောင်းထဲက ငါးပုစွန်များ ကမ်းနားစကို တက်နေတတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ထွန်းညှိကြီး တို့ ညီအစ်ကိုမှာ ငါးမီးထွန်းရန်လာကြသည် ဆိုသော်လည်း အဓိ ကကမူ ပုစွန်တုပ်ကြီးနှင့် ချောင်းကဏန်းကြီးများကို မှိန်ခွနှင့် ထိုး ဖမ်းကြရန်သာဖြစ်သည်။

ချောင်းနားရောက်ကြသောအခါ ထမ်းလာသော ဝါးခြမ်း ခြောက် မီးရှူးကို မီးညှိထွန်းလိုက်ကြသည်။

ထွန်းညှိလေးက မီးရှူးပြပြီး ထွန်းညှိကြီးက မှိန်းကို တ ဆဆကိုင်ကာ ကမ်းနားအတိုင်း ပုစွန်တုပ်နှင့် ချောင်းကဏန်း ကြီးများကို လိုက်ရှာကြသည်။

နွေလ ရေဆုတ်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ချောင်းဘေးနှစ်ဘက်တွင် သဲသောင်များလည်း ထွန်းနေသည်။ ချောင်းဝပိတ်နေသဖြင့် ရေ မှာ ရေသေဖြစ်သလို ရေငန်လည်းဖြစ်သဖြင့် ချောင်းရေက အလွန် ကြည်သည်။ ရေအောက်ထဲကို တစ်တောင်တစ်မိုက်ပင် ရှင်းဖွင်း လင်းလင်းမီးရှူးရောင်နှင့် မြင်ရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ထွန်းညှိလေးက ခြေသံလုံလုံနှင့် ရေ နားကပ်ပြီး သူ့အစ်ကို ထွန်းညှိကြီးကို မီးရှူးထွန်းပြသည်။

ရေကြည်ထဲ ကမ်းစတွင် မီးရှူးရောင်နှင့် မြင်ရသော က ဏန်းလုံး ပုစွန်တုပ်များကို ထွန်းညှိကြီးက စွပ်ခနဲစွပ်ခနဲ မှိန်းခွ နှင့်ထိုးဖမ်းနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ငှက်ကြီးတောင် တောစမှ ရဲ့ရဲ့ရဲ့ရဲ့ မြည် သံတစ်ခုကြောင့် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ တစ်ပြိုင်တည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထွန်းညှိလေးက မီးရှူးကို အသံကြားရာဘက်သို့ မြှောက်ပြလိုက်စဉ် -

“ဟာ . . . ညီလေး၊ ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင် ဆင်းလာတာ ကွ၊ မီးပြ မီးပြ”

‘မီးပြ မီးပြ’ ဟူသော သူ့စကား မဆုံးမိပင် ထွန်းညှိကြီး ကား သူတို့နှင့် သုံးလေးလံမျှသာဝေးသော ဖွတ်ကြီးဆီ ပြေးသွား ပြီး မှန်းနှင့် ထိုးပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

အမှန်က မိကျောင်း မမြင်ဖူးဘူးသော ထွန်းညှိကြီးက မီးရှူးနှင့် ဝိုးတဝါး သောင်ပြင်ထဲမြင်ရသော မိကျောင်းကို ဖွတ် ကြီးဟု ထင်သဖြင့် မှိန်းနှင့် ချက်ချင်းပြေးထိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

မိကျောင်း၊ မမြင်ဖူးဘူးသောထွန်းညှိကြီးက ဤမိကျောင်း အား ဖွတ်ဟုထင်မည်ဆိုကလည်း ထင်စရာ။

နွေလရောက်လျှင် သစ်ကလိန်ချုံ၊ စလူပင်များပေါ် တက်ပြီး ဖွတ်များ လေညှင်းခံနေတတ်ကြသည်။

ယခု မီးရှူးရောင်ကို မြင်သဖြင့် ကြောက်ပြီး ဆင်းပြေး

လာသည်အထင်နှင့် လက်မြန်ခြေမြန် နိုင်လွန်းသောထွန်းညှိကြီး က မိကျောင်းကို မှိန်းနှင့် ပြေးထိုးခြင်းဖြစ်သည်။

ပုစွန်တုပ်နှင့် ကဏန်းလုံးသားမှာ နေ့စဉ်စာနေကျ ဖြစ် သဖြင့် သူတို့အတွက် ရိုးအီနေပြီ။ ယနေ့ည သူ့အစ်ကိုက ဝမ်းသာ အားရနှင့် ဖွတ်ကြီးကို ပြေးထိုးသောအခါ ထွန်းညှိလေးမှာလည်း ‘ဒီနေ့တော့ ဖွတ်သားစားရပြီဟ’ ဟူသော ဝမ်းသာအားရနှင့် မီး ရှူးကို မြှောက်ကိုင်ကာ သူ့အစ်ကိုကြီးဆီ ချက်ချင်းပြေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ သူ့အစ်ကိုကြီးနှင့် မိကျောင်းတို့က သောင် ပြင်မှာ လုံးထွေးနေကြပြီ။

သူ့အစ်ကိုနှင့် ဖွတ်ကြီးအနားကို ရောက်သွားသည်နှင့် ဖွတ်မိကျောင်းက အမြီးနှင့် လှမ်းရိုက်လိုက်ရာ ပြေးချလာသော ထွန်းညှိလေးမှာ မီးရှူးတခြား လူတခြား ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် နောက်လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်ထားသော မှိန်း ခွကတော့ လွတ်ကျမသွား။ မိကျောင်းအမြီး ရိုက်ချက်ကြောင့် သောင်ပြင်ထဲ လဲကျသွားသော ထွန်းညှိလေး ပြန်မထမီခင်ပင် သူ့အစ်ကိုဆီက အသံထွက်လာသည်။

“ညီလေး၊ လုပ်ကွာ လုပ်လုပ်၊ ဖွတ်ကြီးက တအားကြီး တာ၊ မနိုင်ဘူးဟ၊ မြန်မြန်လုပ်၊ ဟာ . . . အား”

သဲပြင်တွင် လွတ်ကျသွားသော မီးရှူးအလင်းရောင်ထဲ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသော ဖွတ်ကြီးနှင့် သူ့အစ်ကိုတို့ကို မြင် လိုက်ရသောအခါ ထွန်းညှိလေးမှာ ရုတ်တရက် မှဗီတက်ခဲ့ သွားသည်။

ဤမျှကြီးသော ဖွတ်ကြီးကို သူတို့ချောင်းနားတွင် တစ်ခါ မှ မရဖူးဘူး၊ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဖွတ်ကြီးမှာ သူ့ကိုယ်လုံးနီးနီးရှိသည်။
“ဟေ့ ဟေ့ကောင်၊ မြန်မြန် မြန်မြန်ဝင်လုပ်ပါဆို။ ဘာ လုပ်နေလဲကွ၊ ငါ့ဓား . . . ဓားမြှောင်နဲ့ပါ ထိုး . . .”

ရပ်ခလေ့ ရွာခလေ့အရ ကာလသားများမှာ ဘယ်ကို သွားသွား ခါး၌ ဓားမြှောင်ကိုယ်စီ ပါတတ်ကြရာ ယခု ထွန်းညှိ ကြီးမှာ တဏှား ပြေးထိုးလိုက်သော သူ့မှိုန်းကို ပြန်နုတ်ပြီးနောက် တစ်ချက် ထိုးသတ်ရန် အချိန်မရလိုက်။ ဖွတ်မိကျောင်းက သူ့ကို အမြီးနှင့် လှမ်းခိုက်ရာ သူ့ကိုယ်မှာ ဖွတ်မိကျောင်းကိုယ်ပေါ် သွား လဲကျသည်။

ထိုအချိန်ထိ ထွန်းညှိကြီးက မိကျောင်းကို ဖွတ်ကြီးဟု ထင်နေတုန်း။ ထို့ကြောင့်လည်း လောဘဇောနှင့် ဖွတ်မိကျောင်း ကြီးကို ဖက်လုံးနေသည်။

ထိုသို့ လုံးရင်းကလည်း သူ့ခါးမှ ဓားမြှောင်ကိုနုတ်ကာ ရမိရရာ ဖွတ်မိကျောင်းကြီးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထိုးသည်။ ဖွတ်မိကျောင်းကြီးကလည်း ရမိရရာ သူ့ကိုယ်၊ လက်၊ ပေါင်တို့ကို ကိုက်သည်။

မိကျောင်းတို့ မည်သည်မှာ သူတို့ပါးစပ်တစ်လှမ်းရှိ သား ကောင်ကို တစ်ချက်တည်းနှင့် အမိအရသာ ထိုးဟပ်တတ်သော အကျင့်ရှိရာ ယခု နီးနီးကပ်ကပ် လုံးစထွေးနေရသော ထွန်းညှိကြီး ကို ကိုက်တော့ကိုက်၏။ သို့သော် သူ့ပါးစပ်ကို ဓေထားပြီး သား ကောင်မလှုပ်နိုင်အောင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အံ့အံ့ကြိတ်မရ ဖြစ်နေ

ချိန် ထွန်းညှိကြီး၏ ဓားမြှောင်ထိုးချက်တွေကလည်း တစ်ချက် တစ်ချက် သူ့ကိုယ်ထဲ စူးဝင်လာလေရာ တောက်တောက် တောက် တောက်အော်ကာ သူ၏ အားကိုးရာ ရေထဲသို့ ဆင်းပြေးရန် ကြိုး စားရုန်းကန်နေသည်။

သို့သော် ရွှေလ ချောင်းထဲမှာ ရေကခန်းပြီး သောင်ပြင် ကျယ်ကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ပြေးရန်မလွယ်။

ဖွတ်ကြီးထင်သဖြင့် သူ့ကို လုံးဝ အလွတ်မပေးသော လူ သားကလည်း ဓားချက်ပေါင်းများစွာနှင့် သူ့ကို မှန်းနေပြီ။ မိ ကျောင်းမှာ အင်အားကုန်ခန်းနေပြီ။ အမှန်ကတော့ မိကျောင်း သာမဟုတ် ထွန်းညှိကြီးမှာလည်း မထိတစ်ချက် ထိတစ်ချက်နှင့် မာကျောသော ဖွတ်မိကျောင်းကြီးကို ထိုးသတ်နေရသည်မှာ လက် အံ့သေနေပြီ။

မီးရှူးရောင် မှန်တိမှန်ဝါးထဲ သူ့အစ်ကိုနှင့် သွေးရဲ့ရဲ့ လုံး ထွေးသတ်ပုတ်နေကြသော ဖွတ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ရုတ် တရက်မူ ထွန်းညှိလေးမှာ လန့်ဖျပ်သွားသည်။ သို့သော် သူ့အစ် ကိုက ဆဲဆဲဆိုဆို ပြောလိုက်သောအခါ သူ့မှာလည်း မနေသာတော့ သဲ ဝင်လုံးထိုးသတ်ရတော့သည်။ သို့သော် ကြောက်တတ်သူ ထွန်း ညှိလေး၏ ပါးစပ်ကမူ -

“ဖွတ်ကြီးဗျို့၊ ဖွတ်ကြီး၊ ဖွတ်ကြီး၊ ကျုပ်တို့နဲ့လုံးသတ်နေ တယ်။ လာကြပါဦး၊ လာကူကြပါဦး။”

ဖောက်ရင်းက သူ့အစ်ကို နည်းတူ ဖွတ်မိကျောင်းကို ဖက် လုံးကာ သတ်ရတိုင်း ဓားမြှောင်နှင့်လည်း ရမိရရာ ထိုးနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွာက သူတို့လိုပင် ချောင်းနား၌ ပုစွန် ထွန်း၊ ကဏန်းထွန်း ရောက်နေကြသောလူများ ပြေးလိုက်လာကြ သည်။

သောင်ပြင်တစ်နေရာတွင် သူတို့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ကြသော စရာမ ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေ ကြသည့် ထွန်းညိုကြီးတို့ ညီအစ်ကိုကို မြင်လိုက်ကြရသောအခါ တွင် အံ့သြပြီး ရုတ်တရက် မည်သူမျှဝင်မကူ ဝင်မလုပ်ရဲ ဖြစ် သွားကြသည်။

သို့သော် မီးရှူးကိုယ်စီမြှောက်ကာ ထွန်းညိုကြီးတို့ ညီအစ် ကိုနှင့် ဖွတ်ကြီးကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဖွတ်ကြီးကလည်း မလှုပ်နိုင်တော့၊ ထွန်းညို ကြီးကလည်း မတ်တတ်ပင် မထနိုင်တော့။

ထွန်းညိုလေးကမူ ရုတ်တရက် ထပြီး သူ့အစ်ကို ထွန်းညို ကြီးအား ဖွတ်ကြီးနှင့်ဝေးသွားအောင် ဆွဲဖယ် ပစ်လိုက်သည်။

ယခုအချိန်မှာ လူတွေလည်း လာရောက်ဝိုင်းထားကြပြီ ဖြစ်ရာ ဖွတ်ကြီးထွက်ပြေးလျှင်လည်း လူတွေလက်ထဲက မလွတ် နိုင်မှန်းသိ၍ သူ့အစ်ကိုအား ဆွဲဖယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖွတ်ကြီးကမူ ထွက်ပြေးရန်ကို မဆိုထားနှင့် ခြေလက်တို့သာ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် သဲသောင်ကို ယက်လှုပ် နိုင်တော့၏။

ထိုအထဲ ဖွတ်ကြီး လှုပ်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် ရပ်ကြည့် နေသူတစ်ယောက်က မီးရှူးနှင့် ဖွတ်ကြီးကို ဝင်ထိုးလိုက်သောအ

ခါ ယခုမှ သတိရ၍ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ကပိုင်သားတုတ် နှင့် ဖွတ်ကြီးကို လေးငါးချက် ဆင့်ခိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ဖွတ်ကြီးမေ့လျော့လည်း ထိုအခါမှ ခြေလက်တို့ပင်မလှုပ်နိုင် တော့ဘဲ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို တစ်ပြန်နှစ်ပြန် လှိမ့်လိုက်ကာ သဲ သောင်ပြင်တွင် စန့်စန့်ကြီး ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

“အံ့ရောကွာ၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဖွတ်ကြီး၊ မင်းတို့နဲ့ တွေ့ မှတွေ့တတ်ပလေ၊ တစ်ရွာလုံးတောင် စားမကုန်နိုင်တဲ့ အကောင် ကြီးပဲဟ”

စန့်စန့်ကြီး သေနေသော ဖွတ်မိကျောင်းကြီးကို ကဏန်း ထွန်းသမားကြီး တစ်ယောက်က ဆွဲလှန်လိုက်ပြီးပြော၏။ ထိုလူ ဆွဲလှန်လိုက်တော့လည်း သေနေပြီဖြစ်သော ဖွတ်မိကျောင်းကြီး မှာ ပတ်လက်။ ထွန်းညိုကြီး ဓားမြှောင်နှင့် မွန်းထားသဖြင့် ဝိုက် မှာလည်း ဓားဒဏ်ရာ သွေးအလိမ်လိမ်းနှင့်။

အမှန်က ဓားဒဏ်ရာသာမက ဖွတ်မိကျောင်းကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဘယ်တုံးကပင် ရထားသည်မသိသော အမြီးရင်း နှင့် ကုတ်ဆက်တို့တွင် ငါးတွေတွတ်ထားသော အနာဟောင်း အ ပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်ကလည်း အသားနီလန်နေသည်။ ပြီးတော့ အမြီးမှာလည်း တစ်ပိုင်းပြတ် ဖြစ်နေသည်ကို နောက်မှ သိကြရ သည်။

ဤ မိကျောင်းမှာ ခေါင်းတို ဓားသေးမျိုးဖြစ်သည်။ မိ ကျောင်းကြီးများ လိုက်ကိုက်ထားသော ဒဏ်ရာလား သို့မဟုတ် မိကျောင်းကြီးများ လိုက်ကိုက်၍ ပြေးမိပြေးရာ ကမ်းစွဲတန်းအက်

က ပင်လယ်ဘက် ထွက်ပြေးလာရာ ပင်လယ်ထဲရောက်မှ ငါးမန်းကြီးများ ကိုက်ဆွဲကုတ်ခြစ်လိုက်သော ဒဏ်ရာလား ဆိုသည်ကို တော့ သူတို့က မဝေခွဲတတ်။

ဤသို့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များနှင့် နာနေသော မိကျောင်းဖြစ်သဖြင့်လည်း ထွန်းညှိတို့ ညီအစ်ကိုမှာ ယနေ့ အသက်ရှင်နိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ဤမျှကြီးသော မိကျောင်းကြီးကို သူတို့ညီအစ်ကို ဘယ်လိုမှ လုံးထွေးသတ်ပုတ်၍ နိုင်နိုင်သော အခြေအနေ မရှိပေ။

သေနေပြီးဖြစ်သော ဖွတ်ကြီးကို ရွာထမ်းယူရန် ခြေလက်တုတ်ချည်နေကြစဉ်မှာပင် ချောင်းနားက လူအော်သံနှင့် ဆူဆူညံညံ အသံကြားရပြီး မီးရှူးတိုင် ကိုယ်စီနှင့် ပြေးလိုက်လာကြသော ရွာသားကြီးများလည်း သူတို့အနားသို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။

ရွာက လူကြီးများမှာလည်း ထွန်းညှိကြီးတို့ ညီအစ်ကိုနှင့် ဖွတ်ကြီးကို ဝိုင်းကြည့်ကြကာ အံ့ဖွယ်ဘနန်း ဖြစ်သွားကြသည်။

ခြေလက်တုတ်ထားသော ဖွတ်ကြီးအား ပြုသွားတုတ်လျှို၍ လူနှစ်ယောက်က ထမ်းလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ -

“ကဲ - လာလာ ရွာပြန်ကြမယ်”

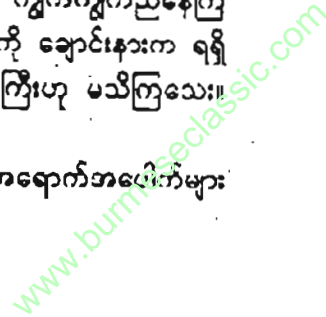
လူကြီးတစ်ယောက်က ဆော်ဩလိုက်သော်လည်း သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ဖြစ်နေသော ထွန်းညှိကြီးမှာ မောလွန်း၍ ကားလည်းမပြောနိုင်၊ မတ်တတ်လည်းမထနိုင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဖွတ်မိကျောင်းကြီး ကိုက်ထားသဖြင့် သူ့ခြေထောက် တစ်ဖက်မှာ

လုံးဝ မထောက်နိုင်တော့။ ထိုအခါ ရွာသားတစ်ယောက်ဆီတွင် အပိုပါလာသော လုံချည်စုတ်တစ်ထည်ကို ပုခက်လုပ်ကာ ထွန်းညှိကြီးကိုလည်း ဖွတ်ကြီးအသေ နည်းတူ နှစ်ယောက်ထမ်းခေါ်လာကြရသည်။

သူတို့အဖွဲ့ ရွာရောက်လာကြစဉ် ရွာသူရွာသားများမှာလည်း အားလုံးလိုလို နိုးနေကြပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖွတ်သေကောင်ကြီးနှင့် ထွန်းညှိကြီးတို့အား သူတို့အိမ်ရှေ့တွင် ချလိုက်ကြသောအခါ ထွန်းညှိကြီးတို့အမေ မုဆိုးမ အိမ်ဝဲဖြူက သူသားကို ပြေးဖက်ဝိုသည်။ ပြီးတော့ ရွာလူကြီးများနှင့် တိုင်ပင်ကာဆေးဝါးကုသကြရသည်။

ထွန်းညှိကြီးအတွက် စိုးရိမ်တကြီး လူကြီးတွေကဆေးကုသနေကြချိန်တွင် ရွာကလေးများနှင့် လူမမာအား အကူအပံ့ မလုပ်ပေးတတ်ကြသူများက အံ့ဖွယ်သဲခဲကြီးသော ဖွတ်ကြီးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့မှာ ဤနေ့၌ ရွာသတင်းထူးကြီးကြောင့် မည်သူမျှ အိပ်ရန်ပင် သတိမရကြပဲ ဖွတ်ကြီးကိုသာ မီးရှူးတစ်ခု ပြီးတစ်ခု ဆက်ထွန်းပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြ၊ ထင်မြင်ချက်ပေးကြ၊ ထွန်းညှိကြီးတို့ ညီအစ်ကိုကို ရွာသူရဲကောင်းအဖြစ် ချီးမွမ်းကြ၊ ပြောဆိုကြနှင့် ညကြီးမင်းကြီး တစ်ရွာလုံး ကျွက်ကျွက်ညနေကြသည်။ သို့သော် ထွန်းညှိကြီးတို့ ညီအစ်ကို ချောင်းနားက ရရှိလာကြသော အကောင်ကြီးကို မိကျောင်းကြီးဟု မသိကြသေး။ ဖွတ်ဟုသာ ထင်နေကြတုန်း။

သည်လိုနှင့် ကမ်းရိုးတန်းဘက် အရောက်အပေါက်များ

သော ဦးဘကျော်ကမူ -

'ဟဲ့ ငါခွေးတဲ့မှ၊ ဒါ ဖွတ်မဟုတ်ဖူးဟ၊ ကမ်းရိုးတန်းသားတွေ ပြောပြောနေကြတဲ့ မိကျောင်းဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးထင်တယ်' ဟု အနားကပ်ကြည့်၍ ပြော၏။

"ဟင်- ဟုတ်လား၊ မိကျောင်းဆိုတာ ဒီလိုအကောင်လား။ ဟုတ်မှ လုပ်စမ်းပါ ဘကျော်ကြီးရာ၊ ပင်လယ်ထဲက မကန်းကြီးလားလည်း သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦးကွ"

ပင်လယ်သား အတိုးကြီးတစ်ယောက်က ဆိုပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် 'ဖွတ်ဟ၊ မိကျောင်းဟ၊ မကန်းဟ၊ လင်းပိုင်ဟ၊ လင်းရှူးဟ၊ လင်းပြန်ဟ၊ ရေသရဲဟ၊ ပင်လယ်မျှောကြီးဟ' နှင့် အငြင်းပွားနေလိုက်ကြသည်မှာ မိုးစင်စင်လင်းသွားသည်။

ထိုအခါမှ သာညွန့်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်က သူ့အိမ်ပြေးသွားပြီး ပြက္ခဒိန်ရွက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ဖွတ်ကြီးအသေနှင့် လူအုပ်ရှိရာသို့ ပြေးချလာပြန်သည်။

"ဟာ - ဒါ မိကျောင်းမှ မိကျောင်းကြီး အစစ်ဦး၊ ဒီမှာ ဒီမှာ လာကြည့်ကြ၊ ဒီအထဲက မိကျောင်းဆိုတဲ့ အကောင်နဲ့ ထွန်းညှိကြီးတို့ အကောင်က တစ်ထေရာတည်းပဲဗျ၊ ဒါမိကျောင်းပဲ၊ ဖွတ်မှမဟုတ်တာ။ ဒီအထဲ ဖွတ်လည်းပါတာပဲ။ ဒီမှာတွေ့လား"

သူသည် ပြက္ခဒိန် မျက်နှာဖုံးထဲက ပလ္လင်လာလှသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါများ ဖြစ်ကြသည့် ဆင်၊ ကျားကစပြီး မိကျောင်း၊ ကင်းလိင်ချောအထိပါသော တိရစ္ဆာန်ပုံများထဲမှ မိကျောင်းရုပ်ကို ထောက်ပြပြီး ယခု ထွန်းညှိကြီးတို့ အကောင်မှာ ဇနနီစင်စစ်

မိကျောင်းဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာ ဆိုသည်။

သူပြသောပုံထဲမှ အကောင်နှင့် တူ မတူကို လူကြီးတွေကလည်း ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းစာရွက်ထဲကပုံနဲ့တူတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအရုပ်က မိကျောင်းလို့ မင်းကို ဘယ်သူကပြောလဲ"

"ဟာ ဘကြီးသာဗြက ခက်လိုက်တာ၊ ဒီပုံက ဘယ်ကယူလာလဲ သိလား"

သူ့ကို သာညွန့်က ခက်လိုက်တာဆိုသဖြင့် ရွတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ သာညွန့်မျက်နှာကိုသာ ကြည့်ပြီး ကြောင်စိစိဖြစ်နေသော ဘသာဗြကြီးနှုတ်ကို မစောင့်တော့ဘဲ နောက်တစ်ယောက်က -

"အေးလေ ပြောပေါ့၊ ဘယ်ကယူလာလဲ"

"ဒါ ကမ်းရိုးတန်း ဆွေမျိုးအိမ်က ယူလာတာဗျ"

သာညွန့်က ကမ်းရိုးတန်း၌ သူ့ဆွေမျိုးတွေရှိကြောင်း အခွင့်အခါကြုံတုန်း ကြွားပြော ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"ယူလာတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ ယူလာလို့ပဲ ခု ဒီတောင်ရောက်နေပြီပဲ။ ငါပြောတာက အဲဒီအကောင်ကို မိကျောင်းလို့ မင်းကို ဘယ်သူက ပြောလိုက်လဲ"

"ကမ်းရိုးတန်းက အမျိုးတွေ ပြောလိုက်ပါတယ်ဆို၊ ပုံထဲက အကောင်ကို ကျုပ်မသိလို့ မေးတာနဲ့ အဲဒါ မိကျောင်းလို့ သူတို့ကပြောတာ"

ထိုသူ ပါးစပ် ပိတ်သွား၏။

“မိကောင်ဟာ မင်းစာရွက်ထဲကပုံနဲ့ တူတာတော့ ဟုတ်ပြီ။ ဒါပေမယ့် စာရွက်ထဲကပုံမှလို့ အခြီးမရှည်တော့ မိကောင်းစစ်စစ် ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ။ ဖွတ်ကဖြစ်လာတဲ့ မိကောင်းလားမှ မသိတာ။ ဖွတ် မိကောင်းဖြစ် ချောင်းမြောင်းမချမ်းသာ ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ်ဆို။ ဟုတ်လား ဘကြီးသာပြီ”

တစ်ယောက်သောသူက သူ့ဘာသာသူပြောပြီး ဦးသာမြကြီးကိုပင် အကူအညီတောင်းစကား ဆိုလာပြန်၏။

“ဖွတ်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပုတ်သင်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ် မိကောင်းဟာ မိကောင်းပဲ”

သာညွန့်က သူ့စကားကို ယခုထိ အတည်မပြုရကောင်းလားဟု စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောပြန်သည်။

မိုးစင်စင်လင်းပြီဖြစ်သော်လည်း ဖွတ်မိကောင်းပြဿနာက ရှင်းမရသေး။ သူတို့မှာ မိကောင်းကိုက်၍ အိပ်ရာထဲလဲနေသော ထွန်းညိုကြီးကိုထက် အကောင်ကြီးကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် ကလေးသူငယ်များကလည်း မမြင်မတွေ့ဘူးကြသော မိကောင်းဆိုသည့် အကောင်ကို ကြည့်ရန် သူဦးငါဦး ပြေးရောက်လာကြ ပြန်သည်။ သို့သော် ဝိုင်းနေသော ယောက်ျားမိန်းမ လူအုပ်ကြီးကို တိုးမရ။

ထိုအခါတွင် ကလေးအမေတစ်ယောက်က -

“တစ်ညလုံးလဲ ကြည့်နေကြပြီ၊ ကျုပ်တို့ ကျွန်းသားတွေ

က မိကောင်းကို မြင်ဖူးကြတာမဟုတ်ဘူး။ ကလေးများကလည်း မြင်ဖူး ကြည့်ဖူးတယ်ရှိအောင် လူကြီးတွေက တစ်ဆိတ်လောက် ဖယ်ပေးကြပါဦးလားတော် တကတည်းမှပဲ” ဟုပြောလာပြန်သည်။

ထိုအခါမှ ကလေးခေါင်းတွေကလည်း လူကြီးတွေ၏ အကြံအကြားမှ ပေါ်လာကြပြန်သည်။ သူတို့မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးကြသော မိကောင်းဆိုသည့် အကောင်ကို ပြုစုတူးပြုတ် ကြည့်မဝ ဖြစ်နေကြပြန်၏။

သည်လိုနှင့် နေထန်းတစ်ဖျားခန့် မြင့်လာသောအခါတွင် ထိုမိကောင်းကို ဖျက်ပြီး စားသူက စားကြသည်။ မိန်းမသူများက မှ အသားတော့ မစားဝံ့ကြ။ သို့သော် ကမ်းရိုးတန်းက သူတို့ကျွန်းသို့ ငါးခြောက်၊ ငါးပိ လာဝယ်ကြသူ အချို့၏ စကားကို သတိရ၍ မိကောင်းခြေသည်း လက်သည်းတွေကို တောင်းကြသည်။

မိကောင်း ခြေသည်း လက်သည်းကို ကလေးများလည်ပင်း၌ ဖောက်ချည် ဆွဲထားပေးလျှင် သူငယ်နာနှင့် မာကြာရကွိုသ် ဖမ်းစားခြင်း မပြုနိုင်ဟု ဆိုသဖြင့်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ထွန်းညိုကြီးတို့ ညီအစ်ကို ရခဲဖူးကြသော မိကောင်းကြီးကို ကြည့်လိုက် မြင်လိုက်ရသူတွေမှာ ယခု အသက်လေးဆယ် ကျော်ကြပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခု အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ကမ်းကြီးသတ် (ကမ်းစောက်) ဟု ခေါ်သော ချောင်းနားနေသည့် လောရှည်ကြီးက သူ့အား ရေထဲဆွဲချမည့် အကောင်မှာ မိကောင်းဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး - မင်းပြောမှ ရှင်းတော့တယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ မိကျောင်းကြီးက မင်းကို ဘယ်လို ဆွဲချဖို့လုပ်တာလဲ ပြောပါဦး”

ဦးတင်အောင်က မေး၏။

“ဟာ သူကြီးနယ်၊ ဘယ်လို ဆွဲချလဲဆို၊ ကျုပ်ကြက်သွန်ခင်းက ကမ်းကြီးသတ်ဆိုတော့ ကမ်းစောက်တယ်လေ၊ အဲဒါ ကျုပ်လည်း ပီနေ့ မိုးရိပ်မိုးခြည်မြင်တာနဲ့ စောစော အိမ်ပြန်မယ်လေ ဆိုပြီးချောင်းစပ်က ကြက်သွန်ခင်းထဲ ညနေ တို့စားဖို့ ကြက်သွန်မြိတ် တစ်ပင်နှစ်ပင် နတ်တာဗျ။

အဲဒါ ချောင်းကမ်းစပ်မှာ ကြက်သွန်နတ်နေတဲ့ ကျုပ်ကို ဘယ်အချိန်ကပင် လာချောင်းနေတယ် မသိဘူး။ ‘ဝူး’ ဆိုတဲ့ရေပွက်သံနဲ့အတူ လက်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ကို လှမ်းဆွဲတာ၊ ကံကောင်းတယ်၊ မိကျောင်းလက်ကြီးက ကျုပ်ရှေ့ ကြက်သွန်ပင် တစ်ပင်နှစ်ပင်ကို ဝဲ ဆွဲမိသွားလို့ပေါ့။ နို့မို့လို့ကတော့ ခုလောက်ဆို မိကျောင်းစာ ဖြစ်နေပြီ”

အမှန်က မိကျောင်းမှာ လက်အရှည်ကြီးမရှိ။ မိကျောင်းလက်က တိုတိုလေး။ ကမ်းမည်မျှစောက်စောက် မိကျောင်းလက်က ချောင်းကမ်းစပ်နှင့် ကပ်နေသော ကြက်သွန်ခင်းထဲက လူကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မဆွဲနိုင်တန်ရာ။ သို့သော် မိကျောင်းကို ဟုတ်တိပတ်တိ မမြင်ဘူးသော လောရည်ကြီးက ကြောက်ကြောက်နှင့် တောရမ်းမယ်ဘွဲ့ လျှောက်ပြောနေ၏။

ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သား အရွယ်က ထွန်းညှိကြီးတို့ ညီအစ်ကို၏ မိကျောင်းကို မြင်ဖူးလိုက်သော ရွာသူကြီး ဦးတင်အောင်

မှာ လောရည်ကြီး ပြောကာမှ ဒေဝဝေါ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းညှိကြီးတို့ ညီအစ်ကို၏ မိကျောင်းကို သူနှင့်အတူ လူကြီးတွေကြားထဲ တိုးဝေ့ ကြည့်ခဲ့ကြသော ဦးမဲလုံးကြီးမုက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မိကျောင်းကို ဦးတင်အောင်နှင့်အတူ ကြည့်ခဲ့ရသောဦးမဲလုံး ကလည်း -

“လောရည်ကြီးရာ၊ မင်းဟာက မဟုတ်သေးဘူးနဲ့တူတယ်။ တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုထွန်းညှိတို့ရတဲ့ မိကျောင်းကတော့ ခြေလက်တွေ တိုတိုလေးပဲကွ၊ ခု မင်းမိကျောင်းက လက်ကြီးနဲ့ လှမ်းဆွဲတယ်ဆိုတော့ တစ်ကောင်ကောင်”

“ခက်လိုက်ပါဘိ ကိုကြီးမဲရာ လက်နဲ့ ဆွဲတာမှ လက်ကြီးက အမွှေးတွေများ၊ ခုတွေကြည့်မိတာနဲ့တောင် ကြက်သီးက ထလာပြီဗျ။”

“ဟာ ခုမှ အကျိုးနည်း ကဲ ကိုတင်အောင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ကိုကြီးထွန်းတို့ ပီချောင်းကို ကြည့်ခဲ့တဲ့က အဲဒီမိကျောင်းလက်ခြေတွေမှာ ဘယ်မှာ အမွှေးပါလို့လဲဗျာ၏။ ပြုပ်ချပ်ကြီးပဲ မဟုတ် . . .”

“အဲဒါကြောင့် ခက်တယ်ပြောတာပေါ့ ကိုကြီးမဲရာ ကမ်းရိုးတန်းက ကျုပ်အမျိုးတွေ ပြောဖူးတယ်။ မိကျောင်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်တဲ့။ ခေါင်းတို၊ ခေါင်းရှည်၊ နောက် ဘာ- အဲ ဝဲမိုးရိပ်ဆိုလား၊ ဦးလေးထွန်းညှိတို့ရတဲ့ မိကျောင်းက အမွှေးမရှိတဲ့ အမျိုးလားမှမသိတာ။ ကဲ . . . မိုးရွာလာပြီ၊ သွားမယ်ဗျာ၊ ခုလောက်

ပဲ ကျွပ်ကို ကမ်းကြီးသတ်မှာ မိကျောင်းဆွဲတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘုရားစူး ဖိုးကြီးပစ်ရစေရဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကမ်းကြီးသတ်က လော့ရှည်ကြီး ဖိုးပွားတွေထဲ ခမောက်ဆောင်းပြီး သူ့အိမ်ဘက် ပြန်သွားသည်။

“လော့ရှည်ကြီး ပြောသလို ဖြစ်နိုင်တယ်နော်၊ ကျွပ်တို့ ငယ်ငယ်က မြင်ဖူးတဲ့ ထွန်းညှိတို့ မိကျောင်းက အမွှေးနည်းတဲ့ အမျိုးလားမှ မသိတာ”

ရွာလူကြီး ဦးရွှေဒေါင်းက ဦးတင်အောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပြော၏။ မိကျောင်းဆိုသည်ကို ထွန်းညှိကြီးတို့ ညီအစ်ကိုရ၍ တစ်ခါသာမြင်ဖူးသော ဦးတင်အောင်မှာလည်း အဖြေမပေးတတ်ပြန်။ ထို့ကြောင့် -

“ကဲ - ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီညတော့ ချောင်းထဲ ဘယ်သူမှ မဆင်းကြဖို့ ရွာဆော်ကြီး ကိုဗန်သီးကို ပြောရမယ်။ ကျွပ်တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်”

“ပြောပါဦး သူကြီး စဉ်းစားတာ”

“ဒီအတိုင်းဆို ချောင်းထဲ ဘယ်သူမှ ဆင်းရဲကြတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွပ်တို့ တစ်ရွာလုံးမှာလည်း ဒီချောင်းနဲ့ ပင်လယ်ကြီးပဲ အမှီသတ် ပြုနေကြရတာဆိုတော့ ခိုင်မဖြူ ပြောသလို ငါးကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လော့ရှည်ကြီးပြောသလို မိကျောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအကောင်ကြီးကိုကော့ နှိမ်ကို နှိမ်နင်းကြရတော့မယ် ကိုယ့်လူတို့ ဒီတော့ ကမ်းရိုးတန်းအတွင်းပိုင်းမှာတော့ မိကျောင်းထိုးတဲ့ မုဆိုးတွေရှိတယ်လို့ သူတို့က ပြောဖူးကြတယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် ကို

ကြီးမဲနဲ့ ကိုယ့်လူတို့ တစ်ယောက်ယောက် ကမ်းရိုးတန်းကိုသွားပြီး မိကျောင်းသတ်နိုင်တဲ့ မုဆိုးတွေထဲက မုဆိုး တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားရှာကြတာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ငါးပိ ငါးခြောက် တစ်အိမ် တစ်ပိဿာဆိုလည်း ကျွပ်တို့ ပေးပါမယ်ပြော၊ ဟုတ်လား ကိုကြီးမဲ”

“ကမ်းရိုးတန်းမှာ ကိုကြီးမဲက ဆွေမျိုးရင်းတွေလည်း ရှိတော့ စုံစမ်းရင် ရမှာပါ မကောင်းဘူးလား ကိုယ့်လူတို့”

သူကြီးဦးတင်အောင်၏ စကားကို ဦးမဲလုံးကြီး အပါအဝင် ရွာလူကြီးတွေအားလုံးက သဘောတူလိုက်ကြသည်။

“ကဲ - ဒါဆို ဟုတ်ပြီ၊ မိုးလည်းချုပ်နေပြီ။ ကိုယ့်လူတို့ ပြန်ကြ”

ဆိုသဖြင့်အားလုံး မတ်တတ်ထလိုက်ကြသည်။

မနက်ဖြန်မနက် ကမ်းရိုးတန်းကို မုဆိုး သွားရှာရမည့် ဦးမဲလုံးကြီးက ဦးဆုံး အိမ်ရှေ့ထွက်သွားသည်။ သူ့မှာ ခရီးထွက်ရမည့်ကိစ္စနှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းပီပီ ဦးဗန်သီးအား ရွာဆော်ဖို့ကိစ္စ ပြောဖို့ကလည်း ရှိသေးသည်။ သို့သော် ဦးဆုံးထသွားပြီးမှ လမ်းပင်မရောက် အိမ်ရှေ့ကပြန်ဝင်လာ၏။

“အပြင်မှာ ဖိုးပွားတွေ ကျနေတာပဲ။ မစိန်လှ ကျွပ်ကို ခမောက် ခဏဌားလိုက်ပါဦး”

မတ်တတ်ကပြော၏။

ထိုအခါ ဦးမဲလုံးသာမဟုတ် ရွာလူကြီးသုံးယောက်ကပါ သူကြီးအိမ်ရှိ ခမောက်များကို သူကြီးကတော် ဒေါ်စိန်လှအိမ်က

ငှား၍ တစ်ယောက်တစ်ခုစီ ဆောင်းပြီး ထွက်လာကြသည်။
ရွာလမ်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ဦးအောင်မြက -

“မိုးကလည်း အရေးထဲ ရာသီမဟုတ် ရွာလာပြန်ပြီ” ဟု
တစ်ချက် ညည်းလိုက်၏။

“ကိုယ့်လူကလည်း မိုးနှောင်းမိုးပဲဗျာ၊ အတော်ကြာ စဲသွား
မှာပေါ့”

ဦးမဲလုံးက ပြော၏။

သူတို့ကျွန်းမှာ ပင်လယ်ထဲ၌ဖြစ်သဖြင့် ဦးမဲလုံးကြီးပြော
သည်မှာ မှန်ပေသည်။ အမှန်က သူတို့လို ပင်လယ်ကျွန်း၌သာ
မဟုတ် မိုးနှောင်းမိုးမှာ ကမ်းရိုးတန်း၌လည်း ရွာတတ်သည်သာ။

“မိုးတင်လားဗျ၊ ကျွပ်နားထဲတော့ တောင်ပင်လယ်ဘက်
က လှိုင်းတူသလိုလိုလည်း ကြားမိလားလို့”

ရွာသူကြီးထဲတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သူ မောင်ထွီးချေက
သွားနေရင်းမှ ပြောပြန်၏။

“လေတိုက်နေတာပဲ ငထွီးရာ၊ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့”

သည်လိုနှင့် မိမိတို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ကြသောအခါ ရွာ
လူကြီးတွေမှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်အိမ် အသီးသီး ဝင်သွားကြသည်။

ကုန်ခဲ့သောညတုန်းက သာမောင် ချောင်းထဲ ပျောက်
သွားသည်နှင့် နေမုန်းစောင်းကြီးလောက်က ချောင်းထဲတွင် ခိုင်
မဖြူတို့ သမီးအမိ ငါးကြီးတွေ ခဲ့ကြသည်နှင့်၊ ညနေပိုင်းတွင် ကမ်း
ကြီးသတ်က လောရည်ကြီး မိကျောင်း အဆွဲခံရသည် ဟူသော
သတင်းတွေကြောင့်လား မသိ။ သူတို့ ခမောက်မော်ရွာလေးသည်

ယနေ့ ချောက်ချားစရာ ကောင်လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေ
သည်ကိုတော့ ရွာလူကြီးများ အားလုံး သတိပြုမိကြသည်။ ခါတိုင်း
ညတွေဆို မြင်မြင်ကရာတွေ ထိုးဟောင်တတ်သော လူလူကြီးတို့
အိမ်က ငနက်ပင် သည်ည တိတ်နေ၏။

သို့သော် ထို တိတ်ဆိတ်မှုမှာ ခဏသာ။ မိုးသံလေသံ
လှိုင်းသံတို့က ဆူညံလာပြန်သည်။

ထိုအခါ ရွာသူကြီး ဦးတင်အောင်၏ အစီအစဉ်တွေမှာ
လည်း ဘာတစ်ခုမှ အကောင်အထည် ပေါ်မလာတော့။

အကြောင်းမှာ မိုးမချုပ်မီကပင် စရွာလာသောမိုးက မစ။
သည်ကြားထဲ လေကလည်းကြမ်းလာရာ ယခုညတွင် ချောင်းထဲ
ကို မည်သူမျှ မဆင်းကြရန် ရွာဆော်ကြီး ငဗန်သီး ဆော်စရာ
ပင် မလိုတော့။ မိုးနှင့် လေပြင်းထဲ ညကြီးမင်းကြီး မဖြစ်စဖူး
လူသေလူပျောက်နှင့် ငါးကြီး၊ မိကျောင်းဆိုသည့် အကောင်က
လည်း ချောင်းထဲ မုချရှိနေပြီဟု သိထားကြရာ ချောင်းထဲကို မည်
သူက ဆင်းဝံ့တော့မည်နည်း။

ညဉ့်နက်လာလေ လေကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြင်းလာ
လေပင်။ ခမောက်မော်ရွာက လူကြီးတွေမှာ မုန်တိုင်းများ ထ
လာလေမလားဟု စိုးရိမ်လာကြသည်။ တစ်ညလုံး တိုက်နေသော
မိုးသက်လေသည် မနက်မိုးလင်းသည်ထိ ပို၍သာ ပြင်းလာ၏။

ထိုအခါ ကမ်းရိုးတန်းသွားပြီး မိကျောင်းသတ်ရန် မုဆိုး
အရှာသွားမည့် ဦးမဲလုံးကြီးတို့ အစီအစဉ်မှာလည်း ပျက်သွား
လေသည်။ ကမ်းရိုးတန်းနှင့် သူတို့ ခမောက်မော်ရွာမှာ လေသင့်

ရေသင့်ပင် နေ့ဝက်ခဏ်ခန့်ရှိသည်။ ဤလို လေပြင်းကို ဆန်တိုက် သွားနိုင်မည့် လှေကြီးလည်း သူတို့ရွာ၌ မရှိ။ သူတို့ရွာမှာ ရှိသမျှ လှေအားလုံးကား လေးလံ နှစ်တောင် တံငါလှေငယ်များချည်းသာ။

မိုးစနေ လေရာဟု ဆိုသည့်အတိုင်းပင် ရာဟုထောင့်မှ စတိုက်သော လေပြင်းသည် နောက်စနေမနက်မှာပင် မုန်တိုင်း ဖြစ်လာသည်။ ပင်လယ်မှ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ချောင်းဝမှ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဟည်းသံကြီးနှင့်အတူ ချောင်းထဲဝင်လာသည်။ သူတို့ရွာမှာ တောင်ကြား တောင်ကမ်းပါးယံများမှာ ဆောက်ထား ကြ၍သာ ယခု မုန်တိုင်းလေကို ခံနေနိုင်ကြသေးသည်။

သို့သော် ချောင်းကြီးဝမှ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဝင်လာနေ သော လှိုင်းလုံးကြီးများကြောင့် ချောင်းထဲ ရေလျှံတက်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသော ချောင်းထဲကရေမှာ ကန်နားထိ ရောက်လာသည်။ နေမွန်းမတည်မီပင် သောက်ရေ ကန်ကြီး နှစ်မြှုပ်သွား၏။ ချောင်းကြီးဝဘက် လှိုင်းလုံးကြီးများနှင့် အတူ လိုက်လာသော လေကြမ်း လေပြင်းတို့ကြောင့် အိမ်ခေါင် မိုးတွေ လန်ကုန်ကြသည်။ အုန်းပင်များမှာ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် တဝုန်းဝုန်းလဲကျသည်။

လဲကျသော အုန်းပင်များက အိမ်တွေကို လာမိရိုက်ရာ ထိုအခါမှ ရွာသူရွာသားတို့၏ အော်ကြဟစ်ကြသံ ထွက်လာသည်။

အိမ်ထဲတွင် အုန်းပင်ပိနေသူ၊ အုန်းပင်က အမိုးပေါ်၍ ထုပ်လျှောက်ဒိုင်းများ တွေပေါ်ကျရာ ထုပ်လျှောက်ဒိုင်းများတွေ ကျိုးကျပြီး အိမ်ထဲကလူတွေကို ထိပြန်သည်။

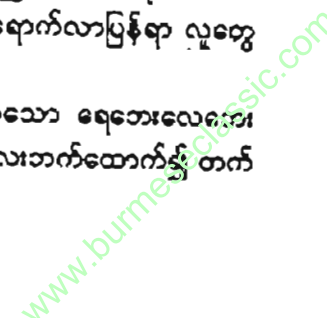
ထိုအခါ အော်ကြဟစ်ကြ ငိုကြယိုကြသံတွေနှင့် တစ်ရွာ လုံးမှာ ကျွက်ကျက်ညံ့လာသည်။ သို့သော် တောင်မင်းမြောက် မင်း မကယ်နိုင် ဆိုသလို လူတွေမှာ ကယ်ကြကူကြဖို့ မဆိုထားနှင့် တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်ကို လေပြင်းကြောင့် ကူးသွားဖို့ပင် မလွယ် တော့။

ထိုအချိန်မှာပင် ယေက ပိုပြင်းလာသလို ရေကလည်း သူတို့ ရွာထဲထိ ရောက်လာတော့သည်။ ထိုအခါ အိမ်ပြိုအိမ်ပျက် ထဲ ကုပ်ကပ်နေ၍ မရကြတော့။ လူကြီးတွေက အိမ်ပြိုအိမ်ပျက် ထဲမှ မိသားစုအလိုက် ပြေးထွက်ကြကာ တတ်နိုင်သမျှ အသံကျယ် ကျယ်နှင့် 'တောင်ပေါ်ကိုတက်ကြ၊ တောင်ပေါ်ကို မြန်မြန်တက် ကြ' ဟု သူတို့လည်းတက်ရင်း အော်ဟစ် သတိပေးကြသည်။

သို့သော် အိမ်ထဲက ပြေးထွက်သူတချို့မှာ လေပြင်းနှင့် လွင့်ပါသွားပြီး မြင့်တက်လာသော ရေထဲ သွားကျကြသည်။ ထို အခါ တောင်ပေါ်ကို ရောက်နိုင်သမျှ လေးဘက်ကုန်း တက်နေ ကြရသလို တချို့မှာလည်း လေနှင့်လွင့်ပါသွား၍ ရေထဲ အော် ဟစ် ကူးနေကြရပြီ။

ရေနေ သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ဘေးအန္တရာယ်ကြောင့် လူ တွေမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြရသည့်အထဲ ယခု သဘာဝ ဘေးဆိုးကြီးက ခမောက်မော်ကျွန်းကို ရောက်လာပြန်ရာ လူတွေ မှာ နေ့စရာ မရှိတော့။

နေ့ချင်းညချင်း ပေါ်ပေါက်လာသော ရေဘေးလေဘေး တို့ကြောင့် ရေလွတ်ရာ တောင်ပေါ်ကို လေးဘက်ထောက်၌ တက်

ကြရသည်။ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် မုန်တိုင်းသည် သူတို့ကို ရေထဲ ပစ်ချထားခဲ့မည်။ ချောင်းထဲမှ မြင့်တက်လာသော ရေ တွေမှာ မိနစ်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းတွင်တောင်ကြီးတောင်ကြား တောင် ခြေရင်းများသာမက တောင်တစ်ဝက်ထိ မြင့်တက်လာသည်။

မကြာမီ တစ်ကျွန်းလုံးရှိ တောတွေတောင်တွေမှာ အား လုံး ရေအောက်ရောက်သွားတော့မှာလားဟု တောင်ထိပ်နားသို့ ရောက်သွားကြသူတွေက တောင်အောက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်၍ ရင်ထိတ်နေရ၏။

သည်ကြားထဲတွင် လေကလည်း ယခုထိ အရှိန်မသေ သေး။ သဘာဝ မုန်တိုင်းကြီး ဟည်းတိုက် အော်ဟစ်လာသံနှင့် အတူ တောတောင်တွေကို တရစပ် တိုက်ခတ်နေဆဲ။ လူတွေမှာ ဘယ်သူသေ၍ ဘယ်သူပျောက်မှန်းမသိ။ မိုးသံလေသံကြောင့် အော်ခေါ် အော်ဖေး၍လည်းမရ။ ယခုမှ သူတို့ ပင်လယ်ကြီးကို အားကိုးတကြီး ဘိုးစဉ်အောင်ဆက် လုပ်ကိုင်စားသောက်လာကြ သော ခမောက်မော် ရွာသူရွာသားများကို သူတို့ပင်လယ်ကြီးက လှလှကြီး ဝုက္ခယေတော့သည်။

အမှန်တ သူတို့ ဤသို့ ဝုက္ခလှလှ ရောက်ကြတော့မည်ကို ပင်လယ်ကြီးကလည်းကောင်း၊ ချောင်းကလည်းကောင်း၊ ကန်က လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်ကလည်းကောင်း သူတို့အား အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးခဲ့ကြသည်။

သို့သော် သူတို့ကား ထိုသင်္ကေတများကို သတိမထားမိ ခဲ့ကြ။ ထိုသို့ သတိမထားမိခဲ့ကြ၍လည်း သူတို့မှာ ယခုတော့ အ

ကြီးအကျယ် အန္တရာယ်ကပ်ဆိုးကြီးနှင့် ကြုံနေကြရလေပြီ။

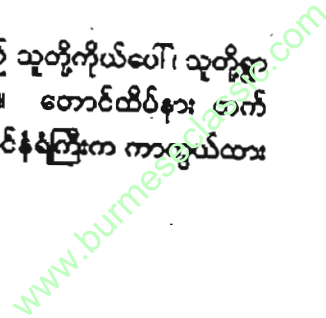
အိမ်ပျက်ရာပျက် ရေတက်လာ၍ တောင်ပေါ်ကို လူတွေ ကုတ်ကပ် တွယ်တက် နေကြချိန်တွင်မှာပင် 'ဝုန်း ဝေါဝေါ' အသံ ကြီးများနှင့်အတူ ရေလုံးရေခဲကြီးများသည် တောင်ပေါ် ကျော် တက်ပြီး တောင်ပေါ် တွယ်တက်နေကြသူများအပေါ် ထိုးကျလာ သည်။

ထိုအခါ ကယ်ပါကူပါ အော်ဟစ်၍ တောင်ပေါ် တွယ် တက်နေကြသူတွေမှာ ရေလုံးကြီး ဖိရိုက်လိုက်သည့် ဒဏ်ကြောင့် အားလုံး တောင်တစ်ဝက်မြှုပ်နေသော ရေထဲရောက်သွားကြသည်။

မိုးပေါ်က ကျလာသလို အိမ်လုံး၊ ပုတ်လုံးလောက် ထိုး ကျလာသော ရေလုံးကြောင့် တောင်ပေါ်ကုတ်တွယ် တက်နေကြသူ တွေမှာ သေသူသေ၊ မျောသူမျော၊ ငိုယိုအော်ဟစ်သံတွေနှင့် ကမ္ဘာ ပျက်နေသလား ထင်လိုက်ကြရသည်။ သူတို့အတွက်မူ အမှန်ပင် ကမ္ဘာပျက် လေကြီးမိုးကြီး ကျနေလေပြီ။

ယခု သူတို့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလာသော အိမ်လုံး၊ ပုတ်လုံး လောက် ရေလုံးရေခဲခဲကြီးများမှာ သူတို့တွယ်တက်နေသော ပင် လယ်ဘက်အခြမ်းရှိ တောင်တစ်ခြမ်းကို ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများ ရိုက်ခတ် တိုက်လိုက်ရာမှ ပြိုပျက်စဉ်တတ်လာသော ရေလုံးရေ လှိုင်းကွဲများသာ ဖြစ်သည်။

ထိုရေလုံး ရေလှိုင်းကွဲများသည် သူတို့ကိုယ်ပေါ်၊ သူတို့ရွာ ပေါ် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကျလာသည်။ တောင်ထိပ်နား တက် ရောက်နေကြသူများကိုမူ တစ်ဖက်တောင်နံရံကြီးက ကာတွယ်ထား

သဖြင့် သက်သာရာ ရနေကြသော်လည်း ထိုတောင်ထိပ်ကိုကျော်ပြီး ကုတ်ချိုးဆင်းလာသော တောင်တစ်ဝက်ထိ မြုပ်နေသော ရေပြင်ပေါ်ကိုလည်း တဝန်းဝန်း အဆက်မပြတ်ကျနေသည်။

သည်လိုနှင့် နောက်တော့ မုန်တိုင်းကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း အရွိန်လျော့ကာ နောက်တနေ့မနက်မှာ စဲသွားသည်။

သို့သော် ရေကမူ ဆွက်ချင်းကျမသွားသေး။ ထို့ကြောင့် တောင်ထိပ်နား ရောက်နေကြသူများမှာ သူတို့ရွာသို့ မဆင်းနိုင်ကြသေး။ ရေအကျကိုသာ တောင်ပေါ်က လှမ်းကြည့်နေကြရာ ရေပေါ်တွင် လူကြီး၊ လူငယ်၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ ကလေးသူငယ် အလောင်းများကို အိမ်တိုင်၊ တံတိုင်၊ ထုတ်လျှောက်၊ ဝိုင်းများ၊ တောင်း၊ ပုတ်၊ နေီလက်၊ အဖိုးအကာ၊ ထရုတ် အမှိုက်သရိုက်များနှင့်အတူ ရေထဲ ပေါလော့ပေါ့နေကြသည်ကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။

တစ်နေ့နှင့် နှစ်ည တိုက်သွားသော မုန်တိုင်းကြီးကြောင့် ကောင်းကင် ကြည်လင်သွား၍ နေထွက်လာသော် ရေလည်းကျစပြုနေသဖြင့် အလောင်းကောင်များနှင့် အမှိုက်သရိုက်များမှာ ရေနှင့်အတူ ချောင်းကြီးဝဘက် မျောပါနေကြသည်။

မုန်တိုင်း မတိုက်ခတ်မီက သဲကုန်းတန်းဖြစ်နေသော ချောင်းကြီးမှာ ချောင်းဖျား၊ ချောင်းလက်တက်ငယ်များမှ သွန်ကျလာသော ရေအားကို မခံနိုင်သဖြင့် ချောင်းပေါက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ချောင်းရေနှင့် ပင်လယ်ရေက တစ်ဆက်တည်း ပြန်ဖြစ်သွား၏။

ချောင်းဝ ပေါက်သွားသောအခါ ရေကျမြန်ပြီး ရွာနှင့် တကွ တောတောင်တို့ ရေထဲမှ နာရီပိုင်းအတွင်း ပြန်ပေါ်လာကြသည်။ သို့သော် ချုံများ၊ တောများ၌ အမှိုက်သရိုက်များနှင့် တင်ကျန်နေခဲ့ကြသော အလောင်းကောင်များမှာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။ ကျွေးတိုးကျဲတဲ ကျန်နေခဲ့သော အိမ်တိုင်များနှင့် အရွက်အခက်အလက် ပင်စည်မကျန် ရှည်ညွှန် အလူးလူးနှင့် မြင်မြင်သမျှ အရာဝတ္ထုတွေ အားလုံးမှာ အရပ်ဆိုးအကြည်းတန်ကာ အနိဋ္ဌာရုံချည်း ဖြစ်ကျန်လိုက်သည်။

ရေစဲ၊ မိုးစဲ၊ လေစဲသွားသောအခါ မသေ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော လူများ တောင်ပေါ်က မိမိရွာကို ဆင်းလာကြသည်။ ရွာတွင် စားစရာ ဆန်ရေစပါးဆို၍လည်း တစ်စေ့မှ မကျန်တော့။ လောလောဆယ်မှာ လူသေအလောင်းများကို ရှာဖွေမြှုပ်နှံကြဖို့ ထက် မိမိတို့၏ တစ်ရက်တစ်ည ဘာမှမစားကြရသော ဝမ်းဗိုက်ကို ဖြည့်ဆည်းရန် လုံးပန်းနေကြရသည်။

အရေးကြီးသည်မှာ ရေအသက်တစ်မနက် ဆိုသော သောက်ရေပင်။

ဖွံ့တွေဝင်နှောက်သွားသော သူတို့ရွာရေကန်မှာ ယခုအခါ ပင်လယ်ထဲက ရေငန်၊ ရွံ့နှစ်၊ ညွန်နှစ်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်။ ထိုအခါ လဲကျပြီး ရွံ့ညွန်ဖုံးနေသော အုန်းပင်တွေကိုဖော်ကာ အုန်းသီးရေကိုသောက်ပြီး အုန်းသီးတွေကိုသာ စားနေကြရသည်။

ထိုသို့ အုန်းရေသောက်၊ အုန်းသီးစားပြီး အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူများက လူရှာ လူစစ်ကြရာ အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်ကျော်ရှိ လူဦး

ရေ ကိုးဆယ်ကျော်တွင် အသက်ရှင်ကျန်သူ ကလေးငါးယောက်၊ မိန်းမသူကိုးယောက်၊ ယောက်ျားကြီး ဆယ့်ခုနစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

နောက်လူတွေအားလုံးမှာ အကုန်သေပြီလား၊ မသေမရှင်နှင့် ပင်လယ်ထဲများ မျောပါသွားကြသလား ဆိုသည်ကိုတော့ မသိကြတော့။ လောလောဆယ်တွင်ဟိုချုံတင်၊ ဟိုအပင်နား၊ ဝန်ခင်းနားမှာပါ ဆိုလျှင် အလောင်း နှစ်ဆယ် ကျော်ကျော်လောက်တော့ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင် ရွာပြင်ရွာနား၌ ရှိနေသေးသည်။

သို့သော် အသက်ရှင် ကျန်နေကြသူများမှာ ထိုအလောင်းများကို လိုက်ရှာ လိုက်ကောက်၍ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ကြရန်ထက် သူတို့အသက်ရှင်ရေးအတွက် အစာအာဟာရ ရရှိရေးကိုသာ အဓိကထား၍ လုံးပန်းနေကြရသည်။ စပါးမရှိ၊ ဆန်မရှိ၊ သောက်ရေပင်မရှိသော သူတို့ဘဝကို မည်သို့ ရပ်တည်ကြမည်နည်း။

အထူးခြားဆုံး အထူးခြားကြီးမှာ ရွာရှိ လူဦးရေသုံးပုံတစ်ပုံ သေကုန်ကြသော်လည်း ခွေးနှင့်ကြောင်တို့မှာမူ တစ်ကောင်တစ်ပြီးပင် မသေကြ။

ဘယ်အချိန်ကပင် တောင်ပေါ်တက်ပြီး ရေဘေး၊ လေဘေးလွတ်ရာကို ရွာကြံ နားခိုနေခဲ့ကြသည်မသိ။ ရေကျသွားသည်နှင့် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အူအော် အချက်ပေးပြီး တောင်ပေါ်က ဆင်းလာကြသည်။

သည်ထက် အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်သည်မှာမျက်စိပွင့်ခါစသာ ရှိသေးသော ခွေးကလေးငါးကောင်နှင့် ဦးတောလူတို့

အိမ်မှခွေးမကြီးသည်လည်း တခြားခွေးများနည်းတူ တောင်ပေါ်က သူ့သားသမီးများနှင့်အတူ ဆင်းလာခြင်းပင်။ သို့သော် သူတို့၏အရှင်သခင်များကမူ တစ်ယောက်မှမရှိတော့။

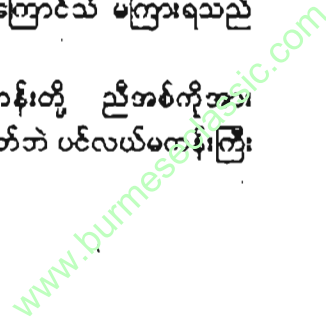
ရွာ ဆို၍လည်း မရှိ၊ စားစရာဆို၍လည်း နတ္ထိ၊ နောက်သောက်စရာပင် ရေမရှိသော ခမောက်မော်ရွာမှ အသက်ရှင်ကျန်နေခဲ့ကြသူများမှာ အကြောက်လွန်ကာ သူ့မိ၊ သူ့ဖ၊ သူ့သား၊ သူ့သမီး အလောင်းများကိုပင် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ရန် သတိမရကြတော့ဘဲ ဟိုတင်သည်တင် ဟိုနားသည်နား ပက်လက်မှောက်ခုံ ဖြစ်နေကြသော တံငါလှေငယ်များကိုသာ အရေးတကြီး အပူတပြင်၊ ဖာထေးပြုပြင်ကာ ကမ်းရိုးတန်းရွာများရှိ ဆွေမျိုးများဆီ ပြေးချလာကြလေသည်။

သူတို့ရွာ ဤကဲ့သို့ ပျက်စီးသွားရသည့် မူလဘူတမှာ ပင်လယ်မုန်တိုင်းကြီးပင်။

ထို့နောက် စောင်းကန်းတို့ညီအစ်ကို သူတို့ချောင်းကြီးဝချိုင်တွင် သူရဲကြီးတစ်ကောင်ကို စတင်တွေ့စဉ်ကပင် မုန်တိုင်းကြီးကျလာတော့မည် ဆိုသည်ကို မည်သူမျှမသိ၊ မရိပ်မိခဲ့ကြပေ။

ရွာရှိ ခွေးနှင့်ကြောင်တို့ကမူ လေစတိုက်သော ညကပင် ရေလွတ်လေလွတ်ရာ တောင်ပေါ်ကို ပြေးရှောင်သွားကြလေပြီဆိုသည်နှင့် ထိုည တစ်ညလုံး ခွေးသံ၊ ကြောင်သံ မကြားရသည်ကိုလည်း သတိ မထားမိခဲ့ကြ။

ချောင်းကြီးဝချိုင်၌ စောင်းကန်းတို့ ညီအစ်ကိုအား ခြောက်သောသရဲမှာ အမှန်က သရဲမဟုတ်ဘဲ ပင်လယ်မုန်ကြီး

တစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်ကိုတော့ ခမောက်မော် ရွာသားများသည် ကမ်းဦးတန်းရွာများသို့ ရောက်မှ တွေးမိကြသည်။

ထိုမကန်းကြီးသည် ပင်လယ်ထဲ၌ လှိုင်းတံပိုးဒဏ်၊ မုန်တိုင်းဒဏ် မခံနိုင်၍ ကမ်းဘက်ပြေးလာပြီး ပင်လယ်ထဲရှိ သူတို့ ခမောက်မော်ကျွန်းကို ရောက်လာသည်။ အဝတွင် ဆီးပိတ်နေသော ခမောက်မော် ချောင်းရှိသည်ကို ရေနေသတ္တဝါဝီဝီ ရေနံခံကာ ချောင်းထဲ ခိုအောင်းနေရန် သဲကုန်းတန်းကို ကျော်တက်လာသည်။ သို့မဟုတ် နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက် ကြာလျှင် ပင်လယ်ပြင်တွင် သူနေ၍ မရလောက်အောင် မုန်တိုင်းကြီး ထန်လာတော့မည်ကို သဘာဝ ဝီရိယနှင့်သိပြီး ပင်လယ်နှင့်နီးရာ ခမောက်မော်ချောင်းထဲ ယာယီ လာခိုနေခဲ့သည်။ ထိုသို့ ခေတ္တလာခိုရင်း ကလည်း လူသားစားဖူးသွားလေသည်။

အလွန်နက်ရှိုင်းသည့် ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာထဲနေသော မကန်းဆိုသော အကောင်မှာ ရေနေ ဆယ်ကုဋေထဲက အကောင်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မကန်းကောင်ကို ပင်လယ်သားများကလွဲပြီး မြင်ဖူးသူရှားသည်။ ပင်လယ်သားများထဲ၌ပင် ငါးသွားများရင်း မုန်တိုင်းမိကာ သမုဒ္ဒရာနက်ထဲ ရောက်ဖူးသွားသူများသာ မြင်ဖူးကြသည်။

မကန်းကောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ အမှတ် (၇၅) အောက်တိုဘာလ နှစ်လဆန်းမဂ္ဂဇင်း၌ ဆရာစောရဲသွေး (သိမ်ဇရပ်)က အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားခဲ့သည်။

ကောင်းကင်တွင် တွေ့မြင်ရသော တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ၏ အလှအပကို ရှေးခေတ်ပညာရှင်များကစာဖွဲ့ရာတွင်

ရစ်သိုင်းငယ်မှောင်
မကန်းစုကာနှောင်လို့
(မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ)

မကန်းငယ်ဆင်
ရစ်သိုင်းဝလာခွင်က
(မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ)

ဪ... ဆွေမပုံပက်
မြေပုံခက်အောင်
မကန်းကွက်ချွန်
တိမ်ရွက်ကွန်လည်း
(ဦးကြင်ဥ)

ဟူ၍ တွေ့ရသည်။

ဤတွင် မကန်းဆိုသော ဝေါဟာရကို စိတ်ဝင်စားမိသည်။ မြန်မာ အဘိဓာန်အကျဉ်းချုပ်တွင် မကန်းဝေါဟာရကို အောက်ပါအတိုင်း ဖွင့်ဆိုသည်။

ဆူးရှိသော ကိုယ်ခွံ အထပ်ထပ်ရှိ၍ အဖြူ၊ လက်ခြောက်ဖက်နှင့် လက်မကြီးနှစ်ခု ပါရှိသည့် မြေတွင်းအောင်း ပင်လယ် သတ္တဝါတစ်မျိုး။

ဒဏ္ဍာရီများနှင့် ဖတ်တော်များတွင် ဖော်ပြလေ့ရှိသည့် နာမော်ကိုယ်၊ အကြေးခွံ၊ ခြေလေးဖက်၊ အမြီး စသည်ပါရှိ

သော ရေနေသတ္တဝါတစ်မျိုး။

မကန်း ဝေါဟာရ အရေးအသားကို မကန်း ဟု ရေးသားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မကန်းသည် ပါဠိ 'မကရ'သင်္ကေတ နှစ် 'မကရ' ထိုမှ မြန်မာ 'မကာရ'၊ မကန်း' ဖြစ်လာသည်။

ပြာသိုလသည် မကာရ ရာသီဖြစ်၍ မကန်းကောင်အရပ် ရှိသည်ဟု ပြဆိုသည်။

ဗုဒ္ဓဝင် ဇာတ်တော်များအရ ကြည့်လျှင် မကန်းသည် အသားစားသတ္တဝါဖြစ်ကြောင်း မဟာဇနက ဇာတ်တော်တွင် - သင်္ဘောသား ခုနစ်ရာသည် ငါး၊ လိပ်၊ မကန်းတို့၏အစာ ဖြစ်ကုန်သည် ဟူသော စကားကို ထောက်ဆဲသိနိုင်သည်။ ဟိန္ဒူဇာတ်တော်များတွင် မကန်းကို - ဝါဂုကာ မည်သော နတ်မင်း၏ စီးတော်ယာဉ်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရှုရသည်။

ဟိန္ဒူ ဇာတ်တော်များတွင် မကန်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြသည်။

မကန်း၏ ခြေလက်တို့သည် မြင်း၏ ခြေလက်ကဲ့သို့ ရှိပြီး လျှင် နွားမှာ ကွဲသောနွားရှိသည်။ သွားများသည် ကျား၊ ခြင်္သေ့ တို့ကဲ့သို့ ချွန်ထက်သည်။ ဆင်၏နှာမောင်းကဲ့သို့ ရှိသည်။ ကိုယ်၏အမြီးပိုင်းသည် ငါး၏ ကိုယ်ကာယကဲ့သို့ ရှိ၍ အမြီးမှာ ငါး၏အမြီးကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ ဝက်နားရွက် ရှိသည်။ ပါးစပ် အမြဲတမ်း ဟထားသည်။

အချို့ ဟိန္ဒူဇာတ်တော်များတွင်မူ -

မကန်းသည် ဦးခေါင်းနှင့်နှာမောင်းမှာ ဆင်၏နှာမောင်းနှင့် ဆင်၏ဦးခေါင်း ရှိလေသည်။ သွားမှာ မျောက်၏ သွားကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ လက်သည်။ ခြေသည်တို့မှာ ခြင်္သေ့နှင့်တူသည်။ ကိုယ်ကာယမှာ ငါး၏ကိုယ်ကာယဖြစ်၍ အမြီးမှာ ဥဒေါင်း၏ အမြီးသဏ္ဍာန်ဖြစ်သည်ဟုဖော်ပြသည်။

မကန်းကောင်၏ ပျော့ပျောင်းသော ကိုယ်ရေကို မာကျောသောအခွံဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ အခွံလွှာမှာ အထပ်လိုက်ဖြစ်နေပြီး အထပ်တိုင်းတွင် ချွန်ထက်နေသော ဆူးများ အထပ်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ မကန်းကောင်၏ အခွံမှာ အထပ်လိုက်ပေါ်နေပြီး အမြီးပိုင်းကြီးသည်။ အမြီးပိုင်းတွင် ဝိုင်းပု၍ ကားနေသော၊ ချွန်ထက်သောဆူးများက တောင်းထွန်း၍ရှိသည်။ အမြီး၏အနားတွင် လက်နှစ်ဖက်ကဲ့သို့ လက်မနှစ်ခုရှိသည်။

ထိုလက်မနှစ်ခုသည် သွားလိုရာဘက်ကို လှော်ခတ်နိုင်သလို ပုံအဖြစ်လည်း အသုံးပြုသည်။ မကန်း၏ ဦးခေါင်းမှာ ပုလင်းတစ်လုံး၏ ဘူးဝသဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ရှိပြီး ခေါင်း၏ အောက်ပုခုံးနေရာနားတွင် တစ်ဖက်လျှင် လက်သုံးခုစီဖြင့် လက်ခြောက်ခု ထွက်နေသည်။ ထိုလက်များသည် ရေထဲတွင် လျင်မြန်စွာ ကူးနိုင်ပြီး ရွှံ့နွံများတွင်လည်း တွား၍ပြေးနိုင်သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ဖက် ဝမ်းဗိုက်နေရာတွင် တစ်ဖက်လျှင် ဆူးတောင်(၈)ခု၊ စုစုပေါင်း(၁၆)ခု ရှိသည်။ ထိုဆူးတောင်များသည် ပင်လယ်ထဲတွင် လျင်မြန်စွာ ကူးခတ်နိုင်ရန် အသုံးဝင်သည်။ ဦးခေါင်းထိပ်တွင် မျက်လုံး၊ နှစ်လုံးကို ကာကွယ်ပေးသည့် လက်ကဲ့

သို့ ဆူးတောင်နှစ်ခုရှိသေးသည်။ မကန်း၏ မျက်လုံးသည် တောက်ပြောင်ကာ ရှေ့သို့ပြန့်၍ ထွက်နေသည်။ မျက်လုံးရှေ့တွင် ရန်သူကို ပယ်ရှားနိုင်သည့် မာကျောသော အမွှေးတန်းလေးပင် ရှိသည်။

မကန်း၏ဦးခေါင်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အလွန်ခိုင်မာ၍ ထက်မြက်လှသော လက်ကြီးနှစ်ချောင်းရှိသည်။ ထိုလက်နှစ်ဖက်သည် မာကျောပြီး ချွန်မြသော ဆူးအချောင်း(၂၀)ခန့်ရှိသည်။ အားအလွန်သန်ပြီး လက်ဖြင့် ညှပ်မိလျှင် ပြတ်သွားရုံမက အဆိပ်တက်သကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ မကန်းသည် တစ်ဖက်ကို ရန်ပြုတော့မည်ဆိုပါက ကိုယ်ကိုကွေးပြီး တစ်ချက်တည်းဆန့်ကာ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်သည်။ မကန်းကို ရေသတ္တဝါတိုင်း ကျောက်နှံ့သည်။

မကန်းသည် ပင်လယ်ရေအောက်၌ တွင်းဖောက်၍ တစ်ကောင်တည်းနေသည်။ မကန်း၏ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ လေမှုတ်စားကောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ မကန်းတွင်း တစ်တွင်းကို ခဏလေးဖြင့် လေမှုတ်၍ တူးနိုင်သည်။ ရှည်လှားသော လိုက်ခေါင်းများကိုပင် ရေအောက်၌ နာရီပိုင်းတွင်း တူးဖော်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။

မကန်းသည် တွင်းတစ်တွင်းထဲတွင် ကြာရှည်စွာ မနေကြဘဲ တစ်လတစ်ကြိမ် တွင်းပြောင်းတတ်သည်။ မကန်းသည် ခြောက်လက်မမှ ဆယ်ပေခန့်အထိ ရှည်လှားကြီးမားသော မကန်းကြီးများလည်းရှိသည်။

မကန်းသည် အလွန်မျိုသော အရသာရှိသည်။ မကန်းကိုစားလျှင် အရှင်လတ်လတ် ချက်ပြုတ်၍စားသည်။ မကန်းအသေသည် အသားများ မကျန်တော့ဘဲ အခွံချည်းသာ ဖြစ်တတ်

သည်။ မကန်းကို စွပ်ပြုတ်ဟင်းချိုအဖြစ် အဓိက စားသောက်ကြသည်။

မကန်းကောင်ကို အခြောက်လှမ်း၍ အိမ်တွင်ထားပါက တစ္ဆေ့ သရဲ၊ မကောင်းဆိုးဝါးများကို ကာကွယ်နိုင်သည်။ ပင်လယ်ပိုင်းနေသူ လူများသည် ကလေးငယ်များ၏ ပုခက်တွင် မကန်းအခြောက်များကို အဆောင်အဖြစ် ဆွဲထားပေးကြသည်။

မြန်မာပေါ့ဟာရတွင် 'မကန်းကွက်' ဟူ၍ အသုံးရှိသည်။ တစ်ဖက်ဝိုင်း၍ တစ်ဖက်ချွန်သော အကွက်ပုံစံကို မကန်းကွက်ဟု ခေါ်သည်။ မကန်းကောင်၏ ကိုယ်မှ အကြွေးကွက် ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်သည်။

စာဖြည့်
ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းရှိ တံငါသည်များ ကြံ့ဖူး၊ တွေ့ဖူး၊ ရဖူး စားဖူးကြသော မကန်းကောင်နှင့် ဆရာစောရဲသွေး၏ စာပါ ဝဲ့သဏ္ဍာန် အကြောင်းအရာမှာ တစ်ထပ်တည်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ မကန်းမှာ လင်းရွှေ၊ လင်းပြန်၊ လင်းပိုင်၊ ငါးမန်းများလို သားသမီးများကို အကောင်လိုက် မပေါက်ဘဲ အခြားငါးများလို ဥကပေါက်သည်။

အမြီး၏အဖျားတွင် လိပ်ကျောက်ဆူးလို ဆူးပါသည်။ သို့သော် လိပ်ကျောက်မြီးလို အရှည်မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တစ်ရပ်ခန့်သာ ရှည်သည်။ ဆူးတောင်မှာ မာကျောပြီးအဆိပ်ပါသည်။ ထိုအမြီးသည် ပတ်လည်လှုပ်ရှား၍ရသည်။ အမြီးလှုပ်ရှားမှုမှာ ရေထဲ၌ လျင်မြန်လွန်း၍ ပန်ကာပမာ လည်ပတ်ပြီး သူ့ကိုယ်

ပေါ်တွင် စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် အုပ်ဖိုး၍ မြင်ရသည်။ အဆိပ်ပါ
သော အငြိုးနှင့် ရန်သူကို ထိုးသတ်တတ်သည်။ လက်များနှင့်လည်း
လှမ်းဖမ်းသတ်ဖြတ်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် မကန်း၏အနားကို မည်သည့်ငါးများမျှ မ
ကပ်ရဲကြ။

မကန်း ရရှိဖူးသူများက မကန်းကောင်၏ ဝမ်းထဲတွင်
ဥများကို တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ငါးများကဲ့သို့ပင် သူ့မှ အ
ကောင်များစွာ ပေါက်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရွယ်တူ အရွယ်အစားများကို ပင်လယ်
နက်ထဲ၌ တစ်ခါတစ်ခါ အုပ်လိုက်လည်း တွေ့တတ်ကြသည်ဟု
တံငါသည်များက ပြောပြကြပါသည်။

ဖိုးကျော့

၆၀
ယံ
လင်း
ခေါင်

ဝတ္ထိရမဟာဝနိင်

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၏ နောက်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံတော်၏ ဈေးကွက်စီးပွားရေးကာလ ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသားများ အနေနှင့် ယခင်က မကြားဘူး၊ မကြုံဘူး။ အိပ်မက်ပင် မမက်ဘူးကြသော နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးရှိ မြေပေါ်မြေအောက်၊ ရေပေါ်ရေအောက် သယံဇာတ သဘာဝပစ္စည်းများသည် နိုင်ငံခြားသားတို့၏ မျက်စိထဲတွင် ငွေခဲချည်း မြင်လာကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တောတောင်၊ ရေမြေ၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲရှိ သယံဇာတ သဘာဝပစ္စည်းများကို နိုင်ငံခြားသားတို့သည် ကုမ္ပဏီကြီးငယ်များ ဖွင့်ကာ အပြိုင်အဆိုင် အလှူအယက် ဝယ်ယူလာကြသည်။

ရေထဲမှ သားငါးပုစွန်၊ ကကန်း၊ မိကျောင်း၊ များအပြင် ကမ်းလွန်ပင်လယ်သားများ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် စားရကောင်းမွန်း မသိခဲ့ကြသော ပင်လယ်ရေခူများကိုပင် ဒိုင်ဖွင့်၍ ဝယ်လာကြသည်။ ရေခူများကိုသာမက ပင်လယ်ထဲက ခရု၊ ဝေါင်း၊ ယောက်

သွား၊ အသေအရှင် အခွံများနှင့် ကျောက်ပွင့်၊ ကျောက်မွတ်၊ ကျောက်ကြီး၊ ကျောက်ခက်၊ ငြင်းကောင် အသေးအကြီးပါမကျန် သဲကြီး မဲကြီး ဝယ်လာကြသည်။

ကုန်းပေါ်မှာ ဆိုလျှင်လည်း မန်ကျည်းစေ့၊ ကုက္ကိုစေ့၊ ဆီးစေ့၊ စံပန်းစေ့၊ တမာသီး၊ ဂုံညင်းဒီး၊ မှိုမျိုးစုံသိ ဝယ်ယူကြသည်။

တောတိရစ္ဆာန်များ အနေကလည်း ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံ၊ မြွေ၊ လိပ်၊ မြွေပါ၊ သစ်ခွေး၊ တောခွေး၊ ခွေးအ၊ ခွေးတူဝက်တူ၊ ချေ၊ ဆတ်၊ သမင် ဖွတ်၊ အရိုးအရေ သည်းခြေ၊ ကပ္ပိအိပ်နှင့် ငှက်မျိုးစုံတို့ကိုပါ ရသမျှ အကုန် စုဝယ်လာကြတော့သည်။

ထိုအခါ မြန်မာပြည်မှာ ငွေတွေ့ချည်း ဖြစ်လာလေသည်။

မဟာမြိုင်တောကြီးနားရှိ ရွာများသို့ ကြိမ်အဝယ်တော်များ အလျှိုအလျှို ရောက်လာကြသည်။ (၆)ပေရှည် ကြိမ်တပိုင်းကို သုံးကျပ်၊ ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်၊ ဆယ့်ငါးကျပ်ထိ သွေ့ရှေးနှင့်သူ ပေးဝယ်လာကြရာ တောနားတောင်နား ဝန်းကျင်ရှိ ဒေသခံ ဧမျိုးသားများမှာ မိုးလင်းသည်နှင့် ကြိမ်ခတ်ရန် ဓားဆွဲ၍ တောထဲ ထွက်ကြသည်။ ရလာသမျှသော ကြိမ်ပင် အကြီးအသေးများကို ရွာထဲရှိ အဝယ်တော်များဆီတွင် ရောင်းချ၍ အပိုဝင်ငွေ ရနေကြသည်။

တစ်စတစ်စနှင့် ရွာနားဝန်းကျင် တောတောင်ထဲ၌ ကြိမ်ပင်၊ ကြိမ်တောများ ပြုန်းတီးသွားရာ လယ်တဲယာတဲ ဝင်သလို စားအိုးစားခွက်များနှင့် မိသားစုလိုက် တောင်ခြေတောနားတွင် တဲထိုး၍ ကြိမ်ခတ်ကြပြန်သည်။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် တစ်

နေ့ရှာခတ်သော ကြိမ်ရောင်းရငွေမှာ တစ်ရာနှစ်ရာထိရှိလာကြ သဖြင့် ဒေသခံများအနေနှင့် ကြိမ်ခတ်လုပ်ငန်းကို ပို၍ မက်မော လာကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြိုးစားပမ်းစား ကြိမ်များကို ရှာဖွေ ခတ်ရောင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

* * * * *

ဦးငြားတို့မိသားစု ယခုကြိမ်ခတ်ရန် ရောက်နေကြသော နေရာမှာ မဟာမြိုင်တောစကျပြီး သူတို့ရွာနှင့် တစ်ဖွန်းတည့်ခရီး နီးနီးရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရွာမှလာ၍ ကြိမ်ခတ်မည်ဆိုလျှင် နေ့ ဝက်နီးနီး အချိန်ကုန်သဖြင့် အလုပ်ပိုတွင်ကျယ်အောင် မဟာမြိုင် တောစတွင် တံထိုး၍ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ ကြိမ်လာခတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးငြားနှင့် သူ့သားကြီးတို့ ကြိမ်ခတ်ရန် တောတက်သွား ကြချိန်တွင် ဦးငြားဇနီး မေသင်က တဲတွင်ထမင်းချက်ရသည်။ ငပြုလေးကမူ သူ့အမေ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းသည်ကို လုပ်ပေး ရသည်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက် တောစတွင် နေနေရသော အခါ ငပြုလေးကို တဲတွင်မတွေ့သဖြင့် ဦးငြားက -

“မေသင် သားလေးရော” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဦးဖိုးစောတို့တဲမှာ နေမှာပေါ့တော်”

မေသင်က ခါတိုင်းလည်း သွားကစားနေကျ ဖြစ်သဖြင့်

ပေါ့ပေါ့ပင်ပြောလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် -

“ဒီကနေ့ ရှင်တို့သားအဖ ပြန်လာကြတာ စောသားပဲ” ဟု ဆို၏။

“စောဆို ကြိမ်ခတ်သူတွေ များလာတော့ ကျုပ်တို့တဲနား တစ်ဝိုက်မှာ ကြိမ်ပင်တွေရှားလာပြီအမေ၊ ရွာက အချို့ဆို အထက် တောဘက်ကိုတောင် တက်နေကြပြီ။ အဲဒါ အဖေကလည်း နောက် တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို ရွာပြန်ပြီး သူများတွေလို အထက်တောတက် ဖို့ လူရှာရမှာမို့ စောစောပြန်လာကြတာ”

သူ့သားကြီး ငအောင်က သူ့အမေကို ပြောပြနေစဉ် ဦး ငြားသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသလိုနှင့် -

“သားလေးက ဦးဖိုးစောတို့တဲ ဘာသွားလုပ်လဲ” ဟု မေး လိုက်၏။

“ခါတိုင်းနေ့တွေလို ဖိုးစောကလေးတွေနဲ့ သွားဆော့နေ မှာပေါ့တော်”

ဤစကားကိုလည်း မေသင်က ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက် ပြန်၏။

“ဟင် . . . ဖိုးစောတို့ အထက်တောတက်ဖို့ လူရှာရမယ် ဆိုပြီး ရွာပြန်ဆင်းသွားကြတာ သုံးလေးရက်တောင် ရှိနေပြီပဲဟ၊ သားလေးက ဘယ်က ဖိုးစောတို့ကလေးနဲ့ သွားကစားရမှာလဲ”

“ရှင် ဘယ်လူပြောလဲ”

“ဘယ်လူပြောရမလဲ၊ ဖိုးစောကိုယ်တိုင် ကြိမ်ခတ်ခွာမှာ တွေ့လို့ ငါ့ကို ပြောသွားတာ”

“မပြန်ဖြစ်ကြသေးလို့ နေမှာပေါ့တော့”

ဤသည်ထိလည်း မေသင်ကား ဖိုးရိမ်ကြောင့်ကြမပါသော စကားကို ဆိုနေတုန်း။

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်ဟ၊ ငါ့ကိုတော့ 'အစ်ကိုကြီး ကျုပ်တို့တော့ မနက်ဖြန် ရွာဆင်းကြတော့မယ်။ ရွာမှာ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေပြီး အထက်တောတက်ဖို့ လူရွာရဦးမယ်' လို့ပြောသွားတာ။ ဖိုးစော ငါ့ကို ပြောသွားတာ လေးငါးရက်တောင် ရှိနေပြီဟ”

“ရှင်ပြောသွားတာတော့ ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကြိမ်ပစ်တော အသစ်တွေလို့ ထပ်ခုတ်နေကြလားမှ မသိတာ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ရှင်သားက ဒီနေ့ထိ ဖိုးစောကလေးတွေနဲ့ သွားကစားနေတာပါဆို”

“အေး၊ နင်ပြောတာလည်း ဟုတ်များ ဟုတ်နေလားဟ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဖိုးစောတို့ ကြိမ်ပစ်တော အသစ်တွေဖို့တော့ မလွယ်ဘူး ထင်တာပဲ။ ဂုံမင်းသားတွေက ဒီဘက်တောတွေကို ပိုကျွမ်းတာပေါ့။ ဂုံမင်းရွာသားတွေတောင် ရွာဆင်းသွားကြတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီ”

“ရှင်ကများ ဖိုးစောကို အထင်သေးလိုက်တာ၊ ဂုံမင်းသား မဟုတ်ပေမယ့် ဒီကညင်ချောင်း ဝန်းကျင်ဆိုတာ သူ့ယောက္ခမ ကိုင်းနဲ့ နီးနီးလေးရှင်း၊ ဖိုးစောနဲ့မေပွင့် ညားခါစက သူ့ယောက္ခမ ကိုင်း ဖိုးစောက သုံးနှစ်လောက် သွားလုပ်ဖူးထားတော့ ဖိုးစောက ကညင်ချောင်းတစ်ဝိုက်ကို ရှင်တို့ထက် ကျွမ်းမှာပေါ့တော့”

ဤသည်ထိလည်း မေသင်က ငပြုအတွက် ဖိုးရိမ်သော

က တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသေးဘဲ ဖိုးစောတို့ အကြောင်းသာ အတိအကျ တရားတရားသိယံ လုပ်ပြောနေပြန်သည်။

“နေတောင် အတော်ကျသွားပြီ၊ ဒီကောင် ခုထိမပြန်သေးဘူး၊ ငါသွားခေါ်ဦးမှထင်တယ်”

“ဟိုမှာ သားကြီးတောင် ရေချိုးပြန်လာပြီ။ အချိန်တန်တော့ သားလေးလည်း ပြန်လာမှာပေါ့တော့။ ဒီကောင်က ကစားဆိုင် မက်သလားမပြောနဲ့၊ ရှင်ဘာသာရှင် ရေသွားချိုးလိုက်စမ်းပါ”

မေသင်ပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့သားကြီး ငအောင်သည် စမ်းထဲ ရေသွားချိုးရာမှ ပြန်လာသည်ထိ သူတို့လင်မယားကား ငပြုအကိစ္စ ပြောနေကြတုန်း။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့လို မဟာမြိုင်တောစကို ကြိမ်ခုတ်နေသော ငယောင်းလည်း သူတို့ထဲကိုရောက်လာပြန်သည်။ ဤနေ့၌ ကြိမ်ပင်ကြိမ်တော် ရှာမရသဖြင့် ငယောင်းမှာလည်း ဦးငပြုးတို့လိုပင် စောစော တောထွက်လာပုံ ရသည်။

“ငယောင်း ဘာလဲကွ၊ ကိစ္စရှိလား”

“ကိစ္စရယ်လို့တော့ အထူးမဟုတ်ပါဘူး ဘကြီးပြား။ ခုကျုပ်တို့တံနား တစ်ဝိုက်မှာ ကြိမ်ရွာလာတော့ ရွာဆင်းကြမလို့ ဘကြီးပြားတို့ကို လာပြောတာပါ”

“အေးကွ၊ တို့လည်း မနက်ဖြန် သဘက်ခါဆို ရွာဆင်းတော့မလို့”

“ဟုတ်လား”

“အေးကွ”

“ဘကြီးပြားတို့ အထက်တောကိုတော့ ကြိမ်ခုတ်တက်ကြ ဦးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟာ တက်ရမှာပေါ့ ငယောင်းရာ။ ငါတို့တစ်သက်မှာ ဒီလို အခွင့်အလမ်းမျိုး မင်း ကြားဖူးလား၊ ငါတို့ မပြောနဲ့ မင်းအဘိုး ကိုင်းသူဌေးတောင် သူ့ကိုင်းကိုပစ်ပြီး ကြိမ်ခုတ်လိုက်နေတာ မင်းသိသားနဲ့”

“အဘိုးတို့ကတော့ လောဘကြီးလွန်းပါဘယ်ဗျာ”

“လောဘရှိလို့လည်း ဆင်းရဲသား အငှားလိုက်က လယ်နဲ့ ကိုင်းနဲ့ ဖြစ်လာတာကိုးကွ”

“ဟိုမှာ တော့သား ပြန်လာပါပြီ”

“ငပြု ပြန်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် မေသင်က ပြောလိုက်၏။

ဦးငပြားက သူ့သားငပြုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး -

“သားလေးက ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ကျုပ် ပေသီးတို့ ထွန်းပုံတို့နဲ့ သွားကစားနေတာ အဘ”

“ဖိုးစောကြီးကော တွေ့ခဲ့လား”

“ကြိမ်ခုတ်ရာက မပြန်သေးဘူး၊ နေမှာပေါ့”

“မင်းအဘ ဟုတ်မယ်၊ ဦးစောကြီးတို့ ရွာဆင်းသွားတာပဲ သုံးလေးရက်မကလို့ မနေ့ကပဲ ဖျဉ်းမတောင်ချိုင့်ဘက် ကြိမ်ခုတ်တောင် တက်သွားကြပြီ”

ပေသီးတို့ ထွန်းပုံတို့နှင့် သွားကစားနေသည်ဟု ငပြု ပြောလိုက်တုန်းက ပေသီးတို့ ထွန်းပုံတို့ဆိုသည်မှာ ဦးဖိုးစော၏

သားသမီးတွေမှန်း မသိသော ငယောင်းက ဦးဖိုးစောဆိုမှ ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင် . . .”

ငယောင်း၏ စကားကို ကြားကြားခြင်း အစက ရုတ်တရက် အံ့သြသွားကြသော်လည်း နောက်တော့ သူ့သား ငပြုအား ရွာမှာလို စ.နောက်နေကျအတိုင်း နောက်ပြောခြင်းဟု ထင်လိုက်ကြသဖြင့် ဦးငပြု၊ မေသင်နှင့် ငအောင်တို့မှာ ပြုံးပင်ပြုံးမိလိုက်ကြသည်။ ငပြုကလည်း လူကြီးတွေစကားကို အလေးမထား၍ လား၊ သူ့ကို ကိုကြီးငယောင်း တမင် စ.သည်ထင်၍လား မသိ။ “အမေ ကျုပ်တော့ ဗိုက်ဆာတယ်ဗျာ။ ထမင်းစားတော့မယ်” ဟု ပြောပြီး တဲနောက်ဘက် မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားသည်။

ထိုအခါမှ ဦးငပြုက ဦးဖိုးစောရွာပြန်ဆင်းတော့မည် ဟု ပြောသွားသည်မှာလည်း တစ်ပတ်နီးပါးပင် ရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် သံသယစိတ်နှင့် -

“ဟင် ငယောင်း၊ မင်းပြောတာ တကယ်လားကွ၊ ဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဘာကိုလဲ ဘကြီးပြား”

ငယောင်းကလည်း ဦးငပြုက ဘာကိုမေးမှန်းမသိ။ ကြိမ်ခုတ်ကိစ္စလားထင်ပြီး ဦးငပြုအမေးကို နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွား၍ ပြန်မေးနေ၏။

“ဘာကို ရမှာလဲကွ။ ဖိုးစောတို့ ရွာပြန်ဆင်းပြီး ပျဉ်းမတောင်ချိုင့်ဘက်တောင် ကြိမ်ခုတ် တစ်ခါတက်သွားကြပြီပြီလို့

မင်းပြောတာ တကယ်လားလို့လေ”

“ဟာ ဘကြီးပြားကလည်း မဟုတ်ဘဲ နေမလားဗျ။ မနေ့ကတင် ကျုပ်တို့ကြိမ်တွေ လှည်းနဲ့သွားပို့ယင်း ကျုပ်နဲ့ လမ်းမှာတွေ့လို့ ဦးဖိုးစောကြီး ပြောသွားပါကော။ သူတို့ကြိမ်ခတ်တက်သွားကြတဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာ ဦးလေးရွှေလူတို့တောင် ပါသွားသေးတယ်”

“ဟေ”

“ဟင်”

ဦးငပြား၊ မေသင်နှင့် ငဘောင်တို့မှာ ငယောင်းစကားကြောင့် ဤတစ်ခါတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။ ပြီးတော့မှ မေသင်က အထိတ်တလန့်နှင့် -

“ဟင် ဒါ . . . ဒါဆို သားလေး ဦးဖိုးစော ကလေးတွေနဲ့ သွားကစားနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ။ ဟဲ့သားလေး နင် ဦးဖိုးစော ကလေးတွေနဲ့ သွားကစားနေတာ ဘယ်နေ့ကတုံး”

“အို . . . အမေကလည်း ဘယ်နေ့က ရမလဲဗျ။ ကြာပြီပဲဟာ”

မေသင်စာမေးကို မီးပိုချောင်က ငပြား လှမ်းပြော၏။

“ဟိုနေ့ ဟိုနေ့တွေကကို မေးတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ ဒီနေ့ နင်ဘယ်လူနဲ့ သွားကစားခဲ့လဲ မေးတာ”

“အို အမေကလည်း ခက်လိုက်တာဗျာ၊ ဦးဖိုးစောကလေး ထွန်းပုံတို့နဲ့ပါဆို”

“ဒီနေ့ ညနေကလည်း နင် ထွန်းပုံတို့နဲ့ ကစားလာတာ”

“ဟုတ်တယ်”

ဤတစ်ခါတော့ ဦးငပြားတို့မိသားစုထက် ခေတ္တခဏ ရောက်နေသူ ငယောင်းက ပို၍ အံ့ဩသွားသည်။ တစ်နေ့မနက်က သူတို့ထဲမှ ခုတ်ပြီးသား ကြိမ်ပင်များကို ရွာသို့ လှည်းနှင့် သွားပို့ရာ ဦးဖိုးစောတို့ ကြိမ်ခတ်ရန် အထက်တောဘက် တက်သွားကြသည်ကို သူကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လာခဲ့သည်။ ယခု ငပြားလေးက ဦးဖိုးစောကလေးများနှင့် သွားကစားရာမှ မီးချုပ်၍ ပြန်လာသည် ဆိုခြင်းမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ပို၍ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ သူ့အဖေ ပြောဖူးသော ကညင်ချောင်းနားက ဦးဘသာကြီးအကြောင်း သွားပြီး သတိရမိလိုက်ပြန်သည်။

ဦးဘသာ၏ ကိုင်းများမှာ ယခု ဦးဖိုးစောတို့ ကြိမ်ခတ်တဲ့ထိုး နေခဲ့ကြသော ကညင်ချောင်းနားတွင်ရှိသည်။ ဦးဘသာ၏ ကိုင်းတွေမှာ ရွာနှင့်ဝေးသဖြင့် ဦးဘသာက သူတံ့ညတိုင်း လိုလို အိပ်ပြီး ကိုင်းစောင့်ရသည်။ ကိုင်းသီးနှံများ ရင့်ချိန်တွင် တောတိရစ္ဆာန်များ၏ ရန်ကို ကြောက်ရသလို ကိုင်းသူခိုးများကိုလည်း ကြောက်ရသည်။

အထူးသဖြင့် ကိုင်းသူခိုးများသည် နှမ်းခင်း ပဲခင်းများကို ဝင်နုတ် ဝင်ရိတ် သွားတတ်ကြသဖြင့် ဦးဘသာ ကိုင်းစောင့်၍ အိပ်နေရာ တစ်ညတွင် ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးသုံးလေး ယောက်က ဦးဘသာကို လာနှိုးကြသည်။

ဤလို ညကြီးမင်းကြီး ကလေးသုံးယောက်က သူ့အား လာနှိုးကြသည်ကို အစကမှ ဦးဘသာ အံ့ဩသွားသည်။ ကလေး

တွေက သူ့အား ပြောပုံမှာ -

“အဘိုး အဘိုး အဘိုးနှမ်းခင်းတွေကို ဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူး၊ လာနှုတ်နေပြီဗျ” ဟု ဆို၏။

သူ့နှမ်းခင်းဆိုသဖြင့် ဦးဘသာမှာ ကမန်းကတန်း ပြောထသည်။ ပြီး လကလည်း သာနေသဖြင့် သူ့နှမ်းခင်းရှိရာသို့ ခေးဆွဲ၍ ပြေးသည်။ ကလေး သုံးလေးယောက်ကလည်း သူ့နောက်လိုက်လာကြသည်။ နှမ်းခင်းနား ရောက်သောအခါ သူ့နှမ်းခင်းထဲတွင် နှမ်းသူခိုး မပြောနှင့် လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရပေ။ ထိုအခါ ဦးဘသာက -

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ မင်းတို့ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ နှမ်းသူခိုး” ဟု မေးလိုက်သောအခါ ကလေး သုံးလေးယောက်က “ဟိုမှာ ဟိုမှာ” ဟု လက်ညှိုးထိုးပြပြီး နှမ်းခင်းကို ပတ်ပြေးကြသည်။ ဦးဘသာကလည်း နှမ်းခင်းတစ်ဖက်တွင်များ သူခိုးက ပုန်းနေတာ မြင်၍ ကလေးတွေက ပြောခြင်းလားဟု အထင်နှင့် ကလေးတွေ ပြေးသွားရာနောက်သို့ လိုက်ပြန်သည်။

သို့သော် နှမ်းခင်းတစ်ဖက်မှာလည်း ဘယ်သူခိုးမှ မတွေ့၊ ပြီးတော့ ထိုကလေးသုံးယောက်ကိုလည်း မတွေ့တော့။

ထိုအခါ ဦးဘသာက ဘယ်ထဲက ကလေးများ ငါ့ကိုလာ နောက်ကြပါလိမ့်ဟု အစက ထင်သည်။ သို့သော် သူ့တံနား ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နီးနီးနားနားလည်း မည်သူ့တံမျှ မရှိ။ တစ်ခေါ်နီးပါးမှာတော့ ဦးရွှေရတို့ မိသားစုတဲ ရှိ၏။ သို့သော် သူတို့တွင် ဤလို ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးဆို၍ကား တစ်ယောက်မှ မရှိ။

သို့ဆိုလျှင် သူ့ကို ညကြီးမင်းကြီး လာနီးကြသော ကလေးများမှာ ဘယ်က ကလေးများနည်း။

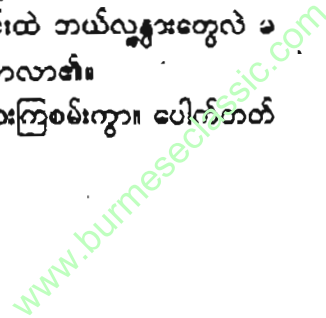
နောက်တော့ ငါ့ကို တစ္ဆေခြောက်တာပဲဟု ဦးဘသာ သိသွားသည်။ သို့သော် ဦးဘသာကား တစ္ဆေသရဲခြောက်သည်ကို ကြောက်တတ်သူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွာနှင့်ဝေးသော တောစု၊ ကိုင်းခင်းထဲ အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း အိပ်နေရုံသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဘသာသည် သူ့တပေါ် ပြန်တက်ကာ ပြန်အိပ်နေလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့၌လည်း သက်ငယ် ခေါင်းချချိန်ပင် မရောက်သေး ကလေးသုံးလေးယောက်သည် သူ့ထဲထဲ ဝင်လာကြသည်ကို လသာည ဖြစ်သဖြင့် ဦးဘသာမြင်နေရပြန်သည်။ သို့သော် သူက မျက်စိကို မပွင့်တပွင့် ဖွင့်ကြည့်ပြီး အသာလေး အိပ်ပျော်ယောင် ဆောင်နေသည်။ ဤနေ့တွင် ဆံရစ်ဝိုင်းနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ အပိုပါလာသည်ကိုလည်း ဦးဘသာ သတိထားမိသည်။

သူ့အနားရောက်တော့ ကလေးတွေက “ဒိဒိ . . . ဒိဒိ” နှင့် မတိုးမကျယ် ရယ်ကြသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ကလေးတစ်ယောက်က သူ့ခြေထောက် ကိုင်လှုပ်ပြီး -

“အဘိုး အဘိုး၊ အဘိုးနှမ်းခင်းထဲ ဘယ်လူနှုားတွေလဲ မသိဘူး ဝင်စားနေကြတယ်ဗျ” ဟု ပြောလာ၏။

“ဟေ့ကောင်နာလေးတွေ သွားကြစမ်းကွာ။ ပေါက်ဘတ်ကရ”

ဦးဘသာက ခြေထောက်နှင့် လှမ်းခတ်၍ အော်ပစ်လိုက်၏။

“တကယ်ပြောတာ ဘိုးဘိုး၊ ထကြည့်စမ်းပါဦး”

သူ့ခြေရင်းတွင် ဝိုင်းနေကြသော ကလေးများထဲက တစ်ယောက်သောကလေး၏ စကားအဆုံးတွင် ဦးဘသာ၏နားထဲ သူ့နှမ်းခင်းဘက်မှ နွားခလောက်သံ တစ်ခုကို အမှန်ပင် “ဒေါင်ဒင် ဒေါင်ဒင်” ကြားလိုက်မိသည်။

တကယ်လား ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဦးဘသာ ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်စဉ် ကလေးများက တဲအောက်ပြေးဆင်းသွားကြသည်။ ဦးဘသာလည်း ဓားဆွဲ၍ တဲအောက်သို့ ဆင်းလာ၏။ ထိုအချိန်ထိ သူ့နှမ်းခင်းဘက်မှ နွားခလောက်သံတွေကို ကြားနေတုန်း။ တဲပြင်ထွက်၍ သူ့နှမ်းခင်းဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဦးဘသာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ညဦးလယ်ထဲ ဦးဘသာ အထင်အရှား မြင်နေရသည်မှာ အမှန်တကယ်ပင် သူ့နှမ်းခင်းထဲ နွားသုံးလေးကောင် ဝင်စားနေကြပြီ။ နွားများကို လှမ်းမောင်း အော်ဟစ်ရင်း ဦးဘသာ အပြေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဦးဘသာ သူ့နှမ်းခင်းနားလည်းရောက်ရော သူ့နှမ်းခင်းထဲတွင် နွားကိုမဆိုထားနှင့် ဆိတ်တောင် တစ်ကောင် မရှိပေ။ ထိုအခါမှ တစ်နေ့က တစ္ဆေကလေးများသည် သူ့ကိုလာ ခြောက်ကြပြန်ပြီ ဆိုသည်ကို ဦးဘသာ အတပ်သိလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဦးဘသာသည် တဲပေါ်ပြန်တက်ပြီး ပြန်အိပ်နေလိုက်ပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် နှစ်ညလွန်မြောက်ပြီး သုံးရက်မြောက်ညကျ ပြန်သောအခါ ထိုတစ္ဆေလေးများသည် ယခင် နှစ်ညကလိုပင် ဦးဘသာ၏ တဲပေါ်သို့ တက်လာကြပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ၊ ဘာလဲ ဒီညလည်း ငါ့ယာခင်းထဲ သူ့ခိုဝင်ပြန်ပလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုး”

ကောင်လေးတွေထဲက အကြီးဆုံးဟု ထင်ရသော ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဦးဘသာအနား လာထိုင်၍ပြော၏။

“ဒါဆို ဘာလဲကွ၊ နွားဝင်စားနေလို့လား”

“ဘိုးဘိုးယာခင်း ကျုပ်တို့ စောင့်ကြည့်ထားပါတယ်။ ဘယ်နွားမှ ဝင်မစားရပါဘူး”

“ဒါဆို မင်းတို့ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“ဘိုးဘိုးကို လာခေါ်ကြတာ”

“ဟေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျုပ်တို့နဲ့ တူတူပုန်းတမ်း ကစားရအောင်လေ ဘိုးဘိုး”

“ကြံကြံဖန်ဖန် မင်းတို့နဲ့ငါက ကစားရအောင် မင်းတို့က ဘာကောင်တွေလဲ”

“ကျုပ်တို့က မှင်စာလေးတွေပါ ဘိုးဘိုး၊ ကျုပ်တို့က ပျင်းလွန်းလို့ပါ။ ဒီလို လသာတဲ့ညတွေမှာ ကစားရတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းပါတယ် ဘိုးဘိုး။ လာပါ၊ ထပါ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ တူတူပုန်းတမ်း ကစားရအောင်”

အစကမူ တစ္ဆေလေးတွေဟု ထင်ထားသော ဦးဘသာမှာ

ယခု သူတို့ပြောမှ သူ့ဆီ ညတိုင်းလာကြသော ကောင်လေးတွေ မှာ မှင်စာလေးတွေဖြစ်မှန်း သိရ၏။

မကြောက်တတ်သော ဦးဘသာသည် နာနာဘာဝမှင်စာ လေးတွေနှင့် ကစားရမည် ဆိုသောအခါ နည်းနည်းတော့ကြောက် သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် -

“ဘိုးဘိုးက ယာတစ်ခင်း အသစ်ထွင်နေလို့ သိပ်ပန်း နေပါတယ် မြေးတို့ရယ်၊ မကစားပါရစေနဲ့ အိပ်လည်းအိပ်ချင်နေ ပါပြီကွယ်”

“ဟာ ဘိုးဘိုးကလည်း အစောကြီးပဲ ရှိသေးတယ်။ လာ ပါ။ မနက်ကျရင် ဘိုးဘိုးထွင်လက်စယာခင်းကို မြေးတို့ အပြီးပိုင်း ထွင်ပေးပါ့မယ်။ လာပါ ဘိုးဘိုးရယ် ယာခင်းတစ်ပတ်လောက် ကစားကြရအောင်ပါ။ နောက်ဆို မြေးတို့က ဘိုးဘိုးယာခင်းကို သူ့ခိုးမလာအောင် နွားဝင်မစားအောင်လည်း စောင့်ရှောက်ပေး ကြမှာပါ။ လာပါဘိုးဘိုးရယ်။ မြေးတို့က ဖျင်းလွန်းလို့ပါ။ ခဏ တော့ ကစားရအောင်နော် ဘိုးဘိုး”

ဦးဘသာအား မှင်စာလေးတွေက ပြောလည်းပြော သူ တစ်ဖက်ငါတစ်ဖက် ဦးဘသာလက်ကို ဝိုင်းဆွဲ ခေါ်ကြရာ ဦးဘ သာမှာလည်း ဘယ်လိုမှ နေမရတော့သဖြင့် မှင်စာလေးတွေနှင့် တူတူပုန်းတမ်း လိုက်ကစားရသည်။ သို့သော် ကြာကြာမကစား ရ မှင်စာလေးတွေက -

“နေ့ခင်းက ဘိုးဘိုး ကိုင်းထွင်လို့ ပင်ပန်းနေတယ်ဆို သွားအိပ်တော့။ မနက်ဖြန်ကျရင် မြေးတို့နဲ့ အကြာကြီးကစား

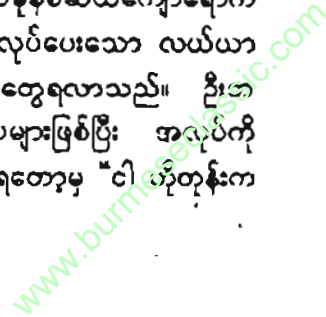
ကြရအောင် ဘိုးဘိုးထွင်လက်စ ကိုင်းခင်းကို မြေးတို့ အပြီးထွင် ထားပေးမယ်နော် ဘိုးဘိုး” ဟု ပြောပြီး ဦးဘသာကို ပြန်လွှတ် ပေးလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်း၍ ဦးဘသာ သူထွင်လက်စ ကိုင်း ခင်းသစ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အမှန်တကယ်ပင် ကိုင်းသစ်မှာ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီးသား ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေ သည်။

သည်လိုနှင့် ကညင်ချောင်းနားရှိ မှင်စာလေးတွေနှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်ကာ မှင်စာလေးတွေကို ကိုင်းထွင်ခိုင်း၊ လယ် ဆည်ခိုင်း၊ ချုံရှင်းခိုင်းနှင့် သူက ဘာမှမလုပ်ရဘဲ ဦးဘသာမှာ ကိုင်းတစ်ခင်းပြီးတစ်ခင်း လယ်တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် တိုးပွား လာသည်။

ရွာသူရွာသားများကမူ ဦးဘသာကြီး နေ့မအား ညမအား လုပ်နေသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ယာတွေ လယ်တွေ တိုးပွားလာသည်ဟု ပင် ထင်နေကြသည်။ ဤသည်ကို ဦးဘသာကြီးကလည်း မည်သူ ကိုမျှ မပြော။ သူ့မိသားစုကိုလည်း ဤကိစ္စ မည်သူ့ကိုမျှ မပြော ကြရန် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သည်။

နောက် ဦးဘသာကြီး အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ရောက် ၍ သူ့သားသမီးများ မှင်စာလေးတွေ လုပ်ပေးသော လယ်ယာ ကိုင်းခင်းများကို လုပ်စားနေကြပြီး မြေးတွေရလာသည်။ ဦးဘ သာမြေးတွေမှာ ခပ်တေတေ ခပ်ပေပေများဖြစ်ပြီး အလုပ်ကို ကောင်းစွာ မလုပ်ကြ။ ခိုင်း၍လည်းမရတော့မှ “ငါ ဟိုတုန်းက

မှင်စာပြေးလေးတွေကို သတိရလိုက်တာ၊ မင်းတို့ကောင်တွေ ငါ့ မြေး မှင်စာလေးတွေလောက်မှ အသုံး မကျကြဘူး” ဟု ယောင် မှားစကား ထွက်မိခါမှ ဦးဘသာကြီးက ထိုမှင်စာလေးတွေ အကြောင်း သားသမီးမြေးများကို ပြောပြပြီး သေဆုံးသွားလေသည်။

ဤသည်ကို သူတို့ရွာ၌ ပုံပြင်သဖွယ် သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား၊ ပြောလာကြရာ ဦးဘသာကြီး ပုံပြင်ကို ယခု ဦးငပြား၊ မေသင်၊ ငအောင်နှင့် သူတို့တို့ကို ခဏရောက်နေသော ငယောင်းတို့လည်း ကြားဖူးနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ဦးငပြား၏ သားငယ် ငပြားလေး ဦးဖိုးစောတို့၏ သားသမီးများနှင့် သွားကစားသည်ဟု ပြောသောအခါ ငပြားတစ်ယောက်ကလွဲပြီး အားလုံးတို့မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဦးဖိုးစောတို့ ကြိမ်ခုတ်တဲမှာ ကညင်ချောင်းနှင့် နီးပြီး ဦးဘသာ၏ သားသမီးများ လယ်ယာကိုင်စောနှင့်လည်း မဝေးသောကြောင့် ပိုပြီး စိုးရိမ်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်ရွယ် ငပြားလေး ကြောက်လန့်ပြီး လိပ်ပြာစဉ်သွားမှာ စိုးသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်ရိပ်မျက်ချည်ပြကာ တဲထဲဝင်သွားပြီး သူ့ဘာသာသူ ထမင်း ခူးခပ်စားနေသော ငပြားလေးကို ထိုကိစ္စ လုံးဝ မမေးကြတော့ပေ။ မေသင်ကို ငပြားနှင့် တဲမှာထားခဲ့ကြပြီး ဦးငပြား၊ ငအောင်၊ ငယောင်းတို့က ဦးဖိုးစောတို့တို့ကို ကမန်းကတန်း ပြေးပြီး သွားကြည့်ကြသည်။

ဦးဖိုးစောတို့တဲမှာ အမိုးသက်ငယ်ပျစ်တွေကိုပင် ခွာယူ

ထားကြပြီဖြစ်သဖြင့် အစိုးပလာဖြစ်၍ တွေ့ကြရသည်။ လူကိုမဆို ထားနှင့် တဲနားဝန်းကျင်မှာလည်း ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ မရှိကြပေ။ ထိုအခါမှ ဦးဖိုးစောတို့မှာ လွန်ခဲ့သော လေးငါးရက်ကပင် ရွာပြန်ဝင်သွားကြပြီး ယခုအခါ အထက်တောကိုပင် လူစု၍ ကြိမ်ခုတ် ထွက်သွားကြပြီ ဆိုသော ငယောင်း၏ စကားကို အတည်ပြုကြရသည်။

ဦးငပြားတို့မှာ နောက်တစ်နေ့၌ပင် ခုတ်ရသမျှသော ကြိမ်များကို လှည်းနှင့်တင်ကာ ရွာပြန်ဝင်လာကြ၏။ သို့သော် သူတို့ထက်စော၍ မနက်ကပင် ရွာကိုရောက်နေနှင့်သော ငယောင်းပြောထား၍လားမသိ။ ဦးငပြားတို့မိသားစု ရွာကိုဝင်လာကြသည်နှင့် အိမ်နားနီးချင်းတွေက သူတို့မိသားစုကို အထူးအစိန်နီးလိုပိုင်းကြည့်ကြပြီး အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်သော မိန်းမသူတစ်ယောက်ကမူ ငပြားလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး “ဒီမောင်လားဟဲ့ ဖိုးစောတို့တဲဟောင်းမှာ မှင်စာနဲ့ ကစားလာသူဆိုတာ။ အာဂကောင်လေးပဲ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုမိန်းမသူ၏စကားကို ငပြားလေးကမူ ဘာမှ မသိသော်လည်း မိဘနှစ်ပါးဖြစ်ကြသော ဦးငပြားနှင့်မေသင်တို့မှာမူ ထိုမိန်းမကို မလိုတမာနှင့် မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက် ဖြစ်သွားကြသည်။

အမှန်က ဤအဖြစ်အပျက်မှာ ကြိမ်ခုတ်သမားများအတွက် မဟာမြိုင်တောကြီး၏ အစပဏာမသာ ရှိသေးသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြသေးချေ။

ဦးငပြားကြီးသည် အများနည်းတူ မဟာမြိုင်တောကြီးလ

ကြိမ်ခုတ်သွားရန် မိမိရွာကိုရောက်သည်နှင့် လူရွာသည်။ ယခု သူတို့ ကြိမ်ခုတ်တက်ကြမည့် မဟာမြိုင်တောကြီးမှာ ယခင်ကလို တောစလယ်နားယာနားမဟုတ်။ တောနက်ကြီးထဲကို တက်ကြရ မည် ဖြစ်သဖြင့် သွယ်ကံတောကျွမ်းသောသူကို ရွာရသည်။

ထိုအခါ မဟာမြိုင်တောကြီးထဲမှ သစ်ခုတ်၊ သစ်တိုက်၊ ဝါးဖောင်ချလုပ်ဖူးသူ ဦးသာပြည့်ကြီးကို အဖော်စပ်ရသည်။ ကြိမ် ဈေးကောင်းနေသော ကာလ၊ လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်၏ ကြိမ် ခုတ်ဝင်ငွေမှာ တစ်နေ့ ရာချီရနိုင်သဖြင့် ဦးသာပြည့်ကြီးကလည်း မငြင်း။

“မင်းတို့သားအဖရယ်၊ ငယောင်းရယ်၊ လူမောင်ရယ်ဆို ငါလိုက်ပါမယ်” ဟု ကတိစကားဆိုသည်။ လူမောင်မှာလည်း ယ ခင်က ဦးသာပြည့်ကြီးတို့နှင့် ဝါးဖောင်ချ လိုက်ဖူးသဖြင့် အတွင်း သိ အစဉ်းသိမို့ ပိုအဆင်ပြေသွားသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်မနက်ထ ကြက်ဦးတွန်စမှာ လှည်းဆင်၍ မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ သူတို့အဖွဲ့ ကြိမ်ခုတ်ထွက်လာကြလေ၏။

မနက်လင်းကြက် မတွန်မီကပင် ရွာမှ ထွက်လာကြသော ပြေးတို့ အဖွဲ့သည် လယ်ကွင်း၊ ယာခင်း၊ ကိုင်းတောများကို ခုတ်လာကြသည်။ မဟာမြိုင်တောစကို ရောက်သည်နှင့် မိုးစင် န်လင်းသည်။ ဤသို့ဖြစ်အောင်လည်း သူတို့သည် အချိန်ကိုက်၍ ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

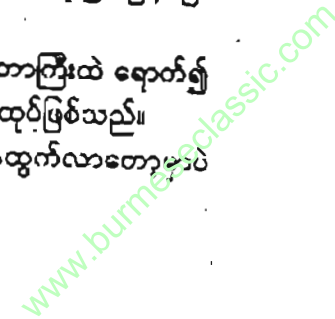
ခအောင်ဝေသော တပေါင်းနွေလပင် ဖြစ်သော်လည်း တောစ၊ သဲပြန်ချောင်းမှ လှည်းကြောင်းပဲ့ အဆင်းမှာ လှည်းပေါ် သူအားလုံး ကျောထဲ စိမ့်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငြုဏ်လေးက ချမ်းတယ်ဗျ၊ အဖေတို့ အစ်ကိုတို့ စောင်ထုပ်ဖွင့်ဗျာ အမေရာ” စ ပြောလိုက်၏။

“တောက်တီးတောက်တုံး မင်းတစ်ယောက်တည်း အသက် တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့လည်း ချမ်းတာပဲ၊ မထုတ်နိုင်ပါဘူး”

ငအောင်က စောင်ထုပ်ကို မျက်စောင်ထိုးပြီး ပြန်ပြော လိုက်၏။

ထိုစောင်ထုပ်မှာ သူတို့ မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ ရောက်၍ ခင်ပေါ် ညအိပ်မှ ခြုံအိပ်ကြရမည့် စောင်ထုပ်ဖြစ်သည်။

“အလုပ်ရှုပ်မယ်၊ အတော်ကြာ နေထွက်လာတော့မှာပဲ ဘာရယ်”

ဤစကားကိုတော့ ဦးငြားက ပြော၏။

သူ့အဖေ ပြောလိုက်၍လားမသိ။ ငပြုလေးက နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ သဲချောင်းထဲဆင်းပြီး ဖုတ်လူးနေကြသော မြေဝတ်ငှက်တွေကို ငေးကြည့်၍ ပါလာသည်။

သဲချောင်းမှာ မိုးတွင်းက ရေပြည့်နေခဲ့သော်လည်း ယခုလို နွေလယ်လမှာတော့ ရေခန်းခြောက်သွားပြီ။ သို့သော် ချောင်းတစ်လျှောက်လုံး ခြောက်နေသည်တော့မဟုတ်။ တချို့နေရာများတွင် ရေတင်အိုင်ဖြစ်ကာ ခြေဖျက်စိသာသာနှင့် တချို့နေရာများတွင် လူကြီးခွါခေါင်းခန့်ထိ အိုင်ထွန်းကျန်နေသေးသည်။ သူတို့လှည်းသည် ထိုကဲ့သို့သော ရေအိုင်ရေခွက်များကိုလည်း ဖြတ်ပြီး အပေါ်ချောင်းဖျားဘက် တက်လာကြသည်။

“ကိုကြီးငြည့် ရှေ့မှာတော့ လှည်းတစ်ကြောင်း တောတက်ရာတွေ့တယ်၊ အဲဒီက ကျုပ်တို့ တက်ကြရမှာလား”

လှည်းမောင်းလာသူ ဦးငြားကရှေ့တွင် သဲချောင်းမှ တောတက်သွားသော လှည်းလမ်းကြောင်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်သဖြင့် ဦးသာငြည့်ကြီးကို မေးလိုက်သည်။

“မတက်နဲ့ဦးကွ။ ရှေ့မှာ တက်လမ်းတွေ ရှိပါသေးတယ်”

ဦးသာငြည့်ကြီးကသဲချောင်း ဘေးနှစ်ဘက်ကို အတဲခတ်ဝေကြည့်၍ ပြော၏။ သဲချောင်းထဲတွင် ရေခွက်ရေအိုင်များကို ပိုတွေ့လာရသလို ကျောက်ခဲကျောက်လုံးများနှင့် ချောင်းကလည်း ကျဉ်းသထက် ကျဉ်းလာလေသည်။

“ဟော ဟိုမှာ တောကြက်တွေဗျ။ လေးခွယူလာရင် အ

ဖေတို့ အစ်ကိုတို့ ညစာအတွက် ဟင်းမပူ . . . ”

“လူလေး၊ တောထဲတောင်ထဲ စကားမချွန်ရဘူး”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

ဦးသာငြည့်၏ စကားကို သံယောင်လိုက်ပြီး ငအောင်က ပြောသည်ကို ငပြုလေးက မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းပဲ့ပြင်၏။ ပြီးတော့ သူ့လက်မနှင့် လက်ညှိုးကို လေးခွပုံလုပ်ပြီး ရှေ့မှာမြင်နေရသော တောကြက်တွေကို လေးခွနှင့်ပစ်ဟန် ရွယ်သည်။ ဤသည်ကို သူ့အဖေ မေသင်က စကားမပြောဘဲ ဖျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ငပြုလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

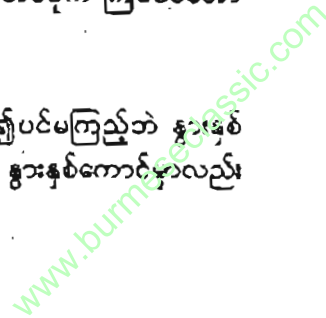
ငပြုက သူ့အဖေကို ပေစောင်းစောင်း ကြည့်နေစဉ် ဒေါင်းတွန်သံနှင့် ကြက်တွန်သံများကို ကြားလာရသည်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားရှိ ဒေါင်းတို့က နေရောင်ခြည်ကို ဦးစွာမြင်ကြရသဖြင့် ဥဒေတယ် ဂါထာကို တွန်ကျူးလာကြသည်။

လှည်းမောင်းနေသူ ဦးငြားနှင့် ဦးသာငြည့်တို့မှာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် လူကြီးများဖြစ်ကြသဖြင့် သဲခြောက်ချောင်းမှ တောထဲ ပြန်တက်နိုင်သော ကမ်းပါးပြန်တို့ကို ဝေဝဲ ရှာလာကြသည်။

“ငပြု၊ ဟိုရှေ့ ယင်ရွဲချုံနားရောက်ရင် လက်ယာဘက်ကမ်းပြန်က လှည်းတက်လို့ရပြီကွ။ ဒီနားတစ်ဝိုက် ကြိမ်ပစ်တောတွေလည်း ရှိတတ်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

ဦးငြားသည် နောက်သို့ လှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ နားနှစ်ကောင်ကို ကြိမ်တို့လိုက်သည်။ ဦးငြား၏ နွားနှစ်ကောင်မှာလည်း

'ဟဲ့' ဆိုကာ ကြိမ်တံမြောက်ရုံနဲ့ သွားလိုရာ တိမ်ယံရောက်နိုင်
သော နွားညိုနောင်သည် သဲခြောက်ချောင်းမှ ကမ်းပြန်အတိုင်း
တောထဲသို့ စဆွဲဝင်ကြသည်။

ပြားနှင့်ဂနိုင်း၊ မြိုင်နှင့်ရဂုံ၊
စုံနှင့်ဟေဝန်၊ ဟေမံ ဟေမာ၊
ရိုင်းသာဆိုင်ဆိုင်း၊ အင်တိုင်းစေးပျစ်၊
တောချည်းဖြစ်၏။

ဟူသော တောကြီး ဆယ်မျိုးတို့တွင် လေးငါးမျိုးပါဝင်
သော သူတို့၏ ပြားနှင့်ဂနိုင်းတောကြီးကား ဤနေရာကစ၍ ဦး
သာပြည်ကြီးတို့ အဖွဲ့ကို မိုင်းပျမှုန်ရီ ဆီးကြိုနေပေတော့သည်။

သူတို့၏နွားလှည်းသည် အောက်ခြေရှင်းသော အင်တိုင်း
တောထဲ ဖြတ်မောင်းလာကြ၏။

ထိုစုံခွင်မှာ ရွက်ကြင်ရွက်ဟောင်း ကျကြွေပြောင်း၍ တ
ပေါင်းနွေဦး လေရှူးဝေဝိုက် ဟူသကဲ့သို့ မြေပြင်မှရွက်ကြွေခြောက်
များကို နွားတက်နင်းသံ၊ လှည်းဘီးတက်ကြိတ်သံ၊ သစ်ရွက်ကြွေ
သံ၊ ပျဉ်ကတိုးစေ့ ကြွေကျသံတို့က တဖြောက်ဖြောက် မြည်နေကြ
သည်။ တောထဲတောင်ထဲ မရောက်ဖူးသူများဆိုလျှင် တောခြောက်
တာလား၊ တရွေ့ခြောက်တာလားဟုပင် ထင်စရာ။

ထို့ကြောင့်လည်း တောနက်ထဲ မရောက်ဖူးဘူးသော င
ပြူးလေးက လည်ပင်းကြောထောင်ကာ မျက်စိပြူး မျက်ဆန်ပြူး
နှင့် သူ့အမေ မေသင်ကို လက်ကုတ်ပြီး မျက်နှာကို တစ်ချက်ဖျတ်
ခနဲကြည့်သည်။ ဤသည်ကို မေသင်ကလည်း အထာပေါက်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးသား၊ လေတိုးလို့ သစ်ရွက်ကြွေသံရယ်၊
ပျဉ်းသီးတွေ နေပူလို့ကွဲတာနဲ့ ပျဉ်းစေ့တွေကြွေကျသံပါ”

“ဟုတ်လား အမေ၊ ကျုပ်တို့ အပြန်မှာ ပျဉ်းစေ့တွေ
ကောက်သွားပြီး အိမ်ရောက်မှ လှော်စားကြရင်ကောင်းမယ်”

“မင်း ဘယ်မှာ ပျဉ်းစေ့ စားဖူးလဲ”

“အမယ် ဘိုးလေးတို့ တောင်ယာစပ်က ပျဉ်းစေ့တွေ
ကြွေရင် ဘွားဘွားက ကောက်လှော်ကျွေးတာကော”

“အေး ဟုတ်တယ်ဟ၊ ငါမေ့နေလို့”

ငပြူးအစ်ကို ငအောင်၏ စကားကို သူ့အမေ မေသင်က
ပြုံးသည်။ ဦးပြားနှင့် ဦးသာပြည်တို့မှာကား သူတို့စခန်းချ၍ကောင်း
မည့် နေရာကိုသာ ရှာကြည့်ရင်း လှည်းပေါ် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
ပါလာကြသည်။ ငယောင်းနှင့် လူမောင်တို့ကမူ သူတို့မိသားစု
ကြားထဲ စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မထောက်ကြ။ ဥဩသံ ခေါင်းတွန်သံ
တို့ကို ကြားရ၍ ရွာတွင်ကျန်ခဲ့ကြသော သူတို့၏ သားမယားများ
ကိုပင် သတိရနေကြသည်လားမသိ။ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်၍
လိုက်လာကြသည်။ လူမောင်၏မိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန် ငါးလခြောက်လ
နှင့် ကျန်ခဲ့သဖြင့် သတိရမည်ဆိုကလည်း ရစရာပင်။

သည်လိုနှင့် အင်တိုင်းတောထဲ လှည်းဖြတ်မောင်းလာ၍
ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာမှာ လှည်းက ရှေ့ဆက်သွား၍မရတော့။
ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း တွေနှင့် တောရှုပ်လား၏။ နေကလည်း ထန်း
တစ်ဖျားနီးနီး မြင့်တက်လာပြီး အင်တောထဲ နေပြောက်တွေ ပွစာ
ကြလာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာမှာပင် လှည်းရပ်လိုက်ကြသည်။

လှည်းရပ်လိုက်သည်နှင့် လှည်းပေါ်က ထမင်းထုပ်နှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ချကြသည်။ ပစ္စည်းချပြီးသည်နှင့် ဦးငြားက-

“ကဲ မေသင်၊ နင်တို့ ပြန်ကြတော့၊ တို့လာလမ်း မှတ်မိ တယ်မဟုတ်လား။ လှည်းလမ်းကြောင်း အတိုင်းပဲနော်” ဟု ဦး ငြားကပြောလိုက်၏။

“အဖေ၊ ကျုပ် အဖေတို့နဲ့ နေချင်တယ်ဗျာ။ အဖေတို့ သုံးလေးရက်ကြာလို့ ကြိမ်လာပို့တော့မှ ရွာပြန်လိုက်မယ်လေ”

“မင်းက ဘာအသုံးကျလို့ ဒီမှာနေခဲ့မှာလဲ”

ငအောင်စကားကို အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဘာအသုံးကျရမလဲ ခင်ဗျားတို့ စားသောက်ဖို့ လေးခွ သာပါရင် တောကြက်ပစ်ပေးလို့ရတယ်ဗျာ၊ သိလား”

“အာဂကောင်ပဲ”

ဟူသော သဘောနှင့် လူမောင်နှင့် ငယောင်းတို့က ငပြု လေးကို အေးတိအေးစက် မျက်နှာနှင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

“နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆို သားလေးက အဖေတို့နဲ့ ကြိမ်ခတ် အတူလိုက်ရတော့မှာပါကွာ၊ မပူပါနဲ့။ ခုတော့ လူလေး က ငယ်သေးတယ်။ ကဲတက်တက် လှည်းပေါ်တက်၊ မင်းအဖေနဲ့ ရွာပြန်လိုက်သွားဦး၊ အဖေတို့ ရွာကို ကြိမ်လာပို့မှ ခေါ်မယ်နော်”

ဦးငြားက သူ့သားငယ် ငပြုကို ချောမော့၍ လှည်းပေါ် ရွက်တင်ပေးသည်။

“ဘယ်တော့ လာပို့မှာလဲ အဖေတို့ကြိမ်က”

“မကြာပါဘူးကွာ၊ နောက်လေးငါးရက်ပေါ့။ ကဲ အချိန်

မရှိဘူး။ လူလေးအဖေနဲ့ လိုက်သွားလိုက်ပါနော်”

ဤစကားကိုတော့ ဦးသာဗြည့်ကပါ ဝင်ချောပြောရ၏။ ဤကောင်လေး ငပြုမှာ တောယဉ်သူဖြစ်ရာ ဤကောင်ဆိုးလေး တောပြောတောင်ပြော ပြောနေတာနှင့် တောစည်းတောင့်စည်း ပေါက်တော့မည်ကို စိုး၍ ဦးသာဗြည့်က ဝင်ပြောရ၏။

“မေသင် ဒီနေရာတော့ နင် မှတ်မိပါတယ်နော်၊ နောက် ကြိမ်တိုက်လာရင်”

ဟူသောစကား မဆုံးမိမှာပင် ငပြုလေးက တစ်ခါ -

“အဖေ ကျုပ်လည်း ကြိမ်တိုက် လိုက်လာမယ်နော်” ဟု ပြောရင်း သူ့အဖေနှင့်အတူ လှည်းပေါ် ပြန်ပါသွားလေသည်။

မေသင်နှင့်ငပြုလေးတို့ ပြန်သွားကြသည်နှင့် ဦးငြား တို့အဖွဲ့မှာ ညအိပ်ရန် လင့်အိမ်ကို ချက်ချင်း အမြန်ဆုံး ထိုးကြ သည်။ သစ်ဝါးပေါသော နေရာဖြစ်သော်လည်း လင့်အိမ်ဆောက် ကြသည်မှာ တစ်ရက်တည်းနှင့် မပြီးနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရွာက ထုပ်လာကြသော ထမင်းထုပ်ကိုပင် နေ့လယ်တစ်နာရီကျော်ကျော် လောက်မှ စားဖြစ်ကြသည်။

မေသင်တို့ကတော့ ဤအချိန်ထိ နေကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ ငပြုလေးက ဆာသည်ဟု ပူဆာသည်နှင့် ချောင်းခြောက်သံသောင် တစ်နေရာရာများ ထမင်းစားကြလေမလား၊ သို့မဟုတ် သဲချောင်း အတက် ယာဟောင်း ဖုန်းဆိုးတောရောက်မှ စားကြလေလိမ့်မ လားဟု ဦးငြားက သူ့မိန်းမနှင့် သားလေးကို သူတို့တောထဲ၌ ထမင်းစားကြစဉ်က သတိရလိုက်သေးသည်။

အမှန်ကတော့ မေသင်နှင့် ငပြုလေးတို့သည် ကြိမ်ခတ် အဖွဲ့အား မဟာမြိုင်တောထဲ ပို့ထားခဲ့ကြပြီး အပြန်မှာ သူတို့စားရန် ထုပ်လာသော ထမင်းထုပ်ကို ထိုမနက်က မစားလိုက်ရဘဲ ထမင်းတစ်နပ် ငတ်သွားကြသည်ကို ဦးငပြုနှင့် ကြိမ်ခတ်သမားများက မဟာမြိုင်တောထဲ ကြိမ်ခတ်၍ တစ်ပတ်ခန့် အကြာ ကြိမ်တစ်စီးတိုက်စာရ၍ ရွာကို လှည်းသွားဆင့်ကြသောအခါမှ သိရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မေသင်နှင့်ငပြုတို့မှာ ကြောက်ပြီး ကြိမ်တိုက်လာခေါ်သော လူမောင်နှင့် မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ မလိုက်ဝံ့ကြတော့ဘဲ ရွာသားတစ်ယောက်ကိုသာ လူမောင်နှင့် ကြိမ်တိုက်ထည့်လိုက်ကြလေသည်။ သူတို့သားအမိ ဖြစ်ရ ကြုံခဲ့ရသည်မှာ-

ဦးငပြုနှင့် ကြိမ်ခတ်အဖွဲ့အား မဟာမြိုင်တောထဲ ပို့ထားခဲ့ကြပြီး မေသင်နှင့် ငပြုလေးတို့ သားအမိနှစ်ယောက်သည် လာလမ်းအတိုင်း လှည်းလမ်းကြောင်းကို ကြည့်ပြီး လှည်းပြန်မောင်းလာကြသည်။

အင်တောအဆင်းတွင် မေသင်က လှည်းကို ဂရုစိုက်မောင်းချလာသည်။ အချိန်မှာ နေမွန်းတည့်တော့မည်။ သဲခြောက်ချောင်းထဲ ရောက်၍ လှည်းကို လာလမ်းလှည်းဘီးရာအတိုင်း ပြန်မောင်းလာကြရာ ချောင်းထဲက ရေအိုင်တစ်ခုရှေ့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ခြုံသံတလွင်လွင်နှင့် လှည်းတစ်စီး ချောင်းခြောက်အတိုင်း သူတို့ဘက်သို့ တက်လာနေသံကို ကြားရသည်။

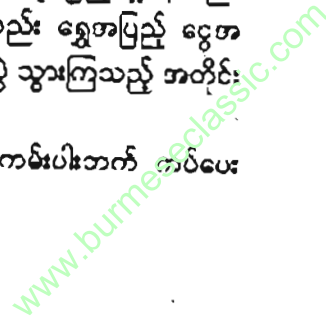
ကြားစကမူ သူတို့လိုပင် မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ ကြိမ်ခတ်

ရန် တက်လာကြသော လှည်းတစ်စီးဟု မေသင်က ထင်လိုက်သည်။ သဲခြောက်ချောင်းမှာ ချောင်းဖျား ချောင်းကျဉ်းဖြစ်သဖြင့် မေသင်စိတ်ထဲက သူတို့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသော လှည်းကို ဘယ်ကွေ့တွင် လှည်းရပ်ပြီး ရှောင်ရလျှင် ကောင်းမည်နည်းဟုပင် တွေးမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကွေ့တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိပါက အလွယ်တကူ တိမ်းရှောင်ရန် သတိထားမောင်းလာသည်။

သို့သော် ခြုံသံတလွင်လွင်နှင့် ကြိမ်ခတ်တက်လာသော လှည်းမှာ သူတို့လှည်းရှေ့ တောတော်နှင့် ရောက်မလာ။ သို့သော် ခြုံခလောက်သံကမူ ပိုကျယ်လာသလိုပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း မေသင်က လှည်းနှစ်စီး ရှောင်ရန်အတွက် သူ့လှည်းကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်မောင်းလာမိသည်။

မကြာပါချေ။ ခြုံသံကြားရသော လှည်းသည် သူတို့လှည်းရှေ့ ရောက်လာ၏။ လှည်းပေါ်ကလူတွေကို မြင်လိုက်ရသော အခါ မေသင်မှာ အံ့ဩသွားသည်။ လှည်းပေါ်တွင် မိန်းမသူနှစ်ယောက်သာပါ၏။ အရွယ်ကလည်း အမျိုးအရွယ်လေးတွေ။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သနပ်ခါး အဖွေးသားနှင့် ခေါင်းတွင် ပန်လာလိုက်ကြသည့် ပန်းတွေမှာလည်း တစ်ခေါင်းလုံး ပြည့်လျှံနေသည်။ ပြီးတော့ ဝတ်ဆင်လာလိုက်ကြသည်မှာလည်း ရွှေအပြည့် ငွေအပြည့်။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနှင့်၊ ဘုရားပွဲ သွားကြသည့် အတိုင်းပင်။

မေသင်က သူ့လှည်းကို ချောင်းကမ်းပါးဘက် ကပ်ပေး

ထားလိုက်သည်။ အတက်လှည်းကို ဦးစားပေးရမည်မှာ မေ့တာ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ငပြုလေးက -

“မမသန်းတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲဗျ။ ကျုပ်တို့တော့ အဖေတို့ကို ကြိမ်ခတ် ပို့ထားခဲ့ပြီး ပြန်လာကြတာလေ” ဟု လှမ်း ပြောလိုက်၏။

ငပြုလေး လှမ်းနှုတ်ဆက်သဖြင့် မေသင်က လှည်းပေါ် ရှိ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကျောထဲမှာ ကြက်သီးထသွားသည်။ သူ့သားလေးငပြု လှမ်းနှုတ် ဆက်သော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်မှ သူတို့အိမ် နားက မေသန်းတို့ ညီအစ်မ မဟုတ်ကြ။ ထိုစဉ် လှည်းပေါ်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က -

“ငါတို့ ဘုရားပွဲ သွားကြတာလေ မောင်လေး၊ မမတို့နဲ့ လိုက်မလား ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .” ဟု အကျယ်ကြီး ရယ်လိုက်ကြကာ သူတို့လှည်းနားက ကပ်ပြီး ချောင်းဖျားဘက်ကို လှည်းမောင်း တက်သွားကြသည်။

ဤသည်ကိုပင် ပါးစပ် အငြိမ်မနေတတ်သော ငပြုလေး က - “ဘာဘုရားပွဲလဲဗျ။ မမသန်း” ဟု လှမ်း မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်သေးသည်။

အကယ်၍ သူတို့အိမ်နားက မေသန်းနှင့်မေလှတို့ ညီအစ် မယားဆိုလျှင် မေသင်ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ သွားကြမည်မဟုတ်။ သူ တို့ညီအစ်မမှာ မေသင်ကို ဘယ်နေရာတွေ့တွေ့ “ကြီးကြီးမေ ကယ်လဲ၊ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ” ဟု မေးနေကျ။ ယခုတော့ သူ့ကို

ဘာစကားမှမဆိုဘဲ ငပြုကမေးတော့မှ ဘုရားပွဲဟု ပြောကြသည်။ ဤတော့ဤတောင်ထဲ ဘယ်ဘုရားမှမရှိ။ ပြီးတော့ မေသင်တို့ နှင့်စာလျှင် မေသန်း၊ မေလှတို့မှာ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးကြသည်။ ရွှေ ငွေတွေ ညွတ်နေအောင် ဝတ်လာနိုင်ကြဖို့ မဆိုထားနှင့် ရွာမှာ အလှူအတန်းရှိ၍ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတူသွားကြတော့မည် ဆိုလျှင်ပင် ဟိုလူ့အိမ် သည်လူ့အိမ် အဝတ်ငှားတတ်ကြသည်။

ယခု သူ့သား ငပြုက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မမသန်းဟု လှမ်း ခေါ်နှုတ်ဆက်သည်ကို မေသင်မှာ ပို၍ ကြက်သီးထသွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် လှည်းကိုသာ မြန်မြန်မောင်း၍ ချောင်းအောက်ဖက် ဆင်းလာရင်းက

“ဟဲ့သား၊ ဘယ်က မမသန်းလဲ” ဟု သူ့သားငပြုကို မေး လိုက်မိသည်။

“အမေကလည်းဗျာ။ ဘယ်က မမသန်းရမလဲ ကျုပ်တို့ အိမ်နားက မမသန်းနဲ့ မမလှကိုတောင် အမေ မသိတော့ဘူးလား” ဟု ဆိုလိုက်သော အခါမှာတော့ မေသင်မှာ ပို၍ မျက်လုံးပြူးသွား ကာ သူ့သားကိုပင် ဘာပြန်ပြောရမန်း မသိ ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျတ်တွေလား တစ္ဆေမှင်စာတွေလား၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု တွေးမိကာ အကြောက်ကြီး ကြောက်သွားမိသည်။

သို့သော် သူ့သားအား ထပ်မေးမိလျှင် သူ့သားငပြုပါ ကြောက်သွားမှာစိုးသဖြင့် လှည်းကိုသာ အမြန်နှိင်ဆုံး မောင်းပြီး ချောင်းအောက်ဘက် ဆင်းလာရသည်။ မကြာပါချေ။ နောက်တစ် ခါ နွားလှည်းတစ်စီး ခြုံသံတလွင်လွင်နှင့် ချောင်းဝ အောက်ဘက်

မှ တက်လာသံကို ကြားလိုက်ပြန်သည်။ ဤတစ်ခါတော့ မေသင်
မှာ အကြောက်လွန်ပြီး နွားနှစ်ကောင်ကို ယောင်ယောင်မှားမှား
နှင့် ကြိမ်တို့မိလိုက်သည်ထိ ဖြစ်သွားလေသည်။

နွားခြုံသံက ပိုနိုးလာသည်။ လှည်းကိုသာ မမြင်ရသေး
သော်လည်း ခုပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြတော့မလောက် ခြုံ
ခလောက်သံတွေက နိုးလာသည်။ သို့သော် စောစောကလို လှည်း
လမ်း ဖယ်ပေးရန်လည်း သတိမရ။ ချောင်းခြောက်ထဲက ကုန်း
တက်လမ်းဘက်ကိုသာ မြန်မြန်ရောက်အောင် မောင်းချလာရင်း
သူ့သား ငပြုကိုလည်း “သား . . လှည်း . . လှည်းပေါ်မှာ ဣက
ဘယ်သူတွေ့တွေ့ လှမ်း နှုတ်မဆက်ရဘူးနော်” ဟု သတိတရ
ပြောလိုက်ရသည်။

နေခင်းကြောင်တောင်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မေသင်၏
စိတ်မှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေပြီ။ ဤသည်ကို ရိပ်မိပုံမရ
သော သူ့သားငပြုက “ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ” ဟု ပြန်မေးနေပြန်
သည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟာ တောမှာတောင်မှာ ကိုယ့်အချင်းချင်း
တောင် လှမ်းနှုတ်မဆက်ကောင်းဘူးဆိုတာ နင်မသိဘူးဟုတ်လား။
ဒီတစ်ခါ ဣက အသိတွေတွေ့လည်း နှုတ်မဆက်ရဘူးနော်၊ နှုတ်
ဆက်လို့ကတော့ ဒီမှာတွေ့လား” ဟု ပြောပြီး နှင်တံ တံဖျာကို
ကိုင်လှုပ်ပြလိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှ ငပြုကလည်း နှုတ်ဆိတ်သွား
၏။ သို့သော် လှည်းမောင်း တက်လာသံကိုတော့ ကြားမြင်ပင်။

“အမေ ကျုပ် ထမင်းဆာပြီဗျ။ ခုလောက်ဆို ကိုကြီးတို့

အဖေတို့တောင် စားပြီးကြလောက်ပြီ။ ရှေ့ကရေတိုင်နားရောက်
ရင် ထမင်းစားကြမယ်ဗျာ။ နေတောင် မွန်းတည့်တော့မယ်” ဟု
သူ့အမေကို စိတ်ကောက်သွားသည့် လေသံနှင့်ပြော၏။

“ကုန်းတက် ရောက်တော့မယ်လေ သား။ ကုန်းတက်
ရောက်တော့ နင့်အဘိုးလေးတို့ ယာဟောင်းနားရောက်ရင် စား
ကြတာပေါ့” ငပြုလေး ကျေနပ်အောင် ကမန်းကတန်း ပြော
လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်ထိလည်း ချောင်းခြောက်အတိုင်း မောင်းတက်
လာသော နွားလှည်းမှာ သူတို့ရှေ့ ရောက်မလာသေး။ သို့သော်
အလောက်သံနှင့် လှည်းထောက် ဝင်ရိုးအိမ်တို့ကို ကြားနေရ
ပေပင်။

ထိုအခါ မေသင်က သူတို့လိုပင် ကြိမ်ခုတ်သမားများကို
ဟာမြိုင်တောထဲ သွားပို့ပြီး ပြန်လာကြသော လှည်းလားဟု တစ်
စက် တွေးမိလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ ကြောက်စိတ်တော့ နည်း
နည်းပြေသွား၏။ သို့သော် သူတို့လှည်း ချောင်းခြောက်ထဲမှ ကုန်း
ပေါ် ယာဟောင်းတွေနားသာ ရောက်လာကြသည် ခြုံသံပေး၍
လှည်းလားသော လှည်းကိုကား လုံးလုံးမမြင်လိုက်ရ။ သူတို့လှည်း
ချောင်းခြောက်ထဲက တက်လာပြီး ယာဟောင်းနား အရောက်မှာ
လုံးလုံးလုံး ပျောက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ မေသင်က နေခင်းကြောင်တောင်တွင် တစ္ဆေ
ခြောက်မှန်း သိလိုက်ရသည်။ ထို့ထက် ဖာ်သြစရာ ကောင်းလိုက်
သည်မှာတော့ ယာဟောင်းနားရောက်၍ ထမင်းစားကြရန် ထမင်း

ထုပ်ကို ဖြေလိုက်ကြသောအခါ ထမင်းထုပ်ထဲတွင် ထမင်းဆို၍ ကား တစ်စေ့တစ်လေပင် မရှိတော့ပေ။ ထိုအခါမှ ငပြုလေးက လည်း အံ့ဩတကြီးနှင့် -

“ဟင်အမေ ကျုပ်တို့ ထမင်းထုပ်ထဲက ထမင်းတွေကော ဟဲ့” ဟု ဝိုသံပါကြီးနှင့် မေးသည်။

“ဟိုဟို ကာလနာ နှစ်ကောင်က ထမင်းတွေယူထားလိုက် ကြပြီး အမေတို့ကို သက်သက် နောက်လွတ်လိုက်ကြတာ နေမှာ ပေါ့သားရယ်။ အိမ်ရောက်မှ စားတော့ လူလေးရယ်”

ဟု ပြောကာ မေသင်မှာ ရွာဘက်သို့သာ နွားလှည်းကို အပြင်း မောင်းပြေးလာရလေသည်။

ဤတစ်ခါတော့ ငပြုလေးကလည်း ငေးငိုင်းသွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ငယောင်းနှင့် ဦးလေးလူမောင်တို့က သူ့အမေနှင့် သူ့အတွက် ထုပ်ယူလာသော ထမင်းထုပ် နှစ်ထုပ်ထဲက ထမင်း တွေကို ထုတ်ယူထားလိုက်ပြီး နောက်မည်ဆိုက သူ့မြင်ရမည်။ ထမင်းထုပ်ထဲက ထမင်းများကို ထုတ်ယူပြီး နောက်ရန်လည်း ဘယ်လိုမှ အချိန်မရ။ လှည်းမောင်းမရနိုင်သည့် နေရာ ရောက် သည်နှင့် ချက်ချင်းလှည်းရပ်ပြီး လှည်းပေါ်ကချကာ သူတို့ ပြန် လာကြသည်သာ။

ဤသည်ကို ငပြုလေးက ဘယ်လို သံသယ ဝင်သွားသည် မသိ။

“အမေ မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်ဗျ။ ကိုကြီးငယောင်း၊ နဲ့ ဦးလေးလူမောင်တို့ နောက်တယ် . . .”

ဟုသော စကားမဆုံးမီမှာပင် လယ်ကွင်းနား ရောက် လာကြရာ မေသင်က -

“နောက်နောက် မနောက်နောက် နင့်ကို စကားမရှည်ပါ နဲ့လို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား၊ တောစကားတောပျောက်၊ တောင် စကား တောင်ပျောက်ဆိုတာ နင်ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ရွာ ရောက်ရင် မေသန်းတို့ကို တွေ့ခဲ့ရတယ် ဆိုတာရယ်၊ ထမင်းထုပ် ထဲက ထမင်းတွေကို ငယောင်းနဲ့ လူမောင်တို့ နောက်ထားလိုက် ကြလို့ လမ်းမှာ ထမင်းငတ်လာကြတယ် ဆိုတာရယ်ကိုပါ ဘယ် လူမှ မပြောရဘူးနော်၊ ငါပြောတာ ကြားလား”

ဟု ပြောလိုက်တော့မှ ငပြုလေးက -
“အေးပါ အမေရာ” ဟု ဆိုလေသည်။

ခဏ အကြာမှာပင် မေသင်နှင့် ငပြုတို့သည်လည်း ရွာ ထဲ လှည်းမောင်း ဝင်လာကြလေ၏။

* * * * *

မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ ကြိမ်ခတ်ရန် ရောက်နေကြသော ဦးငြားတို့ အဖွဲ့မှာ လူလေးငါးယောက်စာ အိပ်သာနေသာသော လင့်အိမ်ကို အရင်ဦးဆုံး တည်ဆောက်ကြသည်။ လင့်အိမ်၏အ မြင့်မှာ လူကြီးနှစ်ရပ်ခန့်မြင့်သည်။ ဤသို့မြင့်မြင့် ဆောက်ကြရ ခြင်းမှာ မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ၌ လူကိုအန္တရာယ်ပြုတတ်သော ကျား၊ ဝံ၊ မြွေ၊ ကင်းများ ပေါများသဖြင့်ဖြစ်သည်။ သူတို့ဆောက် လုပ်သော လင့်အိမ်မှာ အမာခံသစ်ပင်လေးပင်၏ ခွကြားကို ထုပ် လျောက် ဖိုင်းမြားတင်၍ ဆောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လင့်အိမ် အောက်ရှိ သစ်ပင်ချုံနွယ်များကိုလည်း ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းထား ရသည်။

လင့်အိမ် ဆောက်ရသည်မှာ သစ်ဝါးကြိမ်နွယ် ပေါသော အရပ်ဖြစ်သဖြင့် အခက်အခဲ မရှိပေ။

လင့်အိမ်အောက်တွင် နေ့ညမပြတ် မီးရှို့နေရန် အနီး ဝန်းကျင်မှ လဲကျနေသော သစ်တုံးခြောက်များကို ထမ်းရွှေ့၍ မီး ဖိုထားရ၏။ လင့်အောက်တွင် တောတိုရွာန်များ ကြောက်တတ် သော မီးဖိုကြီးရှိနေသလို လင့်အိမ်ပေါ် လူအိပ်ရာဘေး၌လည်း မီးဖိုလေး တစ်ဖိုကို ဖိုထားရသည်။ ဤသည်မှာ ညနေညဉ့်တာ အတွက်ဖြစ်သည်။

ထိုမီးဖိုလေးမှာ ကြမ်းခင်းပေါ် အင်ဖက်ခင်းပြီး ထိုအင် ဖက်စိမ်းပေါ်တွင် ချောင်းထဲက ရွှံ့စေး သံခြောက်တွေကို တင်ကာ ဖိုထားခြင်းဖြစ်သည်။ လင့်အိမ်တိုင်ဖြစ်သော သစ်ပင်လေး၏ ပင်စည်ကိုင်းခက်များတွင် ရေကျည်တောက်၊ လွယ်အိပ်၊ ပေါက် ချိတ်၊ စားတိုးစားခွက်နှင့် ငါးပိဆားများ၊ ခိက္ခာပလုံးတောင်းများ ကို ဆွဲချိတ်ထားကြသည်။

ထို့နောက် လင့်အိမ်ပေါ်တက်ရန် ကြက်တက်လှေကား တစ်ခုကို ဝါးနှင့် အပေါ့ပါးဆုံး လုပ်ကြရသည်။ ထိုကြက်တက် လှေကားမှာ ညနေ ထမင်းဟင်း စားသောက်ပြီး၍ လူတွေအား လုံး လင့်စင်အိမ်ပေါ် ရောက်ကြသည်နှင့် ထိုကြက်တက်လှေကား အရှင်ကို လင့်အိမ်ပေါ် ဆွဲတင်ထားရသည်။ ထိုလှေကားကို ဆွဲ မတင်ထားလျှင် ထိုထောင်ထားသော ကြက်တက် လှေကားမှ မကောင်းဆိုးဝါးများနှင့် ငါးပိငါးခြောက်နဲ့ ရသောအခါ တော တိရစ္ဆာန် ကြောင်၊ မျောက်၊ ရှဉ့် စသည် မြွေပါးကင်းပါး တက် လာကြမှာစိုး၍ ဖြစ်သည်။

ရောက်စနေ့က နေ့ဝက်နှင့် အကြမ်းတည်ဆောက်ပြီး သွားသော လင့်အိမ်ပေါ်တွင် ထိုတစ်ညတော့ ဖြစ်သလိုအိပ်လိုက် ကြသည်။ သို့သော် မိုးချုပ်သည်နှင့် ပိုးကောင် မွှားကောင်များ ညမှထွက်၍ အစာရှာတတ်ကြသော ညဝက်များ မြည်တွန်သံနှင့် ချေဟောက်သံ၊ ကျားဟစ်သံ၊ ဝံအီသံ၊ ခွေးအ၊ဘူသံ၊ တောခွေးများ အမဲလိုက်ကြသံတို့နှင့် တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးညဉ့်စီနေရာ လူတွေမှာ မေးပျော်လိုက် ပြန်နိုးလိုက်နှင့် တောအထာကျေသေး

ဘဲ ကြက်အိပ်ငှက်အိပ်သာ အိပ်ကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ လင့်အိမ်ကို အချောသတ်ပြီး လင့်အိမ် ဝန်းကျင်ကို ရှင်းလင်းပြီးမှ ကြိမ်ရှာ ထွက်ကြရသည်။ ယနေ့တွေ့ သော ကြိမ်ပြစ်တော ကြိမ်ပုတ်များမှ ကြိမ်တစ်ပင်စီကို ခုတ်ယူ လာကြခြင်း၊ သင်္ကေတမှာ ဤကြိမ်ပြစ်တော ဤကြိမ်ပုတ်များကို ဦးစွာ တွေ့ထားသူ ရှိနေပြီး မနက်ဖြန် ဆက်ဆက် လာခုတ်ကြ တော့မည်ဆိုသော အသိအမှတ်ပင်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ထားခဲ့လျှင် သူတို့ဝန်းကျင်၌ ကြိမ်ခုတ် ရောက်နေကြသော အခြားအခြားသော ကြိမ်ခုတ်အဖွဲ့များက ထို ကြိမ်ပြစ်တော၊ ကြိမ်ပုတ်များကို မခုတ်ကြတော့ပေ။ ဤသည်မှာ တောစည်းတောင်စည်း အလုပ်ခွင် စည်းကမ်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်၍ မနေ့က တွေ့ထားခဲ့ကြသော ကြိမ်ပြစ်တော ကြိမ်ပုတ်များ ရှိရာသို့ ဦးသာပြည့်၊ ဦးငပြား၊ င ယောင်းနှင့် လူအောင်တို့ ကြိမ်ခုတ် ထွက်လာကြသည်။

သူတို့အထဲတွင် အသက်အရွယ် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော င အောင်ကမူ တဲစောင့် ထမင်းဟင်းချက် ကျန်ခဲ့ရ၏။ ငအောင် ၏တာဝန်မှာ လင့်တဲပတ်ဝန်းကျင်မှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် စမ်းထဲ မှ ကျောက်ပုစွန်၊ ကဏန်း ငါးသေးသေးများကို ရှာကြကာ ညမ နက် ထမင်းချက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထမင်းထုပ် ကိုယ်စီနှင့် နံနက်စောစော ကြိမ်ခုတ်ထွက် ကြသော ဦးသာပြည့်တို့ အဖွဲ့သည် မနေ့ကတွေ့ထားခဲ့ကြသော ကြိမ်ပြစ်တော၊ ကြိမ်ပုတ်နှင့် မနီးမဝေး အရောက်မှာပင် သူတို့

လေးယောက်၏ ခြေလှမ်းများမှာ တိုင်ပင်မထားကြဘဲ တုံ့ခနဲ ပြိုင် တူ ရပ်သွားကြသည်။ အကြောင်းမှာ -

တောတိုးလာသံ၊ တောပြိုလာသံလို အသံတစ်ခုကို လေး ယောက်စလုံး ကြားနေကြသဖြင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့ လေးယောက် သည် ခြေလှမ်းရပ်၍ နားစွင့်လိုက်ကြ၏။ အဝကမူ တောခွေး များ သားကောင် လိုက်လာကြသော အသံများလားဟဲ့ ထင်လိုက် ကြသေး၏။

သို့သော် တောခွေးများ သားကောင်လိုက်လာကြသံ မဟုတ်သည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။ တောခွေးများ သားကောင် လိုက်လာကြသံ၊ တောတိုးသံဆိုလျှင် မြေပြင်ကသာ ကြားရမည်။ ယခု သူတို့ကြားနေရသော အသံမှာ မြေပြင်မဟုတ်။ အပေါ်သစ် ပင်များထက်မှ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ တောကြီးထဲ လေဆင်နှာမောင်း ဝင်ငွေတာလား၊ လေပြင်းကျလာတာလား ဟူသော အထင်နှင့် တစ်တောလုံး တစ် ဝေါဝေါ တသောသော မြည်လာသံဘက်ကို အထိတ်တလန့် လှမ်း ကြည့်နေကြသည်။

တဝေါဝေါ မြည်လာသံမှာ ပိုကျယ်လာပြီး တစ်တောလုံး ပြိုလိုက်လာသံလို အသံနက်ကြီး မြည်ဟီးလာသည်။ ထိုအသံ၏ ထူးခြားချက်မှာ ပဲ့တင်မပြန်ဘဲ တစ်သံမတ်တည်း တစ်ကြောင်း တည်း တစ်နေရာက မြည်ဟီးလာနေသံပင်။

လူလေးယောက်မှာ မှင်တက်မိကာ ဘာသံပါလိမ့်ဟု အ သံကြားရာဘက် မှင်တက်မိ ငေးကြည့်နေကြစဉ် မဟာမြိုင်တော

ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ နှင်းရိပ်နှင်းမှုများနှင့် မှိုင်းတိုက်လာသလို စိုးဂါး သွားသည်။ စောစောက သစ်ပင်ကိုင်းခက် ရွက်လက်ရိုးတံကြားမှ ထိုးဆင်းဖြာကျနေသော နေရောင်ခြည် အစက်အပြောက် အမျှင် တန်းများကိုလည်း ချက်ချင်း မမြင်ရတော့။ အရာအားလုံးသည် တစ်ခဏချင်း မှန်ဝါးသွားသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်ဟု ငယောင်းနှင့် လူအောင်တို့က လူ ကြီးဖြစ်သူ ဦးငပြားနှင့် ဦးသာပြည့်တို့ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်ကြ သည်။ သို့သော် ဦးသာပြည့်နှင့် ဦးငပြားတို့မှာလည်း အာမှန်းမ သိသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ ကြည့် မိကြပြန်သည်။ အသံကြီးကမူ ပို၍ ကျယ်လာသဖြင့် သူတို့လေး ယောက်ထဲတွင် အသက်အရွယ် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ငယောင်း က -

“ဘကြီးပြည့် ဘာလဲဟင်၊ တောခြောက်တယ်ဆိုတာလား” ဟု ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် မေးလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် ငယောင်းသာမဟုတ် လူအောင်ကလည်း -

“ဟင် . . . ဦးလေးပြား၊ ဘာသံကြီးလဲဗျ၊ တစ်တောလုံး လည်း ချက်ချင်း မှောင်သွားပါပကော”

ဟု အသံ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် မေးမိလိုက်ပြန်၏။ ထို အချိန်ထိလည်း လူကြီးနှစ်ယောက်မှာ လူငယ်နှစ်ယောက်အမေး ကို ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ အသံကြီးမြည်ဟည်းလာသံဘက်ကိုသာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေကြတုန်း။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့နှင့် ဝါးလေးငါးပြန်ခန့်အကွာ ရွက်

အုပ်ဆိုင်အောက် သစ်ပင်ကြိုသစ်ပင်ကြားထဲတွင် လူတစ်ယောက် ဖက်နီးပါးရှိ မည်းမည်းလုံးလုံး နှင်းခဲလိုလို တိမ်လိုလို အလုံးအခဲ တွေက အသံကြီး မြည်ဟည်းလာသံဘက်မှ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပေါ်လာကြပြီး လွင့်မျောသွားနေကြသည်ကို မြင်နေကြပြန်သည်။

“ကိုကြီးပြည့် ပျားကြီးတွေ အသိုက်ပြောင်းလာတာ လား ဝျ”

ဤစကားကို ဦးသာပြည့်အား ဦးငပြားက မျက်နှာလှည့် ကြည့်၍ မေး၏။

ဦးငပြား ဤစကားကို မေးခြင်းမှာ တောထဲ တောင်ထဲ၌ ပျားကြီးခေါင်းများကို လူလာဖွပ်၍ စည်းပေါက်ကာ ပျားကြီးများ အသိုက်ပြောင်းသည်ကို ကြုံဖူးသဖြင့် သူထင်ရာကို မေးခြင်းဖြစ် သည်။

ဦးငပြား ထင်မည်ဆိုကလည်း ထင်စရာပင်။ ပျားကြီးများ သည် လူသား စွန်ရဲများ သူတို့အံ့ကို လာ၍ဖျက်ဆီးခံရပြီ ဆိုလျှင် အထိတ်တလန့်နှင့် အသိန်းအသန်းမကသော ပျားကောင်များသည် ပျံရင်းပြေးရင်းနှင့် တစ်ကောင်ပေါ် တစ်ကောင်တက်ကာ အလုံး အခဲဖြစ်ပြီး သစ်တောထဲတွင် ဟိုအပင်ကပ်နီး ဒီအပင်ကပ်နီးနှင့် သစ်တောထဲ လွင့်မျောနေတတ်ကြသည်။ ထိုသို့လွင့်ပြီး သစ်ခေါင်း ရှာရမှ သို့မဟုတ် သူ့ကိုစွဲကပ်နိုင်သော သစ်ခွ၊ သစ်ကိုင်းကြီးများကို တွေ့တော့မှ တစ်အုံပြီးတစ်အုံ ဝင်ကပ် စွဲချိတ်တတ်ကြသည်။

ရာသီမှာလည်း လူများ ပျားဖွပ်ရာသီနှင့် စွန်သတ်ရာသီ ဖြစ်ရာ ဦးငပြားအထင်မှာ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိ၏။ တစ်တောလုံး တစ်

တောင်လုံး မှုန်ဝါးသွားလောက်အောင် တောထဲ တောင်ထဲ၌ မှိုင်း ကျတတ်သည်မှာလည်း တစ်ခါတစ်လေ ဖြစ်တတ်သော သဘာဝပင်။

ထို့ကြောင့် ဦးသာပြည့်က ဦးပြောင်း၏ အမေးကို -

“အေးကွ၊ ပျားကြီးများ အသိုက် ပြောင်းကြတာလား” ဟု ဝေခွဲမရသံနှင့် ဆိုလိုက်၏။

တောတောင်ထဲရှိ ပျားများ နေရာပြောင်းကြသည်မှာ အကြောင်းသုံးခုရှိသည်။ ပထမတစ်ခုမှာ သူတို့အံ့ကို လူများက လာဖွပ်၍ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယတစ်ခုမှာ သူတို့အံ့ကို စွန်ရဲများ အသတ်ခံရ၍ ဖြစ်သည်။ တတိယမှာ ပျားနှင့်အင်တွဲပွေ့ညှက်ကောင်များ အအံ့အသိုက်လုပြီး ပျားများ ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်သည်။

ရာသီရင့်၍ ပျားအံ့ထဲရှိ ပျားသလက်မှ ပျားကောင်ငယ်များ အဆီရည် တည်ချိန်ဆိုလျှင် စွန်ရဲများသည် သစ်တောပေါ် ဝဲပျံကာ ပျားအံ့များကို လိုက်ရှာကြသည်။ ပျားအံ့ကိုတွေ့လျှင် မိုးပေါ်မှ ထိုးဆင်းလာပြီး ပျားအံ့ပေါ်ရှိ ပျားကောင်ငယ်များကို အတောင်ပံနှစ်ဖက်နှင့် ရိုက်ဖယ်လိုက်ကာ အထဲက ပျားသလက်ကို ကိုက်ချီ စားသောက်တတ်ကြသည်။ သူတို့၏ ပျားသလက်ရှိ ပျားသွင်များကို ကိုက်ချီသွားသော စွန်ရဲများနောက်ကို အသိန်းအသန်းမကသော ပျားကောင်များမှလည်း ဝိုင်းလိုက်ကိုက် တုတ်တတ်ကြသည်။ သို့သော် ပျားများ၏ အတောင်ပံမှာ ပါးပါးလွှာလွှာလေးဖြစ်ရာ စွန်ရဲများလို လေပြင်းဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြသဖြင့် အောက်သို့ ပြန်ဆင်းပြေးလာကြရသည်။ စွန်ရဲများကမူ မိုးထက်

ဝဠာ အာကာသထဲက လေပြင်းဒဏ်ကို ခံနိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိုးပေါ်မြင့်မြင့် တက်ပြေးရင်းနှင့်ပင် ပျားသွင်ငယ်များကို ပျံရင်း စားပစ်လိုက်ကြသည်။ ကုန်သွားလျှင်နောက်တစ်ကြိမ်လာ၍ တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။ ဤသို့အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ခိုက် လုယက်ခြင်းကို ခံရသောအခါ ပျားအံ့ပျက်၍ ပျားကောင်များမှာ အသိုက်အအံ့ ပြောင်းပြေးကြရလေသည်။

ပွေ့ညှက်ကောင်များ ပျားအံ့ကို တိုက်ခိုက်သည်မှာတော့ ပျားသွင်ငယ်များကို စားရန်ထက် သစ်ခေါင်းကို ဝင်လုခြင်းဖြစ်သည်။ ပွေ့ညှက်ကောင်များမှာ ပျားထက် အကောင်သေးသော်လည်း အဆိပ်ပြင်းသဖြင့် ဘယ်ပျားကမူ ပွေ့ညှက်ကောင်ကို ခံမကိုက်ရဲကြပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ပျားစွဲနေသော သစ်ခေါင်းများကို တောလည်၍ ရှာကာ ပျားကောင်များကို ကိုက်သတ်မောင်းထုတ်ပြီး ပျားခေါင်းထဲ၌ သူတို့အိမ်ဖွဲ့ကြ၏။

ယခု ဦးသာပြည့်တို့အဖွဲ့ မြင်နေကြရသော အလုံးအခဲများမှာ ပျားများကို စွန်သတ်၍ သို့မဟုတ် ပွေ့ညှက်ကောင်များ မောင်းထုတ်လိုက်၍ ပြေးလာကြခြင်းလား ဆိုသည့် အထင်နှင့် ငေးကြည့်နေကြစဉ် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ပြန်လင်းလာကာ မြည်သံများလည်း တိတ်သွားသည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြား တစ်လည်လည် ဖြစ်နေကြသော မည်းမည်းအလုံးများလည်း ပျောက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးသာပြည့်တို့အထင်မှာ မှန်နေသလိုပင်။ တစ်ကောလုံး၊ တစ်တောင်လုံး ဆူညံလာသံမှာ အသိန်းအ

သန်းမကသော ပျားကောင်များ၏ တောင်ပံခတ်သံဟု ထင်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် အမှန်တကယ်သာ ပျားများအံ့အာသိုက် ပြောင်းပြေးလာကြလျှင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တိုးတိုက်မိ၍ သေကျန်ခဲ့သော ပျားကောင်များနှင့် မသေမရှင် ခြေကျိုးအတောင်ကျိုး ပျားကောင်များကို မြေပြင်၌ တွေ့ကြရမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ယခုမူ မြေပြင်၌ သေကျန်ခဲ့၊ မသေမရှင်ကျန်နေခဲ့သော ပျားကောင်ဆို၍ တစ်ကောင်တစ်မြိုးကိုမျှ မမြင်ရပေ။

ထိုအခါ လင့်အိမ်ထဲ၌ ကျန်နေခဲ့သော ငအောင်များ တစ်စုံတစ်ခု အမှားအယွင်းများ လုပ်မိ၍ တောတိုက်ခံရတာလားဟု သော အတွေးကို လူကြီးနှစ်ယောက်က တွေးမိလိုက်ကြပြန်သည်။

သို့သော် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောတောင်တို့မှာ ပကတိပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွားသဖြင့် သူတို့လေးယောက်သည် မနေ့က တွေ့ထားခဲ့ကြသော ကြိမ်ပြစ်တောကို ဦးစွာခုတ်ကာ ညနေစောင်းကြီးတွင် လင့်အိမ်ထဲသို့ ကြိမ်ထမ်းပြီး ပြန်လာကြလေသည်။

လင့်အိမ်တဲနား ရောက်သည်နှင့် ဦးသာပြည့်နှင့် ဦးငပြားတို့သည် ခုတ်ထမ်းလာကြသော ကြိမ်လှိုင်းကိုပင် ပခုံးပေါ်က မချကြသေးဘဲ လင့်အိမ်တဲအောက်တွင် ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်နေသော ငအောင်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားကြသည်။

ထမင်းအိုး မွေနေရာက သူတို့ပြန်လာကြသည်ကို လှမ်းကြည့်၍ ငအောင်က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ယောက်မနှင့်ထမင်းအိုးမှာ တန်းလန်းဖြစ်နေ၏။ ဤသည်ကို လှမ်းမြင်

သော သူ့အဖေ ဦးငပြားက -

“ဟေ့သား၊ ထမင်းအိုးနဲ့ ယောက်မကို အဲသလိုကြီး မထားပါနဲ့ကွ” ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

အမှန်မှာ တောမတက်ကြမီကပင် တောထဲတောင်ထဲ၌ မည်သို့မည်ပုံ ချက်ပြုတ်ရမည်။ မည်သို့နေရမည် ဆိုသည်ကို သူ့အဖေနှင့် ဦးသာပြည့်တို့က သင်ကြား မှာထားပြီးသား။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါ လူငယ်ပီပီ သတိလွတ်၍ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ လုပ်မိတတ်သည်။

ယခု တောထဲရောက်နေသည်မှာ သုံးရက်နှင့်နှစ်ညသာ ရှိသေးသဖြင့် တောအထာမကျသေး။ သတိထားရင်းက စိတ်လွတ်တိုယ်လွတ် လုပ်မိတာရှိသည်။ ငအောင်မှာ ဆယ့်လေးငါးနှစ်သားကလေးအရွယ်သာ ရှိသေးသဖြင့် တစ်နေ့လုံး လင့်အိမ်ထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း နေရသည်ကို စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရသည်။ သိပ်မကြာသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲ လုံခြုံမှုမရှိသလို ခံစားနေရ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့အဖေက လှမ်းပြောလိုက်သောအခါ ဦးသာပြည့်နှင့် သူ့အဖေတို့ တောမတက်မီကပင် ‘မှာကြားထားသော စကားများကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်၏။

“တောထဲ တောင်ထဲမှာ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ရင် ထမင်းအိုးနဲ့ ယောက်မကို တန်းလန်းကြီးမထားရဘူး။ ဇွန်းနဲ့ပန်းကန်ကိုလည်း တပ်မထားရဘူး။ အိုးဖုံးတွေကို ပီက်လက်မထားရဘူး။ ထင်းကို ဒူးခေါင်းနဲ့ ကလန်ပြီး မချိုးရဘူး။ ရေအိုးနဲ့ငရုမူတ်ကိုလည်း တန်းလန်းကြီးမထားရဘူး။ သက်မဲ့ အရာဝတ္ထုတွေ

နဲ့ စကားမပြောရဘူး။ လာ ထမင်းစားကြမယ်ဟု အကျယ်ကြီး အဝေးကလူကို လှမ်းမခေါ်ရဘူး” ဟု ပြောထားကြသည်။

“တောမှာ တောင်မှာ လာချိုး ထမင်းစားကြမယ်” ဟု ချိုးဟစ်ခေါ်လျှင် မကောင်းဆိုးဝါး နာနာဘာဝ သရဲသဘက်များ ဝင်စားတတ်သည်ဟု အယူရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တော မှာတောင်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခေါ်လျှင်လည်း နာမည်ကို ထုတ်မခေါ်ရ။ နာမည်ကို ထုတ်ခေါ်လျှင် မကောင်းဆိုးဝါး များက နာမည်ကိုသိသွားပြီး ညကျလျှင် ထိုသူအား ဥပါယ်တံမျဉ် တစ်ခုခုအကြောင်းပြပြီး လိမ်ခေါ်တတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် တောမှာတောင်မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးခေါ် လျှင် “ဟေး . . . ဝေး” ဟု ခေါ်ရသလို ထူးသူကလည်း “ဝေး . . . ဝေး . . . ဟေး” ဟုသာ ထူးရသည်။

သက်မဲ့ ဟုဆိုသော ထမင်းချက်သောအခါ “ဒီထမင်း အိုးကလည်း ဆူခဲလိုက်တာ၊ နပ်ခဲလိုက်တာ” ဟု မညည်းရ။ ထိုသို့ ညည်းလျှင် ထိုထမင်းဟင်းတို့သည် တကယ်ပင် မနပ်မကျက် မ နူးတော့ဟု ဆိုသည်။

သူ့အဖေ လှမ်းပြောလိုက်မှ ဤသည်တို့ကို သတိရသွား သော ငအောင်သည်ချက်ချင်းပင် ယောက်မကို ကမန်းကတန်း ကောက်ကိုင်ပြီး ထမင်းအိုးကို မွေ့ရသည်။ ထိုအခါမှ သူ့အဖေနှင့် အားလုံးတို့ကလည်း ထမ်းရွက်လာသော ကြိမ်စည်းများကို ပခုံး ပေါ်က ချကြသည်။

သူတို့ထမ်းလာကြသော ကြိမ်ပင်ဖျားမှ ကြိမ်ခါးဖူးများ

ကို ဖြတ်ပြီး ညနေ တို့စရာအဖြစ် မီးဖုတ်ကြသည်။

သို့သော် ကြိမ်ခတ်ရာက ပြန်လာသော လူကြီးလေး ယောက်၏စိတ်ထဲမှာ နေ့ခင်းနေ့လယ်က ငအောင်တစ်ခုခု မ တော်မတည့် လုပ်မိ၍များ သူတို့ တောခြောက်ခံကြရလေသလား ဟူသော အတွေးကို တွေးမိနေကြတုန်း။

သို့သော် ငအောင်ကိုတော့ သူတို့တောထဲ၌ တောခြောက် ခံလာခဲ့ကြရသည်ကို မည်သူကမျှ ငအောင်ကို မပြောကြ။ တော စကား တောပျောက်၊ တောင်စကား တောင်ပျောက် ဆိုသည့် အ တိုင်းပင် နှုတ်ပိတ်နေကြသည်။

ဤသည်မှာ ငအောင်ကြောက်ပြီး လင့်တဲအိမ်ထဲ မနေရ မှာစိုး၍ မပြောဘဲ ထားကြသလို ပြောရိုးထုံးစံလည်း မရှိ။ ဤအ ကြောင်းများကို သူတို့သည် နောက်တစ်နှစ် သို့မဟုတ် ရွာပြန် ရောက်မှ ငအောင်လေးကို နောက်နှစ်နှောင်ခါ ထိုသို့မဖြစ်စေရန် ပြောပြကြပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း ယခု ငအောင် ချက်ပြုတ်နေသည်ကိုတော့ အမှားအယွင်း မရှိရလေအောင် သတိထားပြီးအက်ခတ်ကာ မသိ မသာ ကြည့်နေကြသည်။ ယခင်နေ့များကမူ ကြိမ်ခတ်လည်း မ ထွက်ကြသေးသဖြင့် ထမင်းဟင်းချက်ရာ၌ အားလုံး ဝိုင်းကူလုပ် ခဲ့ကြ၏။ ယခုအခါမူ လူကြီးတွေမှာ နေ့စဉ် ကြိမ်ခတ်ထွက်ကြရ ငကော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ငအောင်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထမင်းဟင်း ချက်ရကော့မည်။ ကိုကခါ မကော်မတည် မလုပ်ခိရန် အရေးကြီး လေ၏။

သည်လိုနှင့် ညနေ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားခါနီး၌ တောထဲ
ခံအတိုင်း အသက်အရွယ် အကြီးဆုံးဖြစ်သူ ဦးသာပြည့်က စားဦး
စားဖျားကို ယခင်နေ့များကလို တင်မြောက်သည်။ တောပိုင်
တောင်ပိုင် များကိုလည်း တောင်းပန်သည်။ ဦးသာပြည့် ထိုကိစ္စ
လုပ်ပြီးမှ အားလုံး လင့်အိမ်တဲအောက်၌ ညနေစာ ထမင်းကို
စားကြသည်။

သူတို့ ထမင်းစားသောက်ပြီးသည်နှင့် နေလုံးကလည်း
အနောက်တောထဲ ငုတ်လျှိုးသွားရာ အပေါ်အပါးသွားပြီ။ လင့်အိမ်
တဲပေါ်ကို အငယ်ဆုံးငအောင်က စတက်ရသည်။ ပြီးမှငယောင်း၊
လူအောင်နှင့် ဦးငပြားတို့ တက်ကြရ၏။ ဦးသာပြည့်ကမူ လင့်တဲ
အိမ်အောက်ရှိ မြေပြင်ကို တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ဝိုင်းပတ်ကာ စည်း
ချသည်။ ဤသည်မှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် နေ့စဉ်လုပ်နေကျဖြစ်သည်။
မြေပြင်တွင် တုတ်နှင့် စည်းချိုင်းဖြစ်သော်လည်း အမှန်တကယ်
မှာမူ မြေပြင်၌ အရာပင် မထင်ပေ။ လုပ်ရိုးထုပ်စဉ်သဘော
လုပ်ခြင်းသာ။

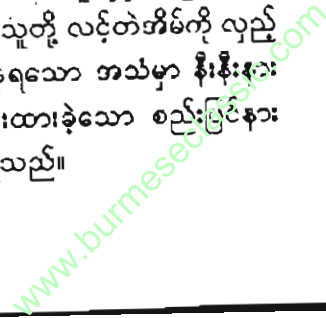
သစ်ကြီးဝါးကြီးနှင့် စိမ့်ပြစ်တော ဖြစ်သဖြင့် ဦးသာပြည့်
လင့်တဲပေါ် တက်လာချိန်မှာ မှောင်စပြုနေပြီ။ ဦးသာပြည့်သည်
သူ လင့်တဲအိမ်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် အရှင်ထောင်ထားသော
ကြက်တက်လှေကားငယ်ကို လင့်တဲအိမ်ပေါ် ဆွဲတင်ထားလိုက်
သည်။ ထိုအချိန်ကစ၍ မည်သူမျှ မဆင်းရတော့။

ဦးသာပြည့် လင့်တဲအိမ်ပေါ်ရောက်၍ မကြာမီမှာပင်
ပိုးကောင်မွှားကောင်များသည် ဟိုကသည်က မြည်လာကြသည်။

ထို့နောက်မှာ ညငုက်များ မြည်သံ၊ ထို့နောက်မှာ ချေဟောက်သံ၊
ဆတ်တစ်သံ၊ ဝံအိသံများကိုလည်း သူတို့လင့်တဲအိမ်နား ဝန်းကျင်
မှ ကြားလာရသည်။ ယခု တောထဲတွင် နှစ်ညလွန်မြောက်ပြီး
သုံးညသို့ပင် ရောက်နေကြပြီဖြစ်ရာ ဤအသံများမှာ ယခင်နှစ်
ညကလည်း ကြားနေကျမို့ သူတို့အတွက် နိုးနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့်
သူတို့သည် မောမောနှင့် လင့်တဲအိမ်ပေါ်တွင် အိပ်နေကြသည်။

သူတို့ မည်မျှ အိပ်ပျော်သွားကြသည်မသိ။ သူတို့လင့်တဲ
အိမ်နှင့် ကပ်လျက်က ကျားဟိန်းသံကြီး တစ်ခုကြောင့် သူတို့လန့်
နိုးလာကြသည်။ တောဘုရင်ဖြစ်သော ကျားကြီးဟိန်းလိုက်သံ
ကြောင့် ညဦးကပင် တစ်စိတည် မြည်တွန်နေကြသော တော
တိရစ္ဆာန် အားလုံးတို့၏ အသံများမှာ ချက်ချင်း တိုင်ပင်ထား
ကြသလို အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ တိတ်ဆိတ်သွားသည်
မှ ချောက်ချားစရာ ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွား၏။
တစ်ကောင်တစ်မြီးသော တောတိရစ္ဆာန်ကမူ အသံမထွက်ရဲကြ
တော့။

ယခင်နှစ်ညကမူ သူတို့လင့်တဲနှင့် အတော်ဝေးဝေး
ကသာ ကြားမိကြသောကျားဟိန်းသံမှာ ယခု နီးနီးကပ်ကပ် သူတို့
လင့်တဲအိမ်နားလာ၍ မြည်နေသောအခါ သူတို့မှာ ပြန်အိပ်မ
ပျော်နိုင်ကြတော့။ ကျားကြီးကလည်း သူတို့ လင့်တဲအိမ်ကို လှည့်
ပတ်၍ ဟိန်းဟောက်နေ၏။ ကြားနေရသော အသံမှာ နီးနီးနား
နား ညဦးက ဦးသာပြည့် စည်းချိုင်းထားခဲ့သော စည်းပြင်နား
လာ၍ မြည်ဟိန်းနေသလို ကြားနေရသည်။

တောကြမ်း၍လား၊ ငအောင်လေးပဲ မဆင်မခြင် တစ်စုံ တစ်ခု မတော်မတည့် လုပ်မိ၍လား ဆိုသည်ကိုတော့ မည်သူမျှ တပ်အပ်သေခြာ မသိကြ။ လင့်တဲအိမ်အောက်တွင် မီးဖိုကြီးတစ် ဖို ရှိနေသော်လည်း ဤမျှ ရဲတင်းစွာ အနီးကပ် လာမြည်နေသည် ကိုတော့ ယခင်က တောထဲတောင်ထဲ တစ်ခါမှ မကြားဘူး မကြုံ ဘူးခဲ့ကြသဖြင့် လူတွေမှာ ပိုကြောက်လာကြသည်။ ကျားကြီး၏ ဝေါင်းခနဲ ဝေါင်းခနဲ တစ်ချက်တစ်ချက် မြည်ဟိန်းလိုက်သုံး ခြေပြင်တစ်ခုလုံး တုန်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် လင့်တဲအိမ်ပေါ် ခုန် တက်လာတော့မလား ထင်ရသည်။

ငအောင်နှင့်ငယောင်းတို့မှာ တောအတွေ့အကြုံကလည်း မရှိကြသေးသဖြင့် ပိုကြောက်နေကြသည်။ အကယ်၍ ကြက်တက် လှေကားလေးကိုသာ အပေါ်ဆွဲမတင်ထားမိလျှင် ထိုကြက်တက် လှေကားကပင် ကျားရဲသတ္တဝါကြီး လင့်တဲအိမ်ပေါ် ချက်ချင်းတက် လာတော့မလား ထင်ရလောက်အောင် အနီးကပ် လာမြည်ဟိန်း ဟောက်နေသည်။

ဤသည်ကို ဦးသာပြည့်က မည်သို့မည်ပုံ ထင်လိုက်သည် မသိ။ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တို့ကို တိုင်တည်ကာ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ်နေသည်။ ဦးသာပြည့် ရွတ်ဖတ်၍လား၊ မီးဖိုကြီးကြောင့်လား၊ စည်းချထား၍လားတော့ မသိ။ ကျားရဲကြီးသည် လင့်တဲအိမ်ကို သုံးလေးပတ် လှည့်ပတ် အော်မြည် ဟိန်းဟောက်ပြီးသောအခါ တောနက်ဘက်သို့ မြည် ဟိန်းပြီး ထွက်သွားသည်။

ကျားကြီး ထွက်သွားချိန်မှာ သန်းခေါင်ပင် နီးနေပြီ ထင် ရ၏။ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသော ကျားဟိန်းသံအတား လင့် အိမ်တဲနား ဝန်းကျင်တွင် မကြာမီ ညဦးကလို ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်တို့ ၏ မြည်သံက ညံ့စိလာပြန်သည်။ ထိုပိုးကောင်မွှားကောင်များ၏ မြည်သံများမှာ ပကတိ တောသဘာဝ၏ အသံ ဆိုသည်ကိုတော့ ဦးသာပြည့်တို့ အဖွဲ့က သိထားကြသည်။

အထူးသဖြင့် လသာညတွင် လေးလေးမှန်မှန် သံနေသံ ထားနှင့် မြည်တတ်သော ဇီးကွက်များ မြည်သံနှင့် ဒီးဒုတ်ကြီးတို့ ၏ ဟောက်သံက ဦးသာပြည့်တို့ အဖွဲ့အား “ခင်ဗျားတို့ အိပ်ကြ တော့၊ စိတ်ချလက်ချသာအိပ်ကြတော့။ ကျားငစဦးလဲကြီး နောက် မလာတော့ပါဘူး” ဟု သတိတရ ပြောကြား အော်မည်နေသလို ပင်။ ထိုအခါမှ ဦးသာပြည့်တို့ အဖွဲ့မှာလည်း စိတ်ချလက်ချ ပြန်အိပ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဤနေ့ည ဦးသာပြည့်တို့အဖွဲ့ ညနေစာ ထမင်းစားပြီး လှင့်အိမ်ပေါ် လူစုံရောက်ချိန်မှာ တောထဲ၌ မှောင်စပြုနေပြီ။ ထိုအချိန်မှာပင် လူတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံကို လှင့်တံအိမ်နှင့် ဝါးလေးငါးပြန်လောက် အကွာက ကြားကြရသည်။ ကြားစကမူ မည်သူ့ကို ခေါ်မှန်းမသိ။ သဲသဲကွဲကွဲလည်းမဟုတ်။ အသံကလည်း မဝီမသ။ ထို့ကြောင့် ညကြီးမိုးချုပ် ဘယ်သူ့ကိုများ ခေါ်နေပါလိမ့်ဟု အားလုံး နားစွင့်ထားမိကြသည်။

တောစည်းတောင်စည်းအရ ဤလို အချိန်မျိုး၌ ဝေးဝေးလှမ်းလှမ်းက မည်သူ့ကိုမျှ မခေါ်ရ။ ယခု သူတို့ကြားနေရသော အသံမှာ “ဟေး . . . ဝေး . . . ဝေး” ဟူသော တောစည်းတောင်စည်းနှင့်လည်း မညီ။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ နာမည်ကို ထုတ်ဖော် ခေါ်နေသလိုပင်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ပိုပြီး နားစွင့်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝေးဝေးလှမ်းလှမ်းက ခေါ်နေသံမှာ သူတို့နှင့် နီးသထက်နီးလာ၏။

“လူအောင် . . . လူအောင် . . .”

ဤတစ်ခါတော့ အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ ကာယကံရှင် လူအောင်မှာမူ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်သွား

ရုံမက မျက်နှာမှာ သွေးပင်ဆုတ်သွားသလား ထင်လိုက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထင်၏။ လူအောင်က လှုပ်ရှားလိုက်သော အခါ ဦးသာပြည့်က စိုးရိမ်တကြီးနှင့် လူအောင်ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့် ချက်ချင်း လှမ်းပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဤသည်ကို လူအောင်က “ဘကြီး ကျွန်တော်သိပါတယ်။ မထူးပါဘူး” ဟု ဦးသာပြည့်ကို လေသံတီးတိုးနှင့် ပြော၍ ဦးသာပြည့်လက်ကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးသာပြည့်ကလည်း -

“မင်း မထူးလိုက်နဲ့နော်၊ မထူးလိုက်နဲ့။ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

ဟု တီးတိုးသတိပေးပြန်၏။ ကျန်လူသုံးယောက်ကမူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အသံကြားနေရာဘက် လှမ်းကြည့်ကာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်နေကြသည်။

“လူအောင်၊ လူအောင်”

ခေါ်သံကမူ ရပ်မသွား။ ဆက်၍သာ ခေါ်နေ၏။ အသံကြားရာဘက် လှမ်းကြည့်ကြတော့လည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေ၍ သစ်တောကြီးထဲ ဘာမှ မမြင်ကြရ။ အသံကမူ လေးလေးမှန်မှန်နှင့် ဆက်ခေါ်နေတုန်း။

သို့သော် တစ်ခု ထူးခြားသည်မှာ စောစောကသာ သူတို့နှင့်နီးလာသည်ဟု ထင်သောလည်း ယခုထိ သူတို့အနား ရောက်မလာ။ ခေါ်နေသံမှာလည်း တစ်နေရာတည်းမှ မဟုတ်ဘဲ တောင်ဘက်ကလိုလို၊ မြောက်ဘက်ကလိုလို၊ အရှေ့ဘက်ကလိုလို၊

အနောက်ဘက်ကလိုလို ဖြစ်နေရာ “ဘယ်ဘက်ကပါလိမ့်” ဟု သူတို့ ပိုပြီး ဂရုစိုက်နားစွင့်မိကြသည်။

“လူအောင် . . . လူအောင် . . .”

ဟု တောင်ဘက်က ကြားလိုက်လျှင် လူအောင်နှင့်တကွ အားလုံးလူ၏ မျက်နှာက တောင်ဘက် လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ မြောက်ဘက်က ကြားပြန်လျှင် တိုင်ပင်မထားဘဲ အားလုံးမျက်နှာမတွဲက မြောက်ဘက် လှည့်ကြည့်မိကြပြန်သည်။ သို့သော် အရပ်လေးမျက်နှာက လှည့်ပတ် ခေါ်နေသံကိုသာ ကြားကြရပြီး အကောင်အထည်ကိုကား မမြင်ကြရ။ လဆန်းလ၏ လရောင်ကလည်း သစ်တောထဲ ထိုးဖောက် ကျမလာသေး။ သစ်တောထဲမှာ ရွက်အုပ်ကြီးဖြစ်သဖြင့် လဆန်းလေးငါးရက် လရောင်ထိုး၍လည်း သစ်တောထဲ လူလုံးကွဲလောက်အောင်တော့ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိကြ။

“လူအောင်၊ လူအောင်” ဟု ခေါ်နေသံကလည်း ပျောက်မသွား။ တောင်ဘက်က ကြားလိုက်၊ မြောက်ဘက်ကကြားလိုက်၊ အရှေ့အနောက်ဘက်တွေက ကြားလိုက်နှင့်သာ သူတို့၏လင့်အိမ်တံကို ပတ်ခြာလှည့်၍ ခေါ်နေသလိုပင်။ ပို၍လည်း နီးမလာကွာ၍လည်း ဝေးမသွား။

ထိုအခါ ကျန်လူ လေးယောက်က လူအောင်မျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်မိကြသည်။ သူတို့အကြည့်မှာ လူအောင်သည် ကြိမ်ခတ်သွားရင်း မတော်မတည့် တောမကြိုက်၊ တောင်မကြိုက်တာ တစ်ခုခုကို လုပ်မိလေသလား ဟူသော သဘော။ ထိုအခါ လူအောင်မှာ အောက်ကခေါ်နေသံကြောင့် ကြောက်ရသည်

ကတစ်မျိုး၊ အချင်းချင်း အကြည့်ကြောင့် မျက်နှာ မထားတတ်သည်ကတစ်မျိုးနှင့် သူ့မျက်နှာမှာချွေးပြန်လာသည်။

တောစည်းကမ်း၊ တောင်စည်းကမ်းအရ “မင်းနေခင်းက မတော်မတည့် ဘာများ လုပ်ထားခဲ့လဲ” ဟုလည်း မမေးကောင်းရာ လူအောင်မှာလည်း “ကျွန်တော်တော့ နေ့ခင်း နေ့လည်က ဘာမှ အမှားအယွင်း မလုပ်ခဲ့မိပါဘူးဗျာ” ဟုလည်း ပြောရိုးထုံးစံမရှိလေရာ ကျန်လူလေးယောက်ကတော့ လူအောင်ကို မတော်မတည့် တစ်ခုခု အမှန်လုပ်ထားခဲ့၍သာ ဤသို့သူ့ကို နာနာတာဝတွေက လူသံပေး၍ ခေါ်၍ လာခြောက်နေကြသည်ဟု ထင်နေကြသည်။

သို့သော် ထိုကိစ္စကို ရွာရောက်မှ သို့မဟုတ် နောက်တစ်နှစ် တောတက်ခါနီးမှ လူအောင်ကိုမေးကြရမည်။ လူအောင်ကလည်း ထိုအခါမှ သူ တောထဲတွင် မည်ကဲ့သို့ လုပ်မိသဖြင့် ညကျသောအခါ သူ့နာမည်ကို မိစ္ဆာတစ္ဆေများ လာခေါ်ခံခဲ့ရကြောင်း နောက်လူများ သင်ခန်းစာယူရန် ပြောပြပေလိမ့်မည်။

ယခုမှ မျက်လုံးအပြုအမူများ မျက်နှာအိမ်ရွက်လောက်နှင့်သာ လင့်ကံအိမ်ပေါ် ဂူးတုန်ကိုယ်တုန် နေနေရသည်။ လူအောင်အား နာမည်ထုတ်ပြီး မပီမသ ခေါ်နေသံမှာ ငါးမိနစ်၊ ခြောက်မိနစ်ခန့်ပင် ကြာသည်။ ထိုအချိန်မှာ သူတို့လင့်အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ကညင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ထက်မှ ရှဉ့်ငပေါတစ်ကောင်၏ စုတ်ထိုးလိုက်သံကိုလည်း အားလုံး ကြားလိုက်ကြရသည်။

ရှဉ့်ငပေါ မြည်လိုက်သံနှင့် လူအောင်အား လာခေါ်နေ

သော မကောင်းမိစ္ဆာကောင်၏ အသံမှာ မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်
နေကြသည်မသိ။ ရှဉ့်ဝပေါက တကျွတ်ကျွတ် စုတ်ထိုးလိုက်သော
အခါ လူ့အောင်အား လာခေါ်နေသော မိစ္ဆာကောင်၏ အသံက
ချက်ချင်း ပျောက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ မဟာဂနိုင် တောမြိုင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ပုံမှန်
အနေအထားအတိုင်း ပိုးကောင်၊ မွှားကောင်များ၏ တစ်စီစီမြည်
သံ၊ မြွေတွန်သံ၊ ဝံအီသံ၊ ချေဟောက်သံ၊ ညှဋ်ကမျိုးစုံတို့၏ မြည်
သံများနှင့် ပကတိ တောသဘာဝအတိုင်း ဖြစ်သွားပြန်လေသည်။
ထို့ကြောင့် ဦးသာပြည့်တို့ အဖွဲ့မှာလည်း ထိုတစ်ညတာကို အိပ်
ပျော်ရင်းနှင့် ကုန်လွန်ခဲ့ကြပြန်လေသည်။

* * * * *

ဤတော ဤတောင်တွင် ကြိမ်ပုတ်၊ ကြိမ်တောတွေက
တော့ ပေါများသည်။ သူတို့ တောတက်လာစဉ်က ဤနေရာ ဤ
ခခန်းတွင် လှည်းတစ်စီးတိုက် ကြိမ်ပင်များကို တစ်ပတ်နှစ်ပတ်
ခန့် ရှာဖွေ ခုတ်ယူကြရလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
လည်း လင့်အိမ်တဲကို သူတို့ အတော်ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် ဆောက်လုပ်ခဲ့
ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုမှ သုံးလေးရက်ခန့် ရှာခုတ်လိုက်ကြသည်နှင့် လှည်း၊
တစ်စီးတိုက်နီးနီး ရနေကြပြီ။ သူတို့လင့်တဲအိမ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
ကြိမ်ပုတ်၊ ကြိမ်ပင်၊ ကြိမ်ပြစ်တောတွေပင် အများအပြား ရှိနေကြ
သေး၏။

သူတို့တွေ့သမျှ ကြိမ်ပင်တွေကိုသာ အကုန် ခုတ်နိုင်လျှင်
လှည်းသုံးစီးတိုက်ခန့် ရနိုင်သည်မှာ သေချာနေသည်။ သို့သော်
ခက်နေသည်မှာ တောက ကြမ်းလွန်းအားကြီးသည်ဟု ဆိုရမည်။
ကုန်ခဲ့သောညက လူ့အောင်အား အရပ်လေးမျက်နှာက လှည့်ပတ်
ခေါ်သွားသော မိစ္ဆာကောင်ကို နာနာဘာဝဟုပင် မည်သူမျှမထင်
ခဲ့ကြ။ တကယ့် ကြိမ်ခုတ်သမား တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ကလူတစ်ယောက် လာ
ပြောသွားသည်ဟုသာ အားလုံးက အတပ်ထင်လိုက်ကြသည်။

ဖြစ်ရပုံမှာ -

ထုံးစံအတိုင်းပင် ညနေ ထမင်းစားသောက်ကြပြီး လင့်
အိမ်ပေါ် တက်ကြသည်။ မနေ့ကနှင့်စာလျှင် ယနေ့ သူတို့လင့်
အိမ်ပေါ် တက်လာကြသည်မှာ စောသည်။ ဤသို့ စောစောလင့်
တဲအိမ်ပေါ် တက်လာကြခြင်းမှာ မနေ့က လူ့အောင်ကို အခေါ်ခံ
ရသော ပယောဂလည်း ပါသည်။ တစ္ဆေခြောက်မှန်း သိသော်
လည်း အနည်းနှင့်အများ လူတိုင်းစိတ်ထဲမှာ ကြောက်နေကြသည်
မှာတော့ အမှန်ပင်။

“မောင်လူ့အောင်၊ မင်း မိန်းမ မီးဖွားနေလို့ မြန်မြန် ဣ
ပြန်လာခဲ့ပါ မှာလိုက်တယ်”

လူ့အောင်အား လင့်တဲအိမ်အောက်က လာပြောသူမှာ

အပေါ်ဗလာ၊ အကျီမပါ။ ခါးတောင်းကျိုက်နှင့် ပခုံးတွင် ကြိမ်ခုတ်
ခါး တစ်စင်းကိုလည်း ထမ်းထားသည်။ ခေါင်းတွင် ပုဆိုးဝိုင်း
တစ်ခုကို ဖြစ်သလို ပေါင်းထားသဖြင့် မျက်နှာကိုတော့ ပီပီပြင်
ပြင် မမြင်ရ။

နေလုံးမှာ အနောက်တောင်တန်းပေါ် ငုတ်လျှိုးသွားပြီ
ဖြစ်သလို သစ်တောထဲမှာ ဝိုးတိုးဝါးတာ၊ အလင်းရောင်တော့ မှီ
နေသေးသည်။ သို့သော် ထိုလာပြောသူမှာ မတ်တတ်ရပ်၍ သေ
သေချာချာ ပြောခြင်းမဟုတ်။ သွားရင်း ပြောသွားသဖြင့် သစ်
ပင်တွေကြား၌ ဖျောက်သွားသည်။

သူ့ပုံကို အားလုံးမြင်လိုက်ကြသည်မှာ ခရီးသွားဟန်လွှဲ
ကမန်းကတန်း လာပြောသွားသည့်ပုံ။ အချိန်မှာ ညနေမိုးချုပ်ခါစ
ဖြစ်သဖြင့် သူသည်လည်း လူအောင်တို့ အဖွဲ့လိုပင် မိုးမချုပ်မီ
လင့်အိမ်တက်ရမှာမို့ ကမန်းကတန်း ပြောသွားလေသလားဟုလည်း
ထင်စရာ ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့အဖွဲ့လိုပင် ကြိမ်ခုတ်ရောက်နေ
သော တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့က လူကြီးတစ်ယောက်ဟု စောစောကတော့ ထင်
လိုက်မိကြ၏။ သို့သော် “ဘာလေးမွေးလဲ၊ ယောက်ျားလေးလား။
မိန်းကလေးလား” မေးချိန်ပင် မရလိုက်ရာ သံသယဝင်စရာ ဖြစ်
ကြရပြန်သည်။

သို့နှင့် လူအောင်ကို ဦးသာပြည့်က မေး၏။
“မင်းမိန်းမ ကလေးမွေးနေပြီဆိုတော့ မင်းမိန်းမ ကိုယ်
ဝန်က”

“အဲဒါ စောစောကပင် ကျုပ်ပြောလိုက်မလို့ဘကြီး။ ကျုပ်
မိန်းမအေးကြည် ကလေးမွေးရအောင် သူ့ဗိုက်က ခြောက်လကျော်
ပဲ ရှိသေးတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

ဦးသာပြည့် စကားမဆုံးမီပင် လူအောင်က ဖြတ်ပြော
လိုက်၏။

“တို့ မောင်တင်စိန် မိန်းမလို့ လမစေ့ဘဲနဲ့များ မွေးလို့
လားကွ”

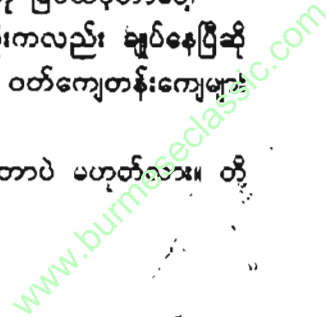
ဤစကားကိုတော့ ဦးငပြားက ပြော၏။ ထိုအခါမှ လူ
အောင်ကလည်း -

“အေး ဟုတ်များ၊ ဟုတ်နေမလားနော်၊ မနေ့က ကျုပ်နာ
မည်ကို ဒီနားတစ်ဝိုက် လှည့်ပတ်ခေါ်သွားတဲ့ လူကလည်း အဲဒီ
ကိစ္စများ ပြောချင်လို့ ခေါ်ကြည့်သွားတာများလား။ နောက်တော့
ကျုပ်တို့ကလည်း ဘာသံမှ မပြုမိကြတော့ ဒီနားတစ်ဝိုက် ကျုပ်
တို့ မရှိဘူးထင်လို့ သူလည်း လင့်အိမ်တက် ပြန်သွားတာများ
လားနော် ဘကြီး”

“အိမ်၊ . . . ဘကြီးလည်း မထင်တတ်သကောနော်။ ဒါ
ပေမယ့် မနေ့က မင်းကို ခေါ်သွားတဲ့လူဟာ တကယ်ဆို တို့လင့်
အိမ်နဲ့ ဝေးတာမှ မဟုတ်တာ လင့်အိမ်ကို မြင်သင့်တာပေါ့”

“မြင်သင့်တယ် ဆိုပေမယ့် မိုးကလည်း ချုပ်နေပြီဆို
တော့ သူလည်း လင့်တက်ဖို့ လိုတာနဲ့ ဝတ်ကျေတန်းကျေများ
အော်ခေါ် ပြောသွားတာလား ကိုကြီး”

“မင်းတို့အားလုံး ကြားလိုက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ တို့

လင့်တဲနားတစ်ဝိုက်ပဲ အရပ်လေးမျက်နှာက လှည့်ခေါ်သွားတာ
လေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အသံလေး ပြုမိလိုက်ကြလည်း ကောင်းသား
နော်”

“အေး ငါလဲ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားတာနဲ့ အသံမ
ပြုဖို့ ပြောမိလိုက်တာဘဲကွာ၊ အဲဒီတော့ မနက်ကျ လူအောင် မင်း
ရွာဆင်းလိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ တို့ကြိမ်ကလည်း လှည်း
တစ်စီးတိုက်နီးနီး ရနေကြပြီပဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး၊ ဆင်းသွားလိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်
တယ်၊ ရွာရောက်လို့ အေးကြည် ကျန်းကျန်းမာမာဆိုရင် ကျွန်ုပ်
ဒေါ်လေးသင်တို့ နောက်တစ်နေ့မနက် လှည်းဆင့်လာခဲ့ပါမယ်။
ဒေါ်လေးကိုသာ ရိက္ခာအတွက် ဦးလေးပြား မှာလိုက်ပေါ့”

“အေးအေး ရိက္ခာ နောက်တပတ်စာတော့ လိုတယ်
လေကွာ။ မင်းဒေါ်လေးနဲ့ မင်းပဲ ကြည့်စီစဉ်လာခဲ့ကြ၊ မင်း ချက်
ချင်း တောမတက်ဖြစ်ရင်လည်း မေသင်တို့သားအမိပဲ လွှတ်လိုက်
ကွာ”

“ကလေးတော့ ခေါ်မလာပါနဲ့ကွာ ရွာကလေးတွေ အ
တွက် တောစိမ်းလို့ပါ”

မနက်ဖြန် လူအောင် ရွာဆင်းမည့် ကိစ္စ ပြောဆိုတိုင်ပင်
ကုန်ရင်း ဦးသာဖြည့်က တောစိမ်းသည့်အပြင် ငပြေလေးမှာ မှင်
တများနှင့်ပင် ကစားဖူးသူ ဆိုသဖြင့် ခေါ်မလာရန် ပြောသည်။

ဦးသာဖြည့်၏ စကားကို လူအောင်က “ဟုတ်ကဲ့” ဟု

ပြောပြီး ဦးငပြားမျက်နှာကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုကြီးမြည့်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ ငပြေကို ခေါ်
မလာပါနဲ့၊ ဒီကောင်လေးက ပါးစပ်ရော လက်ရော ငြိမ်တာ မ
ဟုတ်ဘူး။ မေသင်က တစ်ယောက်တည်း လှည်းနဲ့ မပြန်ဝံ့ဆိုရင်
လည်း သူ့မောင် ငတင့်ကို ခေါ်လာပါလို့ ငါမှာလိုက်တယ်ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေး”

မနက်ဖြန်မနက် လူအောင် ရွာဆင်းမည့်ကိစ္စ လူကြီးသုံး
ယောက် တိုင်ပင် ပြောဆိုနေကြသည်ကို ငယောင်းနှင့်ငအောင်
တို့ကတော့ လဲရင်းသာ နားထောင်နေကြသည်။ တောထဲခံအတိုင်း
ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောကြ။ တောထဲတွင် အရာအားလုံးသည်
ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း လူကြီးတွေ သဘောသာ။

သည်လိုနှင့် လူအောင် ရွာဆင်းမည့်ကိစ္စ ပြောဆိုကြပြီး
ညအိပ်လိုက်ကြရာ မိုးပင်မလင်းသေး။ လင်းကြက် တွန်စမှာပင်
လူအောင်ကို လူတစ်ယောက် လာခေါ်နေသံ ကြားကြရပြန်သည်။

လူအောင်ကို လာခေါ်နေသော အသံကို ပထမဦးဆုံး
ကြားလိုက်ရသူမှာ ငအောင်ဖြစ်သည်။

လူအောင်ကိုခေါ်သံ ကြားကြားချင်း ငအောင်က သူ့အဖေ
ဦးငပြားကို လက်ကုတ်နှိုးသည်။ ထိုအချိန်မှာ လူအောင်ကား
တိုးတိုးတုန်တုန်ငှက်နှင့်ပြိုင်၍ ဟောက်ကောင်းနေတုန်း၊ မိုးလင်း
ပိုင်း လသာလျှင် အမြဲအော်မြည်နေတတ်သော ပန်းတိမ်ငှက်နှင့်
အသံပြိုင်တုန်း။

ငအောင် လက်ကုတ်နှိုး၍ နီးလာသော ဦးငပြားကလည်း

လူအောင်အား လင့်အိမ်တဲနှင့် အနီးလေးမှ တစ်စုံတစ်ယောက် နာမည်ထုတ်၍ ခေါ်နေသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ထိုအခါ ဦးငြားက တစ်ခါ ဦးသာငြည့်ကို လက်ကုတ်၍ နှိုးရပြန်၏။ ဦးသာငြည့်နိုးလာသည်။

ဦးငြား ပြောနေစရာမလို၊ လူအောင်အား လူတစ်ယောက် လာခေါ်နေသံကို ဦးငြားလည်း ကြားနေရပြန်သည်။ ဦးသာငြည့်၊ ဦးငြားနှင့် ငအောင်တို့ သုံးယောက် အသာလေးဝမ်းလျားမှောက်ပြီး အသံကြားနေရာဘက်သို့ လင့်အိမ်ပေါ်က လှမ်းကြည့်ကြသည်။

လဆန်း ဆယ်သုံးလေးရက်လပင် မဝင်တတ်သေးသဖြင့် လရောင်ရိပ်က သစ်ပင်ကိုင်းခက် ရွက်လက်ရိုးတံ အကြိုအကြား၌ အစက်အပြောက် ထင်နေသေးသည်။ မြေပြင်၌မူ အလင်းရောင် မရှိသေး။ လရောင်ကြောင့် အမှောင်ကြီးလည်း မဟုတ်။ နိုးတိုးရိပ်တိတ်တော့ လူပမာဏကို မြင်ရနိုင်သည်။

သို့သော် အသံကြားရာ လူအောင်ကို ခေါ်နေရာဘက်ရှိ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော လူကိုမျှ မမြင်ရ။ လူအောင်အား ခေါ်သံကိုသာ မနီးမဝေးက ကြားနေရ၏။

သို့သော် လူအောင်နှင့် ငယောင်းတို့ကား ဟောက်သံအပြိုင်နှင့် အိပ်နေကြတုန်း။

“အသံပြုပြီး လှမ်းမေးလိုက်ကြရင် ကောင်းမယ် ကိုကြီး” ဦးငြားက ဦးသာငြည့်ကို တီးတိုးပြောသည်။ အမှန်က

လူအောင်မိန်းမ မီးမဖွားနိုင်၍ သေလျှင်လည်း အကာလညထဲ၌ မဟာမြိုင်တောထဲ မည်သူမျှ လာပြီး သတင်းပြောရဲမှာမဟုတ်။ မိုးလင်းမှ လာပြောဝံ့ကြမည်။ သို့သော် လူအောင်အား ရွာပြန်လွတ်ရန်လည်း ညဦးကပင် ပြောထားကြပြီးဖြစ်ရာ ဦးသာငြည့်က ဤတစ်ခါ ဂယနဏ မမေးမိလိုက်လျှင် သူ့အပြစ် ဖြစ်နေမည် စိုးသဖြင့် -

“အေး ဒီတစ်ခါတော့ လှမ်းမေးမှ ကောင်းမယ်” ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဦးသာငြည့် အသာထထိုင်သည်။

“အဟမ်း ဘာလဲဟေ့”

“လူအောင်မိန်းမ မီးမဖွားနိုင်လို့ သေပြီ”

“ဟင် မင်းဘယ်လူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

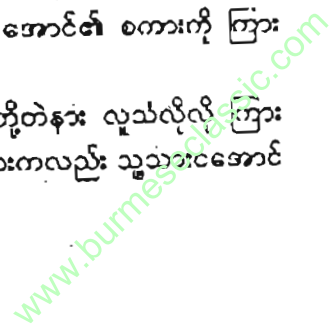
ဦးသာငြည့် အထိတ်တလန့် မေးလိုက်သည်။ ဘာသံမှ မကြားရတော့။ ဦးသာငြည့် အသံကြောင့် လူအောင်နှင့်ငယောင်းတို့သာ နိုးလာကြသည်။

မနက်မိုးလင်းလျှင် ရွာဆင်းရမည်ဖြစ်သော လူအောင်က ချက်ချင်း ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး -

“ဘကြီး ဘာလဲဟင်” ဟု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကို . . .” ဟူသော ငအောင်၏ စကားကို ကြားဖြတ်ပြီး ဦးသာငြည့်က -

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တို့တဲနား လူသံလိုလို ကြားလိုက်လို့” ဟုပြောလိုက်ရသလို ဦးငြားကလည်း သူ့သားငအောင်

ကို လူကြီးတွေထက် စကားချွန်ရမလားဟု ဝေါင်ကို လိမ်ဆိတ် လိုက်သည်။

“မိုးလင်းဖို့ လိုပါသေးတယ်ကွာ။ ကံ အိပ်ကြဦး”

နောက်ထပ် လူအောင် တစ်စုံတစ်ရာ ခံမေးလာမည်ကို စိုးရိမ်သွားသော ဦးသာပြည့်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အိပ်ရာ ထဲ လှဲချလိုက်သောအခါ . . .

လူအောင်မှာလည်း နောက်ထပ် ဘာမှမမေးတော့ဘဲ အိပ် ရာထဲသာ ပြန်လှဲချလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ မိုးလင်းပိုင်း တော ကြက်တွန်သံကို အရပ်ရှစ်မျက်နှာက ကြားနေရသည်။ သို့သော် ဤတောဤတောင်တွင် ဤအချိန်၌ မည်သူမျှ လင့်တဲအိမ်အောက် ဆင်းလေဆင်းထ မရှိကြသေးသဖြင့် အားလုံး ပြန်မှေးနေကြသည်။

* * * * *

မနက် မိုးစင်စင်လင်းတော့မှ အားလုံး လင့်အိမ်ထဲပေါ် က ဆင်းကြသည်။ ညဉ့်ဦးကပင် မှာစရာရှိတာတွေ မှာထားကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် လူအောင် ရွာဆင်းလာသည်။ ဦးသာပြည့်နှင့် အဖွဲ့ ကမူ မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ ကျန်နေခဲ့ကြ၏။ သူတို့သဘောမှာ ဤနေ့တစ်ရက် ကြိမ်ခုတ်လိုက်ကြလျှင် လှည်းတစ်စီးစာ အပြည့် ရနိုင်သဖြင့် ပျော်နေကြသည်။

ရွာဆင်းလာသော လူအောင်မှာတော့ မပျော်နိုင်။ တစ် လမ်းလုံး သူ့မိန်းမ အကြောင်းသာ တွေးလာသည်။ လမစေ့ဘဲ မွေးဖွားလာသော သူ့ကလေးသည် အသက်မှ ရှင်ပါ့မလား။ မောင် တင်စိန်မိန်းမ ထွေးတင် ခုနစ်လနှင့်မွေးသော ကလေးက အဖတ် မတင်ခဲ့။ သူ့ကလေးလည်း ခုလောက်ဆို သေလို့ မြေမြှုပ်ပစ် လိုက်ကြပလား။ ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား။ သေသေ ရှင်ရှင် သူ့ကလေးကိုတော့ သူ ကြည့်လိုက်ချင်သည်။ လမစေ့ဘဲ ကလေးမွေးသော အေးကြည်ကော နေမှကောင်းရဲ့လား။

လူအောင် တစ်လမ်းလုံး အတွေးသီလာသည်။ ရွာကို နေမွန်းမတည့်မီ ခရောက်လာ၏။ နောက်တစ်နေ့ ကြိမ်တိုက်လှည်း တောပြန်တက်လျှင် စားနပ်ရိက္ခာကို ကြိုတင်ရှာထားရန် ဒေါ်မေ သင်ကို ဦးဆုံး သွားအကြောင်းကြားရမည် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ခြေ လှမ်းက ဒေါ်မေသင်တို့ အိမ်ဘက် မလှမ်းမီ။

တောထဲက ကမောက်ကမ ဖြစ်လာသော သောကစိတ် ကြောင့် သူ့အိမ်ဘက်သို့သာ မပြေးရုံတစ်မည် ပေါက်ချလာသည်။ သူ့မိန်းမအေးကြည်ကို အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်နား၌ ဆန်ပြာ၍ မြင် ရသောအခါ အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားသည်။ တောထဲကပါလာ သော ဘယောက်ဘယက်စိတ်ကြောင့် အေးကြည်ကို မြင်ရမှ သူ့ စိတ်က ပိုပြီး ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မိန်းမကို ချက်ချင်း နှုတ်မဆက်ဝံ့သေးဘဲ အတွေးက ခြောက် လှန့်လိုက်ပြန်သည်။

ယခင် သူတို့အဘိုး လက်ထက်လောက်က သစ်ခုတ်သ

မားကြီး တာတီးသည် သစ်ခုတ်ရန် သစ်စခန်းသို့ လိုက်ပါသွားသည်။ အိမ်က မိန်းမမှာမူ ကိုယ်ဝန် ခုနစ်လ ရှစ်လခန့်နှင့်ကျန်ခဲ့၏။ သစ်ခုတ်စခန်းတွင် တစ်လကျော်ကျော် သစ်ခုတ်ပြီး သူမိန်းမ မီးဖွားခါနီးကိုမှန်းပြီး တာတီး ရွာဆင်းလာသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် သူမိန်းမကို ဝိုက်ကြီး တကားကားနှင့် တွေ့ရသည်။ သူထင်သလိုပင် သူမိန်းမ ကလေးမမွေးသေး။ သစ်ခုတ်၍ ငွေကြေးကလည်း အတော်အသင့် ပါလာရာ တာတီးမှာ အတော်ပျော်သွားသည်။ ချက်ချင်း သူမိန်းမကို ငွေအပ်သည်။ သူမိန်းမ ကျန်းမာရေးကို မေးသည်။

သူမိန်းမက တာတီးအပ်သောငွေကို လက်မခံ “ရှင်ပဲ သိမ်းထားပါ။ ကျွန်မ ဒီနေ့ သရိုးသရီတွေ့တယ်။ ဒီညများ မွေးမလာ မသိဘူး” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ အချိန်ကလည်း မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်ရာ တာတီးမှာ ညနေစာ ထမင်းစားရန်ကိုပင် သတိမရနိုင်ဘဲ လက်သည်ခေါ်ရန် ရွာဘက်သို့ ပြေးလာသည်။

သူတို့ သစ်ခုတ်သမားတစ်စုမှာ ရွာနှင့် တစ်ခေါ်သာသာဝေးသဖြင့် တာတီးမှာ ရွာကို အပြေးကလေးသာ လာရသည်။ ညကြီးမိုးချုပ် သူ့အိမ်ပေါ် ပြေးတက်လာသော တာတီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ လက်သည်မိန်းမကြီးက လန့်ဖျပ်ပြီး အော်မိလိုက်သည်မှာ အိမ်နီးနားများပင် လန့်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် လက်သည်မိန်းမကြီး အိမ်နားကို ဝိုင်းလာကြသည်။

တာတီးက “အဒေါ်ကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကျုပ်ကို ဘာ

လန့်စရာရှိလဲ။ ခု ကျုပ်မိန်းမ ဒီည မွေးမလား မသိဘူးဗျ။ သရိုးသရီ တွေ့တယ်ပြောလို့ ခု အဒေါ်ကြီးကို ကျုပ်လာခေါ်တာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

တာတီးစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လက်သည်မိန်းမကြီးမှာ “အမယ်လေးတော့ လုပ်ကြပါဦး” ဟုအော်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးသည်။

လက်သည်မိန်းမကြီး ပထမတစ်ခါ လန့်အော်လိုက်တုန်းကပင် ဝိုင်းနေကြသော လူအုပ်က လက်သည်မိန်းမကြီးကို ဝိုင်းဖမ်းကြပြီး “ကျုပ်တို့ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ မင်းက ဘာလဲကွ၊ ဒါဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ တို့တစ်ရွာလုံးမကဘူး ရွာနီးချုပ်စပ်တစ်ဝိုက် ဒေါ်ဂျမ်းမွေးပေးထားတဲ့ ကလေးတွေ လက်ညှိုးထိုးမလွဲဘူး။ မင်းမိန်းမကျမှ မွေးမရ ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးသွားတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွ။ မင်းတို့ထိုက်နဲ့ မင်းတို့ကံပဲ၊ တို့ရွာသူကို လာပြီး ဇော်ကားမယ်တော့ မကြန့်နဲ့၊ မင်းပါ မင်းမိန်းမနောက် လိုက်သွားရမယ်မှတ်”

ဟု လူကြီးတစ်ယောက်က ကြိမ်းလိုက်ရာ တာတီးခမျာမှာ “ဗျာ ကျုပ်မိန်းမ သေပြီ ဟုတ်လား” ဝိုင်းပါကြီးနှင့် ပြောကာ အရုပ်ကြီးပြတ် လူအုပ်ရှေ့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အမှန်တကယ်မှာမူ ကျန်ခဲ့သော ညကပင် တာတီးမိန်းမကား မီးဖွားနိုင်၍ ဆုံးပါးသွားရှာပြီ။ လက်သည်မှာလည်း ဤဒေါ်ဂျမ်းပင်ဖြစ်သည်။ တာတီးအား ကြိမ်းမောင်းပြောသော လူကြီးပြောသလို ဒေါ်ဂျမ်းမှာ နာမည်ကြီး လက်သည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း တာတီးမိန်းမ မီးမဖွားနိုင် ဖြစ်နေ၍ ဒေါ်ဂျမ်းကို လာခေါ်ကြရာ ဒေါ်ဂျမ်း လိုက်သွား၏။

သို့သော် သူတို့ သစ်ခုတ်စု၍ မိန်းမသူများကရမ်းသမ်း လုပ်ထားကြသဖြင့် တာတီးမိန်းမမှာ ဒေါ်ဂျမ်း ရောက်သွားချိန်၌ အသက် ငွေ့ငွေ့သာ ကျန်တော့သည်ဟု သိကြရသည်။ ဤသည်ကို ဒေါ်ဂျမ်းလည်း မကယ်ခဲ့နိုင်ဘဲ တာတီးမိန်းမ ဆုံးပါးသွားသည်။ တာတီးမိန်းမ မီးမဖွားနိုင်၍ ဆုံးပါးသွားသည့် အကြောင်းကို သစ်ခုတ်စု လူတွေက ကျွဲသမားတွေနှင့် မှာလိုက်သည်ဟု ဆိုသည်။

သစ်ဆွဲ ကျွဲသမားတွေ ဆိုသည်မှာလည်း ကျွဲခေါင်း၊ ကွဲအုပ်တွေဆီ အကြောင်းကြားရာ ကျွဲပိုင်ရှင်တွေနှင့် တွေ့ဆုံညှိနှိုင်း ကြရနှင့် သစ်စခန်းကို ထိုနေ့က တာတီး ရွာဆင်းသွားပြီး ညမှ လာပြောနိုင်ကြသည်ကို နောက်မှ သိကြရသည်။

တာတီးကို တွေ့တွေ့ချင်း လက်သည်မိန်းမကြီး ဒေါ်ဂျမ်း လန်၍အော်သည်မှာ သူ့မိန်းမ ဆုံးပါးသွားရသည်မှာ သူ့ကြောင့် ထင်ပြီး တာတီးသည် ခရီးရောက်မဆိုက် မူးမူးနှင့် သူ့ကိုသတ်ရန် လာသည် ထင်သဖြင့် ကြောက်ရွံ့ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွာသူရွာသားတို့၏ ပြောစကားကို ကြားရတော့မှ တာတီး ခမာမှာ အော်ငိုပြီး သစ်ခုတ်စုရွာ တောင်ခြေကို ပြန်ပြေးသွားသည်။ ရွာသူရွာသားတွေက သူ့မိန်းမ မီးမဖွားနိုင်၍ သေသွားသည် ဆိုခြင်းကို လုံးဝမယုံ။ စောစောကမှ သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ဝန်ကြီးအရင့်အမာနှင့် သူတွေ့ခဲ့သော သူ့မိန်းမ သေသွားပြီဟု ပြောလိုက်

ကြခြင်းမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ဟု သူက သစ်ခုတ်စုရွာကို ပြေးဝင်လာသည်။

သစ်ခုတ်သမားကြီး တာတီးခမာမှာ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်၍ မရတော့။ စောစောကမှ သူနှင့်သူ့မိန်းမ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ခဲ့ကြသောအိမ်မှာ ယခုအခါ ဆီမီးခွက်တွေ ထွန်းပြီး၊ သစ်ခုတ်စု တဲများမှ ဝိန်းမယောက်ျား လေးငါးယောက်ကို အိမ်ပေါ်၌ တွေ့ရလေသည်။

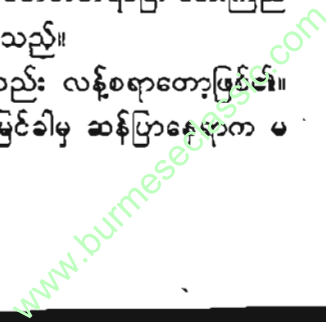
သူ့ကို မြင်သည်နှင့် သစ်ခုတ်စု အသိတွေက -

“မင်းကွာ . . . သစ်ခုတ်ခ ချက်ချင်း မရသေးလည်း ဆင်းလာဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ တို့ရဲ့ပါတယ်။ ခုတော့ မင်းမိန်းမ အလောင်းတောင် မင်း မမြင်လိုက်ရတော့ဘူး” ဟု အပြစ်တင်သူက တင်၊ ငိုသည့်မိန်းမတွေကငိုနှင့် တာတီးခမာမှာ ထိုအခါမှ ကမ္ဘာပျက်တော့သည်။

အရပ်ထုံးစံအရ မီးမဖွားနိုင်၍ ဆုံးပါးသွားသူကို နောက်တစ်ည အကူးမခံဘဲ သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်ကြလေပြီ။

ဤအကြောင်းကို တွေးမိလိုက်သော ယခု လူအောင်မှာ သူ့မိန်းမ အေးကြည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်နေရပါလျက် တောထဲက ခြောက်လှန့်လိုက်သော စိတ်ကြောင့် ချက်ချင်း အေးကြည်နားမကပ်ရဲသေး။ အိမ်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အေးကြည်၏ အခြေအနေကိုသာ အကဲခတ်နေသည်။

လူအောင် လန်မည်ဆိုကလည်း လန်စရာတော့ဖြစ်၏။ သူ့မိန်းမ အေးကြည်ကလည်း သူ့ကိုမြင်ခါမှ ဆန်ပြာနေရာက မ

ယောင်မလည်နှင့် ဆင်းသွားပြီး ဘေးအိမ်ရှိ ဒေါ်ကြီးလှ ဆန်ထောင်နေရာနား သွားရပ်နေသည်။ ဤသည်ကို လူအောင်စိတ်ထဲက စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ကြိမ်ခုတ်ရာက ပြန်လာသည်နှင့် ဟုပျာသလဲ နှုတ်ဆက်သည်။ ကြိမ်ရ မရ မေးသည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိမိန်းမသူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ခင်ပွန်းသည်နား ကပ်နေတတ်သည်။ ယခု နှုတ်ပင်မဆက်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။ ငါ ခုမြင်နေရတာ လူ မအေးကြည်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သူမရိုတုန်း မပြောကောင်း မဆိုကောင်း တာတီးမိန်းမလို သေပြီးများ ငါ့ကို တစ္ဆေခြောက်နေတာလားဟု အကြောက်လွန်ကာ တွေးမိပြန်သည်။

“ဟဲ့ လူအောင်၊ ဒီတစ်ခါ ရွာဆင်းလာတာ မြန်လှချေလား။ တောထဲတောင်ထဲ ဘာအကြောင်း ဖြစ်လာလဲ လူလေး”

“ဟင်၊ ဒေါ် . . . ဒေါ်ကြီးလှ၊ ကျုပ်တို့ ဘာမှ မဖြစ်ရပါလား။ ဒီမှာ စာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဒေါ်ကြီးလှ မေးလိုက်ခါမှ လူအောင်မှာ ပိုလန့်သွားသလိုပင်။

“အေးကွယ် လူလေးတို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ကြားရမှ ဒေါ်ကြီးစိတ်အေးရတော့တယ်။ မင်းတို့ တောကြီး တက်သွားကြတယ် ကြားတော့ ဒေါ်ကြီးတို့လည်း ပူရတာပဲ ကလေးရယ်။ အေးကြည်လေးကလည်း ကျန်းကျန်းမာမာ မဟုတ်တော့ ကိုယ်တူတွေအတွက် ပိုပိုမိတာပေါ့။ ဟိုကောင်ပြေးကလည်း ဟို သူ့သား သူငယ်နှစ်ဦးလေးတောင် တောကြီးထဲ ခေါ်သွားတယ်ကြားလို့ ဒင်းကို ငါ

ကျိန်နေတာ၊ လောဘလည်း ကြီးလိုက်ကြ”

ဒေါ်ကြီးလှ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေပါလိမ့်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်ဟု တွေးပြီး လူအောင်က -

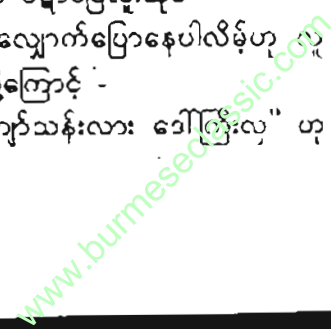
“ဦးလေးပြားနဲ့ ကျုပ်တို့သွားတာ အကြီးကောင်ပါ ဒေါ်ကြီးလှရယ်။ ငအောင်လေ ငပြုလေးကို သူ့အမေနဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပြောရင်းက လူအောင်သည် ဒေါ်ကြီးလှနှင့် သူ့မိန်းမအေးကြည်တို့အနား လျှောက်လာသည်။

“အေး အဲဒီ ငပြုလေးကို ခေါ်သွားတာကိုက နင့်ဦးလေးမဟုတ်တာ။ အဲဒီကောင်လေးက နတ်ယဉ်တယ် ဆိုတာ သိသားနဲ့ ဟို ကညင်ချောင်းဘက်မှာတုံးကပင် မှင်စာလေးတွေနဲ့ ကစားလာတယ်ဆိုတာ နင်တို့ မကြားမိဘူးလား။ အံ့ရောဟယ် . . . ဟိုကောင်မ မေသင်ကလည်း ခုထိ မသိတတ်ဘူး။ အသက်ပဲ လေး ဆယ်ကျော်နေပြီ နင်ဟို့လည်း ကြားပြီးရောပေါ့။ ဟို ခအောင်းကုန်းက အောင်ပွင့် သားလေးအကြောင်း၊ ငါကတော့ အဲဒီသူငယ်လေး မမြင်ဖူးပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေပြောတော့ လှကလွန်တဲ့ ပြီးတော့ လင်မယားက ညားခါစ တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူးတဲ့။ ကောင်မလေးခမျာ ခုတော့ ပဋာမြေလူးဆိုပဲ”

ဒီမိန်းမကြီး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေပါလိမ့်ဟု အောင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် -

“ဦးအောင်ပွင့်သား ကျော်သန်းလား ဒေါ်ကြီးလှ” ဟု မေးလိုက်၏။

“နာမည်တော့ ငါဘယ်သိမလဲ ဟဲ့”
“ဟုတ်တယ်”

ဒေါ်ကြီးလှ စကားမဆုံးမီပင် သူ့မိန်းမ အေးကြည်က ဟုတ်ကြောင်း ပြော၏။

လူအောင်စိတ်က လွင့်ထွက်သွားပြန်သည်။

ဦးအောင်ပွင့်သား ကျော်သန်းကို ရပ်နီးရွာနီးချင်းမို့ အလှပွဲ ဘုရားပွဲများတွင် သူ့ မြင်ဖူးသည်။ အမှန်တကယ် လူချော လူလှပင်။ မိန်းကလေးများ မျက်စိကျစရာ ရုပ်မျိုး။ ယခု သူ့မိန်းမ အေးကြည်ပင် ကျော်သန်းနာမည်ကို သိ၍ “ဟုတ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ခြင်းမှာ အေးကြည်မလည်း ကျော်သန်းကို မျက်စိကျဖူး လိမ့်မည်ဟု တွေးမိလိုက်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်

“ကျော်သန်း ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ကြီးလှ” ဟု မေးမိ လိုက်၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရမလဲကွယို၊ တောကြီးတက် ကြိမ်ခုတ်ကြ တာလေ။ မဟာမြိုင်ထဲမှာ ကြိမ်ကလည်းပါတော့ တစ်လ ကိုးသ တင်း ဆင်းမလာကြဘူးတဲ့။ မိန်းမရခါစ ဆိုတော့ကလည်း ငွေ ရှာဖွားပေါ့။ အဲဒါ သူ့မိန်းမ နေမကောင်းလို့ အခေါ်လွှတ်ပါတယ် ဆိုပြီး လူမျှောင်တာတဲ့။ မှောင်ရီဖျိုးဖျ ဝှေ့မျှောင်လာခေါ်တော့ ရွာပြန်လိုက်ပယ်လို့ လင့်အိမ်ပေါ်ကလည်း ဆင်းရော မြေပြင် တောင် မရောက်လိုက်ဘူး မြိုင်ကြီးကျား ခုန်ဆွဲသွားတာတဲ့။ အဲ ဒါ ဟိုတစ်နေ့ကမှ အလောင်း အပေါ်တစ်ပိုင်းရတယ်တဲ့”

ဒေါ်ကြီးလှပြောသော ဟိုတစ်နေ့က ဆိုသည်မှာ သူတို့

လင့်တဲအောက် ကျားလာဟိန်းသွားသော နေ့ဟုထင်ကာ လူအောင် မှာ ယခုမှ ကျောချမ်းမိသည်။

ဒေါ်ကြီးလှ စကားကမူ မဆုံးသေး။

“အဲဒါ ချက်ချင်းပဲ ကိုယ်ထင်လာပြတာတဲ့။ သူ့မိန်းမက စတင် ပြန်လာကြပလားလို့ မေးမိလိုက်သေးတယ်တဲ့။ သူတို့အဖွဲ့ က တောတက်ကြတာလည်း လူကြီးတွေ ပါမသွားကြတော့ လူငယ် တွေပီပီ တောအကြောင်း တောင်အကြောင်း မသိဘဲ အခင်များ မှာပေါ့”

ဒေါ်လှကြီးစကားကို ကြားရတော့မှ သူ့မိန်းမ ချက်ချင်း သူ့အနား မကပ်ရဲဘဲ ဒေါ်လှကြီးနား ရှောင်ထွက်သွားသည်ကို လူအောင် ယခုမှ သတိရတော့သည်။ ကျော်သန်း၏ အဖြစ်မှာ စိတ်မကောင်းစရာ။ ကျော်သန်းကို လူမျှောင်နတ်မှောင် လာခေါ် သလို သူ့ကိုလည်း မှောင်ရီဖျိုးဖျတွင် လာခေါ်တာ ခံခဲ့ရ၏။

သို့သော် လူအောင်တို့မှာ မဟာမြိုင်တောကြီး အတွေ့ အကြုံရှိသော ဦးသာဠည်ကြီး ပါလာ၍သာ။ သို့မဟုတ်လျှင် လူ မျှောင်လာခေါ်သည်ကို တကယ်ထင်၍ ထူးမိမည်။ သို့မဟုတ် လာ ခေါ်သူ၊ လာပြောသူကို အကျိုးအကြောင်း မေးရန် လင့်တဲအိမ် အောက် ဆင်းလိုက်မိလိမ့်မည်။ ထိုသို့သာ ဆင်းလိုက်မိလျှင် သူ သည်လည်း ခအောင်းကုန်းက ကျော်သန်းလိုပင် ကျားစာဖြစ်မှာ သေချာသည်။ ခုတော့ ဦးသာဠည်က ပါးစပ်ပိတ်ထား။ လင့်အိမ် အောက် မဆင်းခိုင်းသဖြင့်သာ တော်သေးသည်ဟု တွေးကာ ခုမှ ကြက်သီးထမိ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့မိန်းမမှာလည်း ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်

ဖြစ်လေရာ ကြောက်လန့်သွားမှာစိုး၍ မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ၌ သူတို့ ကြုံခဲ့ရသည်ကို လုံးဝ ပြန်ပြောပြ၍ မသင့်သည်ကို လူ့အောင် သဘောပေါက်သွားသည်။

ထိုအခါမှ -

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ခစ်ခစ် . . . ခစ်ခစ်”

“တော်က ဘာရယ်တာလဲ၊ ဒါရယ်စရာလားတော့”

တခစ်ခစ် လှုပ်ရယ်ရယ်နေသော လူ့အောင်ကိုကြည့်ပြီး အေးကြည်မက ဆိုသည်။

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်၊ ရယ်စရာပေါ့ဟ။ နင်က သူများ အကြောင်း ကြားတာနဲ့ တောကပြန်လာတဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို နေခင်းကြောင်တောင်ကြီး သရဲတစ္ဆေထင်လို့ အရိုးလှအနား ပြေး ကပ်သွားတာ ရယ်စရာ မဟုတ်လား”

“သိနိုင်လားတော့၊ မဟာဂဇိုင်ကပြန်လာတဲ့ တောပုံက လည်း ကြောင်တိကြောင်တောင်ဆိုတော့ ကျုပ်က ကျော်သန်း တို့အကြောင်း ကြားတာနဲ့ တော်တို့အတွက် စိတ်ပူနေရတာ။ ဦး ဆောင်သွားသူကလည်း နတ်ယဉ်တဲ့ ငပြုးအဖေ ဦးကြီးပြားဆို တော့ စိုးရိမ်မိတာပဲ”

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ တို့အဖွဲ့ လူကြီးတွေပါပါတယ်။ ဦးပြည့် ကြီးဆို ငယ်စဉ်ကပင် သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ ပျားဖွပ်၊ ချေလိုက်၊ ဝက် လိုက်နဲ့ မဟာဂဇိုင်ထဲ ထုံးလို့မွေ့ ရေလိုနောက်ခံသူပါဟ။ ခုသာ အသက်ကြီးသွားလို့ တောသိပ်မတက်တော့တာ။ ကဲ ငါထမင်း ဆာတယ်ဟာ ဘာဟင်းချက်လဲ”

“ဟင်းရော ထမင်းရော ရှိပါတယ်တော့” ဟူသော အေးကြည်မ၏ စကားမဆုံးမီ ဒေါ်ကြီးလှက -

“အေးကြည်မ ကြီးကြီးလှဆိုမှာ ငါးခြောက်နဲ့ ခရမ်းချက် ရှိတယ် လူလေးစားဖို့ ယူသွားဦး” ဟု ဆိုသည်။

ထမင်း စားသောက်ပြီးသောအခါ လူ့အောင်သည် ဒေါ် မေသင်တို့ အိမ်ဘက် ထွက်လာသည်။ မနက်ဖြန် ကြိမ်တိုက်လျှင် ယူသွားရမည့် ရိက္ခာကိစ္စကို ဒေါ်မေသင်က စီစဉ်ပေးလိုက်ရမည်။ နွားလှည်းကမူ ကိုယ်ပိုင်ရှိသဖြင့် ပူစရာမလို။ လူ့အောင်တစ်ခု စိုးရိမ်လိုက်သည်မှာ ဟိုနတ်ယဉ်သော ငပြုးလေး နားပုနားဆာ လုပ်ပြီး သူ့အမေ မေသင်နှင့် လိုက်လာမှာသာ စိုးရိမ်နေသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် -

“ဟာ ကိုကြီးလူ့အောင်တို့ ပြန်လာကြပြီအမေ။ မနက် ဖြန် အဖေတို့ဆီ ကြိမ်တိုက် လိုက်ရတော့မယ်။ ကိုကြီး ငအောင် ကော မပါဘူးလားဟင်”

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် အိမ်ပေါ်က အော်ဟစ်ပြေးဆင်းလာ ပြီး ငပြုးလေးက အတင်း သူ့ကို လာဖက်သောအခါ လူ့အောင် မှာ ရုတ်တရက် လန့်ပင် လန့်သွားမိသည်။ ထို့ထက် သူပို၍လန့် သွားသည်မှာ ဒေါ်မေသင်၏ ပြောပြသောစကား။

ဒေါ်မေသင်သည် ခအောင်းကုန်းက ကျော်သန်း၊ အ ကြောင်းကို ပြောပြသလို သူနှင့်ငပြုးလေးတို့ ပြန်လာကြစဉ်က အကြောင်းများကိုလည်း လူ့အောင်အား ငပြုးလေး မကြားအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြသည်။ ထိုအခါ လူ့အောင် မဟာဂဇိုင်

ကြီးကို ပို၍ ကြောက်လန့်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤတစ်ခေါက် လှည်းတစ်စီးတိုက်ထဲမှ ဝေစုရလျှင်ပြီးရော။ နောက်တစ်ခေါက် ဦးသာမြည်ကြီးတို့နှင့် မဟာဂနိုင်ထံ ကြိမ်ဆက်ခတ်ကြမည့် အလုပ်ကို သူ ဆက်မလုပ် ရဲတော့။ သူ့ယောက်ျား ဦးငပြားတို့အဖွဲ့အတွက် မှာလိုက်သော ငါးခြောက်ငါးခြမ်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားတို့ကိုသာရှာဖွေပေးလိုက်သည်။ သူကမူ မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ ကြိမ်တိုက် မလိုက်ဝံ့တော့။ ကြိမ် ခုတ်အဖွဲ့သားများအား တောကြီးထဲ ပို့ထားခဲ့ပြီး အပြန်မှာ တွေ့ ကြုံခဲ့သော အဖြစ်ကို တွေးမိလျှင် ယခုထိ ကြက်သီးထတုန်း။

သို့သော် လူငှားနှစ်ယောက် ရှာ၍ မဟာမြိုင်တောထဲရှိ ဦးငပြားတို့အဖွဲ့က ခုတ်ထားပေးသော ကြိမ်တိုက်လှည်းနှင့် မဟာ မြိုင်တောထဲ မလိုက်ရ၍ ငပြားလေးကမူ တင့်တင့် တအိအိ လုပ်နေသ ဖြင့် သူတင်ပါးကို မေသင်က လက်ဝါးပြားနှင့် သုံးလေးချက် တီး လိုက်တော့မှ အသံမထွက်ရဲတော့ပေ။ ဤငပြားလေးဆိုသော ကောင်လေးကား ကညင်ချောင်းနားတွင် လွန်ခဲ့သော သုံးလေးပတ် က မှင်စာများနှင့်ပင် အတူ ကစားလာသူဖြစ်ရာ ယခုအခါ မဟာ မြိုင် ဂနိုင်တောကြီးထဲသာ ထည့်ပေးလိုက်လျှင် တစ္ဆေသရဲများ နှင့်ပင် တောထဲတောင်ထဲ ကစားနေမည့် ကောင်လေးလားဟု လူအောင်မှာ ငပြားလေးကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနှင့် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်သွားလေသည်။

လူအောင် ရွာဆင်းသွားပြီး နောက်တစ်နေ့ နေမုန်းမ တည့်မီ လူအောင်လည်း ပြန်ပါလာမည်။ မေသင်နှင့် ကာလသား ပေါက် တစ်ယောက်ယောက်လည်း ပါလာလိမ့်မည်ဟု ဦးငပြားတို့ ကြိမ်ခုတ်အဖွဲ့က မျှော်နေကြသည်။ သို့သော် ရောက်လာသော အခါ လူအောင်လည်းမပါ။ မေသင်လည်း မပါသည်နှင့် မြင်ရ သောအခါ ဦးငပြားတို့ အဖွဲ့မှာ အံ့ဩသွားကြသည်။

အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ကြသောအခါ မေသင်မှာ လောလောဆယ် ခေါင်းကိုက်နေ၍ လူအောင်မိန်းမမှာလည်း မအီမသာ ဖြစ်နေ၍ဟု လူငှားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ထွန်းစံနှင့် ဦးငကွိန်တို့က ပြောကြသည်။

ထိုအခါ မေသင်မှာ ရိုးရိုးသားသား အမှန်တကယ် ခေါင်းကိုက်နေသည် ဆိုသောစကားကို ယုံကြည်ကြသော်လည်း လူအောင်ကမူ မဟာမြိုင်တောထဲ၌ အခေါ်ခံရသဖြင့် ကြောက်ပြီး မလိုက်လာဝံ့သည်ကို ဦးငပြားတို့အဖွဲ့က သဘောပေါက်သွားကြ သည်။ ခအောင်းကုန်းက ကျော်ဆန်းကိစ္စနှင့် မေသင်တို့ အပြန် ကိစ္စကိုမူ တောမှာတောင်မှာ ဖြစ်သဖြင့် ဦးထွန်းစံနှင့် ဦးငကွိန် တို့ကလည်း မပြောပြကြ။

သို့သော် မဟာမြိုင်တောထဲ၌ ကြိမ်ခုတ်ကြမည့် ကိစ္စမှာ

ဦးသာပြည့်တို့အဖွဲ့ အနေနှင့် ပြဿနာရှိလာသည်။ တောထဲ၌ နေ၍ ဆက်ပြီး ကြိမ်ခတ်ကြမည်ဆိုလျှင် လူလေးယောက်နှင့်မဖြစ်။ တောတောင်တို့ သဘာဝ အလေ့အထမှာ သုံးယောက်၊ ငါးယောက်သာ ဖြစ်ရပြီး လေးယောက်၊ ခြောက်ယောက် စုံမနေကောင်း။

ထို့ကြောင့် ကြိမ်တိုက်လာသော လူနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်ကို သူတို့အဖွဲ့နှင့် ကြိမ်ခတ်နေပေးရန် ဦးသာပြည့်တို့က ဆွယ်တရား ဟောကြသည်။ ထွန်းစံကမူ လူငယ်ဖြစ်သည့် အပြင် သူမိဘများကိုလည်း မပြောမဆိုခဲ့သဖြင့် ကြိမ်လှည်းနှင့် ပြန်မည်ဟု ပြောသည်။ ဦးငက္ကိန်ကမူ သားမယားမရှိ၊ မုဆိုးဖို၊ ရွာမှာလည်း မည်မည်ရရ အလုပ်အကိုင် မရှိသဖြင့် ဦးငပြားတို့အဖွဲ့နှင့် ကြိမ်ဆက်ခတ်ကြရန် မဟာမြိုင် တောကြီးထဲနေလိုက်ရန် သဘောတူလေသည်။

ရွာကိုကြိမ်သွားပို့ရန်ကိစ္စမှာ ကြိမ်လှည်းကို မောင်းသွားရုံသာဖြစ်သဖြင့် နေမွန်းတိမ်းစမှာ ထွန်းစံက ကြိမ်လှည်းတစ်စီးတိုက်နှင့် ရွာပြန်သွားသည်။ ဦးငက္ကိန်နှင့် ဦးသာပြည့်တို့အဖွဲ့က ကြိမ်ဆက်ခတ်ရန် မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ၌ ကျန်နေခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ယခုလက်ရှိခခန်း လင့်အိမ်ဆောက်၍ နေကြသောနေရာမှာ တောကြမ်းသည်ကို သိထားကြသော ဦးသာပြည့်တို့အဖွဲ့က သဲချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း ပြောက်အရပ်သို့ စခန်းရွှေ့ရန် ချက်ချင်း ပြင်ဆင်ကြသည်။ ဦးငက္ကိန်မှာ ယနေ့မှ ရွာကရောက်လာသူ လူသစ်ဖြစ်သဖြင့် စခန်းသစ်နှင့်သာ သင့်တော်သည်မှာ

လည်း တောသဘာဝပင်။ ထို့ကြောင့် ဦးသာပြည့်တို့ ကြိမ်ခတ်စာမားအဖွဲ့သည် တောကြမ်းသော စခန်းဟောင်းတွင် ယနေ့တစ်ညသာ နေခဲ့ကြပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်ထမှာပင် စခန်းသစ်တစ်ခုသို့ ရွှေ့ကြရန် စီစဉ်ကြရသည်။ သို့သော် ဤစခန်းဟောင်းထက် နောက်စခန်းသစ်တွင် မည်ကဲ့သို့သော တောကြမ်းကြီးနှင့် နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ တွေ့ကြရမည်ကိုကား ဦးသာပြည့်တို့အဖွဲ့ကလုံးဝ မတွေးခဲ့မိကြပေ။

သူတို့သည် ပထမစခန်း တောကြမ်းကြီးနှင့် ခြေးမြေခြား ဖြစ်သွားအောင် ဟူသော သဘောဖြင့် သဲချောင်းခြောက်ကို ဖြတ်ကူးရန် ဆင်းလာကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် သဲချောင်းထဲကို နေရောင်ခြည်က မကျရောက်သေး။ သစ်ကြီးဝါးကြီး ပေါများသော အရပ်ဖြစ်သဖြင့် သဲချောင်းထဲတွင် စိမ့်စေးနေတုန်း။

ကြိမ်ခတ်ပစ္စည်း ကိရိယာများနှင့် ဝန်စည်စလယ်များကို ယမ်းပိုး၍ သဲချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ တက်နိုင်သော ကမ်းပြန့်ကို ရှာ၍လျှောက်လာကြသည်။ သဲချောင်းထဲတွင် ရေစပ်စပ်သာ ရှိနေသော်လည်း ချောင်းနှစ်ဖက်ရှိ ကမ်းပါးယံကြီးတွေမှာ လူနှစ်

ရပ်နေပင်မြင့်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် လူတွေအလွယ် တကူ တက်နိုင်သော ကမ်းပြန့်ကိုရှာရင်း ချောင်းညာဘက်သို့ တက်လျှောက်လာကြသည်။

သဲချောင်းမှာ မိုးတွင်း၌သာ ရေအပြည့်နှင့် ရေစီးရေလာ ကြမ်းသော်လည်း ယခုအခါ ရေအိုင် ရေခွက်တွေလောက်သာ ချောင်းထဲ၌ တွေ့နေရသည်။ ရေအိုင်တစ်ခုနား အရောက်တွင် ရှေ့ကသွားနေကြသော ဦးသာပြည့်နှင့် ဦးငြိမ်းတို့က ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတို့ ရပ်သွားကြသည်။ 'လူကြီးနှစ်ယောက်က ခြေလှမ်း တို့ပြီး ရှေ့ကို ငေးကြည့်နေကြသောအခါ နောက်ကလိုက်ပါလာ ကြသော ဦးငြိမ်း၊ ငယောင်း၊ ငအောင်တို့မှာလည်း အလိုလို ခြေ လှမ်းရပ်သွားကြသည်။

ဦးသာပြည့်တို့ ငေးကြည့်နေကြသောဘက်ကို အားလုံး လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ရေအိုင်နားတစ်ခုတွင် လူကြီးခြေသလုံး သာသာရှိ မြွေကြီးတစ်ကောင် စန့်စန့်ကြီး ရှိနေသည်ကို အားလုံး လှမ်းမြင်နေရသည်။ သဲလာလူးနေတာလား၊ ရေလာသောက် တာလား ဟူသောအတွေးနှင့် ခဏငေးကြည့်နေကြရာ မြွေကြီး မှာ လုံးဝ လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ငြိမ်နေ၏။

“ငြိမ်နေတာထောက်ရင် မြွေကြီးဟာ အစာချောင်းနေ တာလား၊ မင်းတို့ကာလသားတွေက မျက်စိကောင်းတယ် ကြည့် ကြစမ်းကွာ ငယောင်း”

ဦးသာပြည့်က ကြည့်ကြ ဆိုသဖြင့် အားလုံးလှမ်းကြည့် နေကြသည်။ မြွေကြီးကမူ သစ်တုံးကြီး တစ်တုံးကို ချထားသလို

ပကတိ လုံးဝမလှုပ်။

“မြွေကြီးကြည့်ရတာ သေနေတယ်ထင်တယ် ဘကြီးပြည့်”

“ဟာ ဟုတ်ပါပြီ၊ လာ လာ၊ လာကြ”

ငယောင်းစကား အဆုံးမှာ ဦးသာပြည့်က လာကြဟု

ပြောပြီး ရှေ့ဆက်သွားသည်။ မှန်သည်။ မြွေကြီးကား သေနေပြီ။

“ဒီမြွေကြီးက ဒဏ်ရာလည်း မတွေ့ပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ သေသွားလဲ မသိဘူး”

မြွေကြီးအနားက ဖြတ်သွားကြသောအခါ ငအောင်က သိသလိုနှင့် နှုတ်ထွက်သွားသည်။

“ဟိုမှာ ဦးနှောက် ဖောက်စားခံထားရတာလေ မင်းတို့ မမြင်ဘူးလား”

ဦးသာပြည့် ပြောတော့မှ မြွေကြီးခေါင်းကို ငုံ့ကြည့်ကြ သည်။ မြွေဦးခေါင်းတွင် သွေးစသွေ့နုများနှင့် အရေခွံလန်နေ သည်ကို မြင်ကြရသည်။

“ဒီလောက် အကောင်ကြီးကို ဘယ်လိုအကောင်က ဦး နှောက်ဖောက်စားထားတာလဲ ဘကြီး”

“တောပုင့်ကူကြီးတွေပေါ့ကွ။ သူတို့က မြွေဆို အသေ နိုင်ကြတာ။ မြွေဦးနှောက်ဆိုလည်း ပုင့်ကူကြီးတွေက အရမ်း ကြိုက်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဟို . . .”

ချောင်းဖျားဘက်မှ နွားလှည်းတစ်စီး ဆင်းလာနေသံကို ကြားလိုက်ကြရသဖြင့် ရုတ်တရက် စကားဖြတ်၍ အားလုံး လှည်း သံကြားရာဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

နွားလှည်းတစ်စီး သဲချောင်းအတိုင်း မောင်းဆင်းလာ သံနှင့်အတူ ချောင်းကွေ့ အချိုးတွင် ကြိမ်အပြည့်တင်ထားသော လှည်းက ဘွားကနဲ ပေါ်လာသည်။

“ဟာ . . . ယောက်ဖကြီးတို့ပါလား။”

လှည်းပေါ်ကလူမှာ ဦးငပြား၏ နှမယောက်ျား ဦးဝေဒိုး ဖြစ်သည်။ ဦးဝေဒိုးတို့ရွာနှင့် ဦးငပြားတို့ရွာမှာ တစ်မွန်းတည့် ခနီးထောက်သည်။ ကိစ္စကြီးငယ်ရှိမှ သွားလေသွားထ ရှိကြသဖြင့် ယခု သူ့ယောက်ဖကြီးအား မဟာမြိုင်တောထဲတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဦးဝေဒိုးမှာလည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ် သွားသည်။

“အေးကွ၊ မင်းတို့ မဟာဂနိုင့်ထဲ ရောက်နေတာ ကြာကြ ပလား။”

“မကြာသေးပါဘူး။ သီတင်း တစ်ပတ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ငါတို့လည်း အဲဒီဘက်တက်ကြမလို့ကွ၊ ကြိမ်အခြေအ နေကော ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကောင်းတယ် ယောက်ဖကြီး၊ ဒီသီတင်းတပတ်ကျော် လောက်မှာ ကျုပ်တို့ ဒါပါဆို လှည်းနှစ်စီးတိုက်ရပြီ”

“အေး ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့ကွ။ မင်းတို့ ဘယ်ကတက် လဲ”

“အဲဒါတော့ ဘာခေါ်လဲနော် ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ ယောက်ဖကြီး ဒီကနစ်ကွေ့လောက် ရှေ့ဆက်တက်သွားရင် ကမ်း

ပြန်တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီက တက်လို့ရတယ်”

“မောင်ဝေဒိုးပြောတာ ငါသိပါပြီ၊ ကျောက်ကြီးပြန်ဖြစ် ပါလိမ့်မယ်”

ဦးငပြားနှင့်ဦးဝေဒိုးတို့ ပြောနေကြသည့်ကြားထဲ ဦးသာ ငြည့်က သူသိသဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အေး အဘတို့တော့သိမယ်။ ရှေ့မှာ တန်းတင် ရေစီး တစ်ခုလည်း ရှိတယ်လေ အဘ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းတို့အဖွဲ့က လူဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ကျုပ်တို့အဖွဲ့က လူတောင့်တယ် အဘ၊ ခုနစ်ယောက်”

ဦးဝေဒိုးမှာ သူ့ယောက်ဖ ဦးငပြားနှင့် ပြောနေရာမှ ဦးသာငြည့်ဆီ စကားဆက်ချပြန်သည်။

“အေးကွ၊ မင်းတို့ရွာက မဟာမြိုင်ထဲမှာ ဘယ်နှစ်ဖွဲ့ လောက်ရှိလဲ”

“ကျုပ်တို့ပါမှ နှစ်ဖွဲ့ပါ။ ဒီဘက်ကတော့နက်တော့ သိပ် မတက်ကြဘူး။ ဉာဏ်တောဘက်ပဲ သွားကြတာ များပါတယ်”

“မင်းတို့စခန်းက ဘယ်နေတုံး။ တို့တော့ ငါးခုချောင်း ဘက် သွားကြမလားလို့”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့စခန်းနဲ့ မဝေးပါဘူး အဘကောင်းတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့က မျောက်မွေးကုန်းလို့ ဘိုးတင်က ပြောတာပဲ”

“မင်းတို့အဖွဲ့မှာ ဘိုးတင်က ခေါင်လား”

“သူက လှည်းရှိတဲ့လူ ဆိုတော့ ခေါင်ပေါ့အဘကွ။ ဒီ လှည်းက သူ့လှည်းလေ”

“အေး . . . အေး . . . ငါတို့ကတော့ မင်းယောက်ဖကြီးလှည်းပဲ။ ကဲ မင်းလည်း မွန်းမတည့်မီ ရွာအရောက်သွားရမှာပဲ။ သွား သွား . . . ငါတို့လည်း ကျောက်ကြီးပြန်က တက်မယ်ကွနော်။ ဘိုးတင်ကိုလည်း ပြောလိုက်၊ ငါးခုချောင်းဘက်မှာ ငါတို့ ရှိနေမယ်လို့”

“နီးသားပဲအဘ၊ ကျုပ်လည်း မနက်ဖြန် ပြန်တက်လာမှာပဲ။ ပြန်ရောက်ရင် အဘတို့ ယောက်ဖကြီးတို့ဆီ တစ်နေ့ လာပါဦးမယ်။ သွားမယ်နော် ယောက်ဖကြီး”

“အေး . . . အေး။ ငါတို့လည်း ကြိမ်ခတ်နေကြတယ်ဆိုတာ မင်းမိန်းမကို ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ယောက်ဖကြီး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဦးဝေဒိုးလှည်း ထွက်သွားသည်။ ဦးသာပြည့်တို့ အဖွဲ့လည်း သဲချောင်းဖျားဘက် ဆန်တက်လာကြ၏။

သူတို့မှာ ယနေ့၌ လင့်အိမ်တဲလည်း ဆောက်ကြရဦးမည် ဖြစ်သဖြင့် ပြန်နိုင်သမျှ ပြန်ပြန် တက်လာကြလေသည်။ မကြာမီ ကျောက်ကြီးပြန်ကို ရောက်လာကြရာ ထိုမှ သူတို့စခန်းချရမည့် ငါးခုချောင်းဘက် တက်လာကြ၏။ သူတို့နှင့် မနီးမဝေး တွင် ဘိုးတင်တို့အဖွဲ့လည်း ရှိနေသည်မို့ ပို၍ စိတ်ချရသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် လင့်အိမ်တဲဆောက်၍ ကောင်းသော နေရာကိုရှာပြီး တစ်နေ့လုံး လင့်အိမ်ဆောက်ကြသည်။ မိုးမချုပ်မီပင် လူငါးယောက် တက်အိပ်နိုင်သော လင့်အိမ်အကြမ်းထည်

ပြီးသွားသည်။ ညနေစာ စားပြီးချိန်မှာ မှောင်ရိပ်တဝါးရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် လင့်အိမ်ပေါ် တက်လာကြ၏။ ဤဘက်မှာ သူတို့ စခန်းဟောင်းနှင့် စာလျှင် တောပိုနက်သဖြင့် မိုးချုပ်နေဝင် စောသည်။

သူများတွေက ကြမ်းခင်းပေါ် ကျောချပြီး အိပ်ရန်လုပ်နေကြသော်လည်း ယနေ့မှ အရေးပေါ် ကြိမ်ခတ်လိုက်လာသော ဦးငက္ကိန်ကတော့ မနေ့က စခန်းသစ်၌ကဲ့သို့ပင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ ဘာတွေရွတ်ဖတ်နေသည်မသိ၊ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်နေသည်။ သူ့အသံက နည်းနည်းကျယ်သည်ကို မကြိုက်ကြသော်လည်း ဦးငက္ကိန်မှာရွာ၌လည်း ဤသို့ပင် တို့ရွတ်သည်ရွတ်ပုတီးယောင်ယောင်၊ သမထယောင်ယောင်၊ ဝိပဿနာယောင်ယောင်လုပ်တတ်သည်မို့ မပြောကြတော့။ ပြီးတော့ သူ့ကို ခေါ်လာရသည်မှာလည်း ဘော်လံဒီယာ ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဆိုးပြီး ရွာပြန်သွားမှာစိုး၍ ငြိမ်နေလိုက်ကြသည်။ ဦးငက္ကိန်မှာ ရွာ၌လည်း မည်သူနှင့်မျှ အပေါက်အလမ်း တည့်သူမဟုတ်။ တစ်လုံးပေါက် တလောက်ကန်းဟု သမုတ်ထားကြသူ။

မကြာပါချေ။ ချောင်းဖျားဘက်မှ ကလေးငိုသံလိုလို ကြောင်အော်သံလိုလို အသံတစ်ခုကို ထူးထူးခြားခြား ကြားမိကြသည်။ ဦးငက္ကိန်တော့ ကြားမကြားမသိ။ တခြားလူတွေတော့ အားလုံးကြားနေကြသည်။ ဦးငက္ကိန်က ဆက်ရွတ်နေ၏။ ချောင်းဖျားဘက်က ကလေးငိုသံလိုလို ကြောင်အော်သံလိုလို အသံကိုလည်း ဆက်၍ကြားနေရသည်။

ပိုးကောင်မွှားကောင်များနှင့် ညဝှက်များ၏ အော်မြည်
 နေကြသံများထဲတွင် ထိုအသံက ပို၍ကျယ်လောင်သည်။ အသံ
 မျိုးစုံကို ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ တောတောင် အတွေ့အကြုံများသော
 ဦးသာပြည့်က သစ်ကျားမ၊ ကြောင်မများ မိတ်ခေါ်သံလားဟု
 နားစွင့်ထားသည်။ သို့သော် သူ့ကြားဖူးသော သစ်ကျားမ၊ ကြောင်
 မများ မိတ်ခေါ်သံမဟုတ်။ ကလေးငိုသံနှင့်သာ ပိုတူသည်။ ယ
 ခင်က ဦးသာပြည့် ဤအသံမျိုးကို တောထဲတောင်ထဲ တစ်ခါမှ
 မကြားဖူးဘူး။

ထို့ကြောင့် သူတို့ စခန်းသစ်ကို လာကြရာ၌ အလာမှာ
 သို့မဟုတ် လင့်အိမ်တဲဆောက်ကြရာမှာ သို့မဟုတ် တစ်ယောက်
 နှင့်တစ်ယောက် အပြောအဆိုမှာ သို့မဟုတ် စားရာသောက်ရာ
 မှာ ဘာများ အမှားအယွင်း ရှိခဲ့ကြပါလိမ့်ဟုလည်း ဦးသာပြည့်က
 ပြန်စဉ်းစားပြီး တွေးနေသည်။

ယခု သူတို့ရောက်နေသော နေရာမှာ တောနက်သဖြင့်
 အမှားအယွင်း ခံမည်မဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ခု မတော်မတည့် လုပ်
 မိလျှင် ချက်ချင်း တောကြမ်းလာတတ်သည်။ ဦးသာပြည့် ထိုသို့
 တွေးနေစဉ် ဦးငက္ကိန်ကလည်း အရွတ်အဖတ် ရပ်သွားသည်။ ဦး
 ငက္ကိန် အရွတ်အဖတ် ရပ်သွားသည်နှင့် ကလေးငိုသံလိုလို အသံ
 မှာလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ပျောက်သွားပြန်သည်။

သို့သော် ထိုကိစ္စကို ဦးသာပြည့်က မေးလည်းမမေး၊ ပြော
 လည်းမပြောသဖြင့် နောက်လူတွေကလည်း မမေးမပြောဘဲ နှုတ်
 ဆိတ်ကာ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

မည်မျှအိပ်ပျော်၍ မည်သည့်အချိန်မှန်းတော့ မသိလိုက်။
 လင့်တဲအိမ် တစ်ခုလုံး၊ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ယမ်းသွားသဖြင့် အားလုံး
 လန့်နိုးလာကြသည်။ လင့်တဲပေါ် ထိုးကျနေသော သစ်ရွက်သစ်
 ခက် အကြိုအကြား လရောင်ထဲက ဦးသာပြည့် မျက်နှာကို အား
 လုံး စိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“တို့ လင့်တဲကို ပြောင်တိုက်သွားတာ ထင်တယ်”

ဦးသာပြည့်က ဒါပဲ ပြောသည်။ ဦးသာပြည့် ပြောသည်
 မှာလည်း ယုတ္တိတော့ ရှိ၏။ သူတို့ လင့်တဲအိမ် အဝန်းအဝိုင်းကို
 ညဉ့်ဦးကပင် စည်းချက်သဖြင့် တစ္ဆေခြောက်တာတော့ မဖြစ်
 နိုင်ဟု ထင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့စည်းမှာ တောမိစ္ဆာများ အန္တ
 ရာယ်ကိုသာ ကာကွယ်နိုင်သော်လည်း တောတိရစ္ဆာန်များကိုတော့
 မကာကွယ်နိုင်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လင့်တဲအိမ်အောက်၌ မီးဖိုကြီးရှိနေ
 သော်လည်း မီးကို မြင်ဖန်များပြီ၊ မီးယဉ်နေသော တောတိရစ္ဆာန်
 တို့က အနီအနား လာချင်လာတတ်ကြသည်။ သို့မဟုတ် မိတ်
 လိုက်၍လည်းကောင်း၊ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက် ကိုက်ခဲကြ၍လည်း
 ကောင်း၊ ကမူရှုထိုးနှင့် လင့်အိမ်တဲထိုင် သစ်ပင်ကြီးငယ်များ
 ကို ဝင်တိုက်မိတတ်ကြသည်လည်း ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးသာပြည့်စကားနှင့် စိတ်ပြေကာ ပြန်အိပ်
 ပျော်သွားကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ထုံးစံအတိုင်းပင် လင့်အိမ်တဲကို အ
ချောသပ် ပြုလုပ်ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ ကြိမ်စုတ်ကြရန်
ကြိမ်ပင်၊ ကြိမ်ပုတ်၊ ကြိမ်တော ရှာသူကရှာနှင့် တစ်နေ့ကုန်သွား
ပြန်သည်။

ကြိမ်ပင်၊ ကြိမ်ပုတ်၊ ကြိမ်တောရှာရာက ပြန်လာသော
ငယောင်းက -

“ငအောင် မင်းအတွက် ငါ ဟိုဘက်စမ်းပေါက်နားမှာ
ငှက်စာ ငှက်ပျောတစ်ပုတ် တွေ့ထားခဲ့တယ်။ ဟင်းမရှိတဲ့နေ့ကျရင်
ငှက်ပျောပင်သွားခုတ်ပြီး ချက်ပေါ့ကွာ။ မြေပဲတွေ၊ ငရုပ်သီးအ
စိမ်းတွေလဲ ပါသားပဲ” ဟု ဆိုသည်။

တောစာငှက်ပျော၊ ငှက်စာငှက်ပျော ဆိုသည်မှာ ငှက်
ပျောကောင်းအတိုင်းပင်။ အသီးကမူ တောဝင်ထားသဖြင့် အ
စေ့များပြီး လူစား၍မရ။ ထို့ကြောင့် ငှက်များသာ စားသည်။
မောက်များပင် အစေ့များသဖြင့် သိပ်မစားကြ။ သို့သော် အပင်
ငယ်များကို ခုတ်ဖြတ်လိုသင်ပြီး အထဲက အသားနုနုများကို ငရုပ်
သီးစိမ်း၊ မြေပဲကြိတ်အုပ်ပြီး စိမ်းစားငါးပိနှင့် စပ်စပ်ချက်ထား
လျှင် ထမင်းမြိန်သဖြင့် ငယောင်းက ပြောသည်။

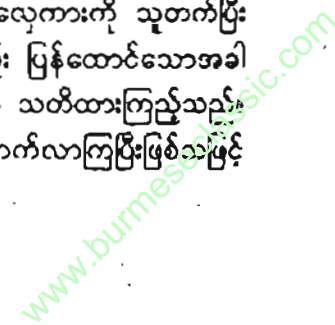
ဦးငကွိန်ကလည်း အားကျမခံဘဲ -

“ငါတော့ ဇင်ပြုန်းပင် တစ်ပင် သီးကင်းစတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့
တယ်ကွ။ ဟိုဘက်တောင်ကြောမှာ။ မင်း ဟိုနေရာလောက်က
လှမ်းကြည့်ရင်တောင် မြင်ရမယ်။ အပင်ကတော့ တော်တော်
မြင့်တယ်။ တက်နိုင်ရင် မင်းသွားတက်ခူးပြီး ဇင်ပြုန်းသီးဟင်း
လည်း ချက်လို့ရတာပဲ” ဟု ကြိမ်ပင်ရှာသွားရင်း သူတွေ့ခဲ့ရသည်
ကို ပြောပြန်သည်။

ထိုနေ့က လူကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဦးသာခြည့်နှင့်
ဦးငပြားတို့ကမူ လင့်တဲအိမ်ကို အချောသပ်နေကြသဖြင့် ကြိမ်ပင်၊
ကြိမ်ပုတ်ရှာ လိုက်မသွားကြ။ နောက်တစ်နေ့၌မူ လေးယောက်စ
လုံး ကြိမ်စုတ်ထွက်ကြပြီး လင့်တဲအိမ်တွင် ငအောင်လေးတစ်
ယောက်သာ ထမင်းဟင်းချက် ကျန်နေမည်ဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့် ညနေစာ ထမင်းစားပြီးသောအခါ လင့်အိမ်
တဲပေါ် တက်ကြသည်။ ညက ပြောင်တိုက်တာလား၊ ဝက်တိုးတာ
လား၊ တစ္ဆေခြောက်တာလားဟု ခွဲခွဲခြားခြား မခန့်မှန်းတတ်သော
ဦးသာခြည့်သည် တောထုံးစံအတိုင်း နောက်ဆုံး လင့်အိမ်တဲပေါ်
မတက်မီ စည်းသုံးတန် သုံးခါပင် တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်
နတ်များကို တိုင်တည် တောင်းပန်၍ ပီပီပြင်ပြင်ချသည်။ ပြီးမှ
လင့်အိမ်တဲပေါ် တက်လာ၏။

သူတက်လာသော ကြက်တက်လှေကားကို သူတက်ပြီး
သည်နှင့် ငယောင်းက ဆွဲတင်ရာ၌လည်း ပြန်ထောင်သောအခါ
အရင်းအဖျား မှန်မမှန်ကို ဦးသာခြည့်က သတိထားကြည့်သည်။
ယခု သူတို့အားလုံး လင့်တဲအိမ်ပေါ် တက်လာကြပြီးဖြစ်သဖြင့်

နောက်ထပ် မြေပြင်မှ လင့်တဲပေါ်ကို မည်သူမျှ တက်လာစရာ မရှိတော့ ဟူသောသဘောကို ဆောင်ကာ ငယောင်းက လင့်တဲ ပေါ်တွင် ကြက်တက်လှေကားရှင်ကို ပြောင်းပြန် ထောင်ထားလိုက် သည်။

မျောက်ပေါသောအရပ်တွင် တစ်ခါတစ်ခါ မျောက်များ က လင့်တဲအိမ် သစ်ပင်များပေါ် ခုန်ကူးလာပြီး ထိုကြက်တက်လှေ ကားမှ လင့်အိမ်ပေါ် ဆင်းလာတတ်ကြသဖြင့် လှေကားထိပ်တွင် ငါးပိသုတ်ထားရသည်။ ငါးပိနဲ့ရလျှင်တော့ မျောက်တွေက ဆင်း မလာတော့။

သို့သော် လင့်အိမ်တိုင် လုပ်ထားကြသော သစ်ပင်များပေါ် တွင် ခါချည်ကောင်များ၊ ပိုးပုရွက်များ ရှိလျှင်တော့ ငါးပိနဲ့ကို လိုက် ရှာပြီး အံ့နေတတ်ကြသည်။

ယခု သူတို့ဆောက်ထားကြသော လင့်တဲအိမ် တဲတိုင်များ ပေါ်တွင် ခါချည်ထုပ်၊ ပုရွက်ဆိတ်များ မရှိသဖြင့် လှေကားထိပ် ကို ငါးပိသုတ်စရာ မလိုပေ။ ဤသည်ကို ငယောင်းကလည်း သိ သဖြင့် ကြက်တက်လှေကားကို လင့်တဲအိမ်ပေါ်တွင် ပြောင်းပြန် ထောင်ထားလိုက်သည်။ သူတို့ မနက်မိုးလင်း၍ အောက်ကိုဆင်း ကြတော့မည်ဆိုလျှင် ပြောင်းပြန်ထောင်ထားသော ကြက်တက် လှေကားကို လှဲလိုက်ရုံဖြင့် အရင်းအဖျား ပုံမှန်ဖြစ်သွားပေမည်။

ဤသည်မှာ တောစည်းကမ်း၊ တောင်စည်းကမ်းနှင့်အညီ ပြုလုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကြက်တက်လှေကားငယ်ကို သုံးလေးပတ် ပြောင်းပြန်

လှည့်၍ ဆင်းရန် မလုပ်ရ။ တစ်ခါတည်း လှဲချလိုက်သည်နှင့် အ သင့် လူဆင်းရန် ဖြစ်ရမည်။

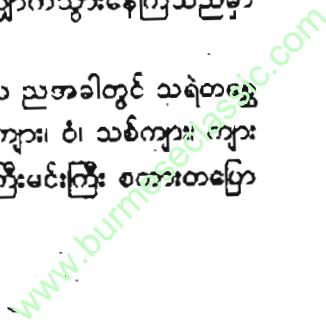
နေရောင်ခြည် ကွယ်သွားသည်နှင့် တောကြီးထဲရှိ ညဉ့် ငှက်နှင့် ပိုးကောင်၊ မှူးကောင်တို့မှာ မြည်လာကြသည်။ အတော် ဝေးဝေးကမူ ချေဟောက်သံနှင့် ကြက်မတစ်ကောင် ကတော် လိုက်သံ၊ ရှဉ့်ငပေါ ခုတ်ထိုးသံ၊ ဝံအီသံတို့မှာတော့ နေ့စဉ်ကြား နေကျ အသံများပင်ဖြစ်သည်။

လဆန်းရက် ဖြစ်သဖြင့် တောနက်သော်လည်း လရောင် ကြောင့် အမှောင်ကြီးတော့မဟုတ်။ သစ်ရွက်ကြို သစ်ရွက်ကြားမှ ယိုဆင်း ကွက်ကျနေသော လရောင်ကလည်း ရှိလေသည်။

ဦးသာပြည့်တို့ အဖွဲ့မှာ မအိပ်ကြမီ ဆေးတံ၊ ဆေးလိပ် သောက်၍ လင့်တဲပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ မနက်ဖြန် ကြိမ် ခုတ် ထွက်ကြရမည့် ကြိမ်ပုတ်၊ ကြိမ်တော ခုတ်ကွက်များကို စ ကားနီးနှော တီးတိုးပြောနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူသုံးလေးယောက်သည် သူတို့ကဲ့သို့ပင် စကားတီးတိုး ပြော၍ သူတို့လင့်တဲအိမ်ရှိရာဘက် လာနေကြသံကို ကြားကြရသည်။ ဤလိုအချိန်မျိုး၌ မြေပြင်တောနက်ကြီးထဲတွင် အဘယ် အရေးအကြောင်းကြောင့် လျှောက်သွားနေကြသည်မှာ ကြက်သီးထစရာ၊ အံ့ဩစရာပင်။

ဤတောဤတောင်၌ အကာလ ညအခါတွင် သရဲတော့ များကို မကြောက်တတ်လျှင်ထားဦး။ ကျား၊ ဝံ၊ သစ်ကျား၊ ကျား သစ်များ ပေါလှသောတောထဲတွင် ညကြီးမင်းကြီး စကားတပြော

ပြောနှင့် လျှောက်သွားနေကြသည်မှာ မည်ကဲ့သို့သော လူတွေပါလိမ့်။

ဦးသာပြည့်တို့အဖွဲ့မှာ အံ့ဩတကြီးဖြစ်ပြီး လင့်အိမ်တပေါ်က အသံကြားရာဘက် ချက်ချင်း လှမ်းကြည့်ကြသည်။ သို့သော် လူတွေကို မမြင်ရသေးဘဲ အသံကိုသာ ကြားနေကြ၏။ တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ပြောလာနေကြသံမှာ သူတို့လင့်တဲအိမ်ဘက်ကို ဦးတည်လာနေကြကြောင်း သိသာသည်။ အသံတွေက ပိုကျယ်လာသည်။

ဦးသာပြည့်ကမူ သူ့နှမယောက်ျား ဦးဝေဒိုးတို့ကို သတိရ၍ စိုးရိမ်မိလိုက်သည်။ သူတို့ ကြိမ်ခတ်စခန်းတွင် တစ်ယောက်ယောက်များ အသည်းအသန် နာမကျန်းဖြစ်၍ ရွာကိုပို့ရန် ဆင်းလာကြလေသလား သို့မဟုတ် ကျားကိုက်၊ ဝံကိုက်၊ ဝက်ပက်၊ ပြောင်တိုက်ခဲလိုက်ရ၍ များ ညကြီးမင်းကြီး အထမ်းနှင့် ချလာကြလေသလား။

ဘိုးတင်၊ ဝေဒိုးတို့ စခန်းမှာ သူတို့စခန်းနှင့် အထက်အောက်ဖြစ်သဖြင့် လူမမာကို ရွာပို့ရန် ဆင်းလာကြလေသလားဟု အသံကြားခါစက တွေးမိလိုက်သေးသည်။

သို့သော် အကယ်၍ သူထင်သလို မိုးလင်းအောင်ပင် မစောင့်နိုင်သော အရေးကြီးလူမမာကို ရွာသို့ပို့ရန် ဆင်းလာကြလျှင် မီးရှူးမီးတုတ်တော့ ပါလာကြရမည်။ ယခုမူ မီးရောင်မီးတုတ်ကို လုံးဝမမြင်ရ။ တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ပြောဆိုလာကြသံကသာ သူတို့လင့်အိမ်တဲနှင့် နီးသည်ထက်နီးလာသည်။

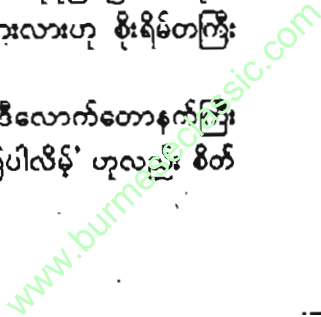
ထိုအချိန်မှာ ထိုင်ပြီး ဆေးတံဖွာနေသော ဦးသာပြည့်က ဆေးတံကို ကိုင်လျက်ကပင် ကြမ်းခင်ပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်ချလိုက်သည်။ နောက်လူ အားလုံးကိုလည်း သူကဲ့သို့ ဝမ်းလျားမှောက်နေကြရန် လက်ပြလက်ကုတ် လုပ်လိုက်ရာ အားလုံးမှာ ဦးသာပြည့်ကြီး နည်းတူ ကြမ်းခင်းပေါ် မှောက်ခုံ မှောက်လိုက်ကြသည်။ အားလုံး အသံတိတ်မှောက်လျက်က အသံကြားရာဘက်ဆီသို့ အသက်အောင်ပြီး လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

မြင်ရပါပြီ။ စောင်တစ်ထည်ကို ဝါးလုံးတစ်လုံးပေါ် ဟိုဘက်သည်ဘက် လူမမာကို စောင်ထဲထည့်ကာ ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် ထမ်းလာကြ၏။ အထမ်းသမား နှစ်ယောက်၏ ရှေ့နောက်တွင် နောက်လူနှစ်ယောက်က ပါလာသည်။ မည်သူမည်ဝါဟု ကွဲကွဲပြားပြား မသိရသော်လည်း လရောင်ပြိုးပြိုး ပြောက်ပြောက်တွေများကြောင့် လူလေးယောက်မှန်းသိသာသည်။

ဦးသာပြည့်က ဘာမှ လှုပ်ရှားမှုကို မပြဘဲ သူတို့လင့်တဲအိမ်ဘက် လျှောက်လာကြသော သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားမှ လူလေးယောက်ကို မျက်တောင်မခတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။

ဦးပြောကမူ သူထင်သည့်အတိုင်း ဘိုးတင်တို့၊ ဝေဒိုးတို့ စခန်းမှ တစ်ယောက်ယောက်တော့ မချ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ ထင်လိုက်သည်။ လူနာမှာ သူ့ယောက်ဖ ဝေဒိုးများလားဟု စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ဝေးကြည့်နေမိသည်။

'မိုက်လိုက်ကြတဲ့အကောင်တွေ၊ ဒီလောက်တောနက်ကြီးထဲ မီးတုတ်မီးရှူးယူဖို့ ဘာလို့ သတိမရကြပါလိမ့်' ဟုလည်း စိတ်

ထဲက အပြစ်တင်နေမိသည်။

လာနေကြသူများကို လှမ်းပြော လှမ်းမေး၍ပင် ရနိုင်သော အကွာအဝေးသို့ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဦးသာပြည့်က တိတ်တိတ်နေကြရန် လက်ပြထားသဖြင့် မည်သူမျှတော့အသံမထွက်ဝံ့ကြသေး။ လှမ်းမမေးရဲကြသေး။

လှမ်းကြည့်နေကြရသော အကွာအဝေးမှ ငုံ့ကြည့်ကြရသော သူတို့လင့်တဲအိမ်အောက် ရောက်လာကြသည်။

ထူးခြားသည်မှာ သူတို့ လင့်တဲအိမ် အောက်ကိုလည်း ရောက်ရော လူမမာထမ်းလာကြသူတွေ အသံတိတ်သွားကြသည်။ ညဉ့်ဦးက ဦးသာပြည့် ချထားခဲ့သော စည်းနားအရောက်မှာ ခြေလှမ်းရပ်သွားကြ၏။

အကယ်၍ ဝေဒိုးတို့သာဆိုလျှင် သူ့ကိုလှမ်းခေါ်ကြမည်။ ယခု သူတို့ လင့်တဲအိမ်အောက်ကို ရောက်နေကြလျှင် ဦးပြားအား လှမ်းမခေါ်ကြသည်မှာတော့ ထူးဆန်းနေသည်ဟု ဦးပြားက တွေးသည်။

'ဘယ်သူတွေပါလိမ့်' ဟုလည်း လင့်တဲအိမ်ပေါ်က မသိမသာ ခေါင်းပြုလည်ဆန့်၍ ကြည့်ရ၏။

သို့သော် သူတို့ လင့်တဲအိမ်အောက်၌ မီးဖိုရုံနေသော်လည်း မီးဖိုမှာ မီးတောက်မရှိ။ ထင်းတုံးကြီး၌ မီးရဲနေသည်ကိုသာ မြင်ရသဖြင့် လူတွေကို မည်သူမည်ဝါဟု ပုံဖမ်း၍မရ။

ထိုအချိန်မှာပင် လူမမာ ထမ်းလာကြသော လူလေး ယောက်သည် ဦးသာပြည့်တို့ လင့်တဲအိမ်ပေါ် မတ်တတ်ရပ်၍

မော့ကြည့်ကြသည်။

ထိုအခါ စောင်ပုခက်ထဲရှိ လူမမာဆီက ညည်းသံထွက်လာ၏။

ထိုအချိန်ထိ ဦးပြားကမူ -
'တောမှာ တောင်မှာ ဖြစ်နေ၍ လှမ်းမခေါ်ကြတာလား' ဟု တွေးလိုက်စဉ် အထမ်းလွတ် နှစ်ယောက်လူက ဦးပြားတို့ လင့်တဲအိမ်ပေါ် လက်ပြနေသည်။

အသံတိတ်ဖြင့် လက်ပြနေသူ၏ သင်္ကေတမှာ -
'လှေကားချလိုက်ပါ။ သူတို့ အပေါ်ကို ဓာတ်လာပါရစေ' ဟု အကြိမ်ကြိမ် လက်ဟန်နှင့်ပြနေသည်။

နောက်တစ်ယောက်ကမူ ဦးသာပြည့်တို့ လင့်တဲအိမ်ပေါ်က ခေါင်းထုတ် ကြည့်နေကြသည်ကို တစ်ယောက်စီ လက်ညှိုးထိုး၍ ရေတွက်ကြည့်နေသည်။

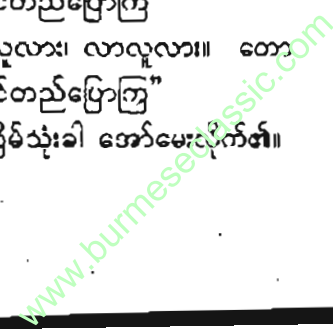
ထိုအခါမှ ဦးသာပြည့်က ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသံကြီးနှင့် -

"ဟေး ဟေး မင်းတို့ ပြန်လူလား၊ လာလူလား။ တောပိုင်ကြီးတို့ တောင်ပိုင်ကြီးတို့ကို တိုင်တည်ပြောကြ"

"ဟေး ဟေး မင်းတို့ ပြန်လူလား၊ လာလူလား။ တောပိုင်ကြီးတို့ တောင်ပိုင်ကြီးတို့ကို တိုင်တည်ပြောကြ"

"ဟေး ဟေး မင်းတို့ ပြန်လူလား၊ လာလူလား။ တောပိုင်ကြီးတို့ တောင်ပိုင်ကြီးတို့ကို တိုင်တည်ပြောကြ"

ဟု မှောက်လျက်က သုံးကြိမ်သုံးခါ အော်မေးလိုက်၏။

ဤသဘောမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အမှန်တကယ် မနုဿ လူသားစစ်စစ်တို့ ဒုက္ခတစ်ခုခု ရောက်လာကြ၍ ထစ်ည သူတို့လင့်အိမ်တဲ၌ တည်းခိုနေရန် လာကြလျှင် -

“ကျွန်တော်တို့လာလူပါ။ ဘာကြောင့်၊ ဘာကိစ္စ ဆိုသည်ကို တောပိုင်တောင်ပိုင်ကြီးများ ကြားပါစေ၊ သိပါစေ” ဟု ပြောပြီး တိုင်တည်ကျိန်ပြော၍ အကူအညီ တောင်းကြရသည်။

ယခုမူ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်ပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်သာ ပြနေကြသူများဆီက ဘာစကားမှ ထွက်မလာ။ စောင်ပုခက်ထဲက လူမမာ၏ ညည်းသံသာ ပိုကျယ်လာပြီး လူညည်းသံနှင့်မတူဘဲ မကောင်းမိစ္ဆာကောင်တို့က မပီမသ ညည်းအော်နေသလို ကြားနေရသည်။

ထို့ကြောင့်ထင်သည်၊ ဦးသာပြည့်က -

“ဟေး ဟေး မင်းတို့ လာလူလား။ ပြန်လူလား။ တောပိုင်ကြီးတို့ တောင်ပိုင်ကြီးတို့ကို တိုင်တည်ပြောကြ။ တိုင်တည်ပြောကြ”

တုန်တုန်ယင်ယင် အသံနက်ကြီးနှင့် လှမ်းအော် တောင်းဆိုလိုက်ပြန်၏။

ဒါလည်း အောက်က လူတွေမှာ ဘာသံမှထွက်မလာဘဲ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်သာ ‘လှေကားချလိုက်ပါ။ သူတို့တက်လာပါရစေ’ ဟူသောသဘောနှင့် အသံတိတ် တောင်းဆိုနေကြသည်။

“ဟေး - တို့စခန်းက ရွာပြန်လူလည်းမရှိ။ လာမယ့်လူလည်းမရှိ။ မင်းတို့နေရာ မင်းတို့ပြန်ကြ။မင်းတို့နေရာ မင်းတို့

ပြန်ကြ။ တို့စခန်းမှာ လာသူကိုလက်မခံ၊ ပြန်သူမတက်ရ၊ သွားကြ သွားကြ၊ သွားဟ သွားဟ”

ခုနစ်သံချီနှင့် အော်ဟစ်လိုက်ကာ ချက်ချင်း မတ်တတ်ထရပ်ပြီး လင့်ပေါ်က သေးငဲ့ပန်းချလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ အောက်က လူလေးယောက်မှာ ဦးသာပြည့်ကြီး အမိန့်ပေးလိုက်၍လား။ ဦးသာပြည့်ကြီး သေးရည်စဉ်မှာ ကြောက်၍လား မသိ။ ဘာသံမှ လူမမာဆီကပင် မကြားရတော့ဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားကြသည်ကို လင့်အိမ်တဲပေါ်က ခေါင်းပြုကြည့်နေကြသူ အားလုံး မြင်လိုက်ကြရသည်။

ထို မကောင်းဆိုးဝါး လေးငါးကောင်မှာ သစ်ပင်ကြိုသစ်ပင်ကြားထဲ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ဦးသာပြည့်ခမျာမှာလည်း ဟင်းခနဲ သက်မကြီး ချလိုက်ကာ လင့်တဲအိမ် ကြမ်းခင်းပေါ်ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

ဦးသာပြည့်ကြီး ထိုင်ချလိုက်တော့မှ လင့်အိမ်တဲ ကြမ်းခင်းပေါ် ဝမ်းလျားမှောက် ကြည့်နေကြသော ဦးငပြားတို့အားလုံးမှာ ချက်ချင်း တိုင်ပင်ထားသလို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ထထိုင်လိုက်ကြသည်။ ‘ပြီး ဘယ်လိုသဘောလဲ’ ဟူသော အကြည့်နှင့် ဦးသာပြည့်ကြီး၏ မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

သို့သော်လည်း ပိစ္ဆာကောင်များကို အသံကျယ်ကြီးနှင့် မောင်းထုတ်လိုက်ရ၍ မောသွားသော ဦးသာပြည့်မှာ ရုတ်တရက် သူလူများကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်သေး။ တုန်ယင်နေသောလက်

နှင့် လင့်အိမ်တဲတိုင်ပေါ် ဆွဲချိတ်ထားသော ရေဝါးကျည်တောက် ကို လှမ်းဖြုတ်၍ ရေအဝ သောက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့လည်း သူ့မှာ သူ့လူများကို စကားမပြောနိုင်သေး သို့မဟုတ် မည်သို့ ပြန်ပြောရမည်ကို စဉ်းစားမရ၍လားမသိ။ ဆေးတံထဲ ဆေးတစ်ဆုံထည့်ပြီး မီးညှိကာ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ရှိုက်ဖွာလိုက်ပြီးမှ စကား ပြောနိုင်တော့သည်။

“အဲဒါ မင်းတို့ မှတ်ထားကြ။ တောကြမ်းတောင်ကြမ်း တွေမှာ ဒီလို အဖြစ်မျိုးကို ‘ပြန်လူလာတယ်’ လို့ခေါ်တယ်။ လူသံ မကြားရဘဲနဲ့ လင့်အိမ်ပေါ်က လှေကားကို ဘယ်တော့မှအလွယ် တကူ ချမပေးရဘူး။”

“ချပေးလိုက်ရင်ကော ကိုကြီးပြည့်”

ဦးသာပြည့်က လှေကားကို ချမပေးရဘူးလောက်သာ ပြောပြီး ရပ်ထားသည်ကို ယနေ့ကမှ တောထဲရောက်လာသူ ဦး ငက္ကိန်က အားမလို အားမရ မေးသည်။

သူတို့အဖွဲ့မှာ ငအောင်တို့၊ ငယောင်တို့လို လူငယ်တွေ လည်းပါသဖြင့် အထိတ်တလန့် ကြောက်ရွံ့ကြမှာ စိုးသဖြင့် အ လိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ ဦးငက္ကိန်က မေးနေသောအခါ ဦးသာပြည့် ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင် မသိ ဖြစ်သွားသည်။

အမှန်က ထိုမိစ္ဆာကောင်များကို လှေကားသာ ချပေး လိုက်လျှင် တကယ့် လူများလိုပင် လင့်အိမ်ပေါ် တက်လာကြ မည်။ စည်းအပြင် လင့်အိမ်အောက်၌ ရှိစဉ်ကသာ သူတို့မှာ လူ သားများကို စကား ပြောမထွက်သော်လည်း လူသားများက ‘လာ

ကြပါ။ တက်ကြပါ’ ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လျှင်တော့ စည်းပေါက်သွား ပြီ။ ထိုအခါ စည်းထဲ ဝင်လာနိုင်ကြသလို လင့်အိမ်ပေါ်ရောက်သော အခါမှာလည်း သူတို့၏ လူမမာမှာ ဝက်ပက်ခံရ၍၊ ကျားကုတ်၊ ဝံကုတ်ခံရ၍ သို့မဟုတ် ပြောင်တိုက်၊ ပြောင်နင်းခံရ၍ ဒဏ်ရာရ လာသူပါဟု နာနာ ဘာဝတွေက ဥပါယ်တံမျဉ်ဆင် ပြောတတ်ကြ သည်။

သူတို့သည် သူတို့လူမမာကို လင့်အိမ်တဲပေါ်၌ တစ်ညလုံး ပြုစုကြရမည်။ လင့်အိမ်တဲပေါ်ရောက်မှ လူမမာကလည်း ဟိုနေ ရာက နာလိုက်တာ၊ ဒီနေရာက နာလိုက်တာနှင့် တစ်ညလုံး ညည်း ညူနေမည်။ ထိုအခါ နာနာဘာဝတွေက သူတို့လူမမာကို တစ် ညလုံး ပြုစုနေကြလိမ့်မည်။

လင့်အိမ်တဲပေါ်ရှိ လူသားများကမူ တစ်နေ့လုံး သစ်ခုတ် ဝါးခုတ် လုပ်ထားကြ၍ ပင်ပန်းနေကြရာ ညဉ့်နက်လာသောအ ခါ အားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ လင့်အိမ်ပေါ် ရောက်နေကြသော နာနာဘာဝ မိစ္ဆာများသည် လူသားများအား ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့အောင် တနည်းနည်းဖြင့် ခြောက်လှန့်ပြီး လူသားများ လင့်အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးသွားကြအောင် လုပ်တတ်ကြသည်။

နာနာဘာဝ မိစ္ဆာများကို ကြောက်ရွံ့ပြီး လင့်အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးလာကြသူများမှာ မြေပြင်သို့ ရောက်လာကြသောအခါ လူတွေမှာ တောထဲ၌ ကျားကိုက်၊ ဝံကုတ်၊ ဝက်ပက်ခံရပြီး ဝေ သူသေ၊ ဒဏ်ရာရသူရ အကြောက်လွန်ကာ ဂယောင်ကန်းဖြစ်

သူဖြစ်နှင့် ဒုက္ခမျိုးစုံ ရောက်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တောထဲတောင်ထဲ သစ်ခုတ်သွားကြလျှင် နှစ်ယောက်တည်း မသွားကြတော့ဘဲ သုံးယောက်၊ ငါးယောက်၊ ခုနစ်ယောက် 'မ'ချည်း သွားကြရမည်ကို သိခဲ့ကြသည်။

"စုံ"သွားလျှင် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု တောထဲ၌ ပြဿနာပေါ်တတ်သည်ဟု အယူရှိကြ၏။

သို့သော် ယခု ဦးသာပြည့်တို့ဆီသို့ တည်းခိုရန် ရောက်လာကြသော မိစ္ဆာကောင်များမှာ လူနာပါ ငါးယောက်ဖြစ်သည်။ ဤသည်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဦးသာပြည့်ကား ကြားဖူးနားဝ ရှိထားသူပင်။

တောထဲတောင်ထဲ၌ အမှန်တကယ်ဆိုလျှင် လူမမာပို၊ လူမမာသယ် သွားတော့မည်၊ သယ်ကြတော့မည် ဆိုလျှင် လူကောင်းလူမွန်တွေနှင့် ပြောင်းပြန် လုပ်ကြရသည်။

လူမမာအား တောထဲ တောင်ထဲရှိ အမှောင်ပယောဂ တစ်စုံတစ်ရာမဝင်မကပ်နိုင်ရန် တန်ပြန်တိုက်သည့်သဘောနှင့် ဤတစ်ခါ "စုံ"သွားကြရသည်။ လူမမာအပါအဝင် "စုံ" ဖြစ်ရမည်။ လေးယောက်၊ ခြောက်ယောက်၊ ရှစ်ယောက်စသည်ဖြင့်။

ဤသည်တို့ကြောင့်လည်း ယခု သူတို့လင့်တဲအိမ်အောက် တစ်ညတည်းရန် လာကြသူများမှာ လူမမာပါ ငါးယောက် ဖြစ်နေသည်ကို ဦးသာပြည့်သည် မြင်ကတည်းက သံသယ ဝင်နေခဲ့သည်။ တောစည်းတောင်စည်းကို သိသူများသာဆိုလျှင် ဤသို့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မလာကြ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချန်ထား

ခဲ့ကြရမည်။ သို့မဟုတ် လူမမာနှင့်ပါ စုံဖြစ်အောင် နှစ်ယောက် လူများလျှင် များသလို ချန်ထားခဲ့ကြမည်သာ။

ယခု လာသူများမှာ လူမမာပါငါးယောက် "မ"ဖြစ်နေကတည်းက ဦးသာပြည့်ကား ယခု လာသူများမှာ မကောင်းမိစ္ဆာကောင်များ ဆိုသည်ကို အတပ်မသိသော်လည်း သံသယကား ရှိနှင့်ပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း "လာလူလား၊ ပြန်လူလား"ဟု မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြန်လူ ဆိုသည်မှာ သူတို့အဖွဲ့က အကြောင်းတစ်ခုခု ကြောင့် ရွာပြန်သွားသူ ပြန်လာသည်ကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

လာလူ ဆိုသည်မှာ ရွာ၌ သူတို့မိသားစုထဲက တစ်ဦးဦး သေနေရှင်နေဖြစ်၍ အခေါ်လွှတ်လိုက်သူကို ဆိုလိုသည်။

ထိုသူ နှစ်မျိုးနှစ်စား စလုံးသည် အမှန်တကယ် လူသား စစ်စစ်ဖြစ်ပါက -

"ကျုပ် ပြန်လူပါ။ ကျုပ်လာလူပါ။ လူသားစစ်စစ် အမှန် ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာ တောပိုင် တောင်ပိုင်များ သိပါတယ်။ လေ့ကားချပေးပါ" ဟု ပြန်ပြော တောင်းဆိုလာရမည်။

ယခု ဦးသာပြည့်က "ပြန်လူလား၊ လာလူလား" မေးသည်ကို ဘာတစ်ခုနီးမှ နှုတ်တုံ့မပြန်ကြခြင်းမှာလည်း ဤသူများသည် မကောင်းဆိုးဝါးများ စစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနေသလိုပင်။

သို့သော် ဤအကြောင်းများကို တောထဲတောင်ထဲတွင် ပြောပြနေလျှင် လူငယ်များ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ကုန်ကြမည် စိုးသဖြင့် ဦးသာပြည့်က မပြော။ ရွာပြန်ရောက်ကြမှ ပြောပြရ

မည့်ကိစ္စ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးငက္ကိန်မေးသည်ကို -

“ချပေးလို့ မဖြစ်တာ မင်းလည်း မြင်သားနဲ့၊ ဘာမေး နေစရာ လိုသေးလဲ” ဟုသာ ပိတ်ပြောလိုက်သည်။

ဦးသာပြည့်မှာ ပင်ကိုကလည်း စကားနည်းသူ၊ မလိုအပ်ဘဲ မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောသူ ဖြစ်သဖြင့် ဦးငက္ကိန်ကလည်း ဆက်မမေးတော့ပေ။

သို့သော် ဦးငက္ကိန်ကလည်း သူ့ဇီဝနှင့်သူ။

“တောက ကြမ်းချင်တယ်ဆိုတော့ အရံအတားတော့ လုပ်ထားလိုက်မ” ဟု ပြောသည်။

ဦးငက္ကိန်မှာ ဦးသာပြည့်ပြီးလျှင် အကြီးဆုံး ဖြစ်သဖြင့် သူက အရံအတားလုပ်မည် ဆိုသည်ကို မည်သူကမျှမမေး။ မပြောကြ။ ဦးသာပြည့်ကလည်း တစ်ချက်သာ လှမ်းကြည့်ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ ဇာချိန်မှာလည်း သက်ငယ်ခေါင်းချချိန် နီးနေပြီဖြစ်ရာ သူ့နေရာတွင်သာ သူ လှဲအိပ်လိုက်ကြသည်။

ဦးငက္ကိန်ကမူ မနွေကလိုပင် သူ့ခေါင်းရင်းပြုရမည့်ဘက်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချကာ တင်ယှဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်ပြီးရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်တော့သည်။

မကြာပါချေ။ မနွေညကလိုပင် ကလေးငိုသံလိုလို ကြောင်မြည်သံလိုလို ထူးထူးခြားခြား အသံတစ်ခုကို စကြားကြရပြန်သည်။

ကြောင်မ၊ ကျားမများ မိတ်ခေါ်သံနှင့် မတူသည်ကိုတော့ မနွေကပင် တွေးမိထားသော ဦးသာပြည့်က ထိုအသံကို ဝို၍ ဂရ

စိုက် နားထောင်သည်။ ကြားနေရသော အသံကမူ တကယ့် ကလေးလေး ငိုသံလိုပင်။

နားစွင့်နေစဉ်မှာပင် ထိုအသံက တစ်သံတည်းမဟုတ်။ ဟိုမှသည်မှ တစ်သံ၊ နှစ်သံ၊ သုံးသံ၊ လေးသံကို သူတို့ လင့်တံအိမ်ဝန်းကျင်မှာ ကြားလာရပြန်သည်။

ဤတစ်ခါတော့ ဦးသာပြည့်သာမဟုတ်။ ဦးငပြားနှင့် တခြားလူများပင် ခေါင်းထောင်လာကြသည်။ ဦးသာပြည့်၏မျက်နှာကို လရိပ်လပြောက်ထဲ၌ ကြည့်မိကြသည်။ သို့သော် ဦးသာပြည့်ကမူ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ မပြုသေး။ ပကတိငြိမ်သက် နားစွင့်နေတုန်း။

“မဆိုနဲ့”

“မ . . . ဆို . . . နဲ့ . . .”

“မရွတ်ပါနဲ့ . . . မရွတ်နဲ့”

နားစွင့် နေနေကြရာမှ ဤတစ်ခါတော့ ဦးသာပြည့် အပါအဝင် ဦးငပြားနှင့် ငယောင်း၊ ငဖောင်းတို့မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်သည်။

ဤတစ်ခါတော့ ဦးသာပြည့်မှာလည်း ဘာမှန်းမသိတော့။ တောကြမ်း၌ သရဲတစ္ဆေ စာခြောက်ခံရပြီ ဆိုသည်ကိုတော့ ပြောစရာပင် မလိုတော့ပေ။ သို့သော် ဘာတွေရွတ်မှန်းမသိ ရွတ်ဖတ်နေသော ဦးငက္ကိန်၏ အသံကလည်း တိတ်မသွား၊ ရွတ်မြဲရွတ်၊ ဆိုမြဲ ဆက်ဆိုနေသည်။

“ကလေးတွေ ကြောက်လို့”
 “ကလေးတွေကြောက်လို့”
 “မဆိုနဲ့၊ မရွတ်နဲ့၊ မဆို . . .”
 “ဟား . . . ဟား . . . ဟား။ ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီ ဟီ”

ဘာတွေ ရွတ်မှန်းမသိ ရွတ်နေသော ဦးငက္ကိန်က ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်က အယုတ္တအနတ္တ ဆဲဆိုလိုက်သည်ကို ဦးသာပြည့်နှင့် အားလုံးတို့က တစ်နေ့ကမှ တောထဲရောက်လာသော ဦးငက္ကိန်သည် ကလေးငိုသံ၊ မဆိုနဲ့၊ မရွတ်နဲ့ ဟူသော အသံတွေကိုလင့်တံ့အိမ် တစ်ဝိုက်မှ ဟိုကသည်က ကြားလာကြရာ အကြောက်လွန်ပြီး ရူးတူးတူး ပေါက်တောက်တောက် ချက်ချင်း ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်သဖြင့် ဦးသာပြည့်ကပင် ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်သွားပြီး ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ - ငက္ကိန်၊ ငက္ကိန်” ဟုလည်း လန့်အော်လိုက်သည်။
 ထိုအခါ ဦးငပြားနှင့် ငယောင်း၊ ငအောင်တို့က ဤတစ်ခါမှ ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်ကြပြီဟု အကြောက်လွန်ကာ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ကြရုံမက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ပင် ဖက်ထားမိပြီးသား ဖြစ်သွားကြသည်။

ဦးသာပြည့်က ငက္ကိန်တော့ ကြောက်လန့်ပြီး သွေးစူးသွေးတန်းနှင့် လျှောက်အော်နေသည်ဟု ထင်သဖြင့် မအေး၊ နှမ အယုတ္တအနတ္တ ဆဲဆို အော်ဟစ်နေသော ဦးငက္ကိန်၏လက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲကာ -

“ဟေ့ကောင် ငက္ကိန်၊ သတိထား၊ သတိထား။ ဒါ ဒါ တောကြမ်းတာ၊ တော တောခြောက်တာ၊ မကြောက်နဲ့၊ မကြောက်နဲ့၊ မကြောက်ပါနဲ့။ ငါတို့ရှိပါတယ်” ဟု ပြောရသည်။

အမှန်မတော့ မကြောက်ပါနဲ့ ဆိုနေသော ဦးသာပြည့်၏ အသံကလည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ထစ်ထစ်အအနှင့်သာ။

ဦးသာပြည့်က ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ဦးငက္ကိန်ကား အယုတ္တအနတ္တ အဆိုအဆဲ မရပ်သေး။ မအေးနှမ ဆဲတုန်းဆိုတုန်း။

တစ်ခု ထူးခြားသည်မှာ ဦးငက္ကိန်က မတ်တတ်ထရပ်ပြီး မအေးနှမ ဆဲဆိုလိုက်သည်နှင့် ကလေးငိုသံများနှင့် ‘မဆိုနဲ့၊ မရွတ်နဲ့၊ ကလေးတွေကြောက်လို့’ ဟု အရပ်ရစ်မျက်နှာက မြည်နေအော်နေ ပြောနေကြသံတို့မှာ ချက်ချင်း ပျောက်သွားပြီး တဟားဟား၊ တဟီဟီ ရယ်သံတွေကိုသာ လင့်အိမ်တဲ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကြားလာရခြင်းပင်။

သို့သော် ဦးငက္ကိန် အကြောက်လွန်ပြီး ရူးသွတ်သွားသည်ဟု ထင်မိလိုက်သော ဦးသာပြည့်က -

“ဟေ့ကောင် ငက္ကိန်၊ သတိထား၊ သတိထားလေကွာ၊ ထိုင်စမ်းပါ။ ဒါ ဒါ ဒါ . . .”

ဟူသော စကား မဆုံးမီမှာပင် ဦးငက္ကိန်က အဆဲအဆိုရပ်ကာ -

“ကိုကြီးပြည့် ကျုပ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျ” ဟု ပြောကာ ဦးသာပြည့် လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဦးသာပြည့်ထိုင်ခိုင်းသလို လင့်အိမ်တဲ ကြမ်းခင်းပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဦးငက္ကိန် အဆဲရပ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သောအခါမှ လင့်အိမ် တဲ၏ အရပ်ရပ်မျက်နှာက တဟားဟား တဟိဟိ ရယ်နေကြသ တို့မှာ ချက်ချင်း ပျောက်သွားပြန်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ရင် မင်း မင်း တောထဲ တောင်ထဲညကြီး မင်းကြီး ဘာလို့ ထအော် ဆဲဆိုနေရတာလဲ”

“ဪ... ဒါလား။ ဟဲ ဟဲ”

ဦးငက္ကိန်က ‘ဒါလား ဟဲဟဲ’ ဟု ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောပြီး သူ့အိတ်ထဲက ဆေးတံကို ထုတ်လိုက်သောအခါ ဦးသာခြည့်နှင့် အားလုံးမှာ ဦးငက္ကိန် ရယ်လိုက်သံကိုပင် သူတို့နားထဲ ကျောချင်း စရာလို ကြားမိလိုက်ကြပြန်သည်။

“ဒါ မဟုတ်လို့ မင်းကို ငါက တခြား ပြောစရာ ရှိလို့ လား”

ဦးငက္ကိန်က ဆေးတံကို မီးညှို့လိုက်ပြီး ဟင်းဟင်းနှင့်ရယ် လိုက်သောအခါ မီးခိုးသီးသွားပြီး ‘အဟမ်း အဟမ်း’ ဟု လည် ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ -

“ကိုကြီးခြည့်၊ ဟိုကောင်တွေကို ကြောက်ပြီး သတိလွတ် သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အဘိုးလေး ငစောင်ဂျမ်း ကိုကြီး ခြည့် မိလိုက်လား” ဟု ဆေးတံကို မီးထပ်ညှို့ရင်းက ဦးသာခြည့်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက် ရွှေ့ကြည့်၍ မေး၏။

“မင်းအဘိုးလေး ငစောင်ဂျမ်းကို ငါ မြင်ဖူးလိုက်ပါတယ်။ မုဆိုးလေကွာ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဘိုးလေးက ကျုပ်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ပြောပြဖူး တယ်”

ဦးငက္ကိန်က ဆေးတံဖွာပြီး စကား ရပ်သွားပြန်သဖြင့် ဦးသာခြည့်က -

“အိမ်း ဘာလဲ” ဟု မေးပြန်၏။

သူများတွေကသာ ယခုအထိ အကြောက်လွန်ပြီး သူ့မျက် နှာကို ငေးကြည့်ကာ အံ့သြနေကြသော်လည်း ဦးငက္ကိန်ကား စော စောက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို ဆေးတံဖွာပင် မပျက်။

“ဒီ မဟာမြိုင် တောကြီးထဲမှာ ဂဇိုင် နှစ်ခုရှိတယ်တဲ့။ အထက်ဂဇိုင် နဲ့ အောက်ဂဇိုင် လို့ ပြောတယ်။ အထက်ဂဇိုင် က ကိုကြီးခြည့်လည်း ရောက်ဖူးမှာပါ။ ဆင်ပုန်းအိုင်နဲ့ အထက် ပိုင်း တောနက်ကြီးကို အထက်ဂဇိုင်လို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ အောက် ပိုင်းပေါ့နော်၊ ခု ကျုပ်တို့ လင့်အိမ်တဲဆို အောက်ဂဇိုင်ပေါ့”

“အင်း - ပြောပါဦး”

ဦးငက္ကိန်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောနေသည်ကို မြင်ရ သဖြင့် ဦးသာခြည့်ကြီးကလည်း ဦးငက္ကိန် နည်းတူ ဆေးတံကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

အကြောက်မပြေကြသေးသော လူငယ်နှစ်ယောက်နှင့် ဦးငပြားတို့ကတော့ ယခုထိ ဦးငက္ကိန်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့် နေကြတုန်း။

“မဟာမြိုင်တောကြီးရဲ့ အထက်ဂဇိုင်မှာ နတ်ကောင်း နတ်မြတ် ဣဒ္ဓိဝါဒိ ကြီးမားကြတဲ့ နတ်တွေ နေကြတယ်တဲ့၊ အဲဒါ

ကြောင့် ရသေ့ရဟန်း၊ သူတော်စင်တွေ၊ ဝိဇ္ဇာဇော်ဇာန် တပည့်တွေ နေကြတယ်တဲ့။ တရား လာအားထုတ်ကြတဲ့ ရသေ့ရဟန်း သူတော်ကောင်းတွေ ပို့သတဲ့ မေတ္တာကိုလည်း ရယူကြတယ်တဲ့။ ရသေ့ရဟန်း၊ သူတော်စင်တွေကိုလည်း တောသစ်သီး တောင်သစ်သီးတွေနဲ့ ပူဇော်ကြတယ်တဲ့။ ဆင်တွေ၊ မျောက်တွေကတောင် တရား လာအားထုတ်ကြတဲ့ ရသေ့ရဟန်း လူသူတော်စင်တွေကို ပန်းမန်သစ်သီး ဆက်ကပ်ကြတယ်တဲ့။

အဲ . . . အောက် ဂနိုင်းမှာတော့ သရဲသဘက်၊ ပြိတ္တာ၊ မြေဖုတ် မကောင်းဆိုးဝါး၊ နာနာဘာဝ တစ္ဆေမှင်စာတွေ နေကြတယ်တဲ့။ သူတို့က ရသေ့ရဟန်း သူတော်စင်တွေ မေတ္တာပို့တာ အမျှအတန်၊ ဝေတာတွေကိုလည်း မခံနိုင်ကြဘူး။ အဲသလို လာလုပ်ကြရင် ကြိုက်လည်း မကြိုက်ကြဘူးတဲ့။

ဘိုးလေး ပြောဖူးတာကတော့ အောက်ဂနိုင်းမှာ အဲသလို ရသေ့ရဟန်းတွေ တရား လာအားထုတ်ကြ၊ မေတ္တာပို့ကြ၊ အမျှဝေကြရင် 'မဝေနဲ့၊ မပို့နဲ့၊ မလိုချင်ဘူး' လို့ ဝိုင်းအော် ခြောက်လှန့်ကြတယ်တဲ့။ ပြောမရရင် ကိုင်မြှောက်ကောက်ချီပြီးတောင် လွှင့်ပစ်တတ်ကြတယ်တဲ့

ဒီနေ့ ကျုပ်တို့က မေတ္တာပို့ အမျှဝေတော့ သူတို့မကြိုက်လို့ မရွတ်နဲ့၊ မဆိုနဲ့လို့ ဟန့်တားကြသံ ကျုပ်တရားစာတွေ ရွတ်ပတ်နေရင်းက ကြားလိုက်ရတယ်”

“မရွတ်နဲ့ မဆိုနဲ့တင် ဘယ်ကမလဲဗျ။ မင်းအဘိုးလေး ပြောတာ ဟုတ်မယ်။ ကလေးငိုသံတွေ ကျုပ်ကြားနေရတာပဲ။

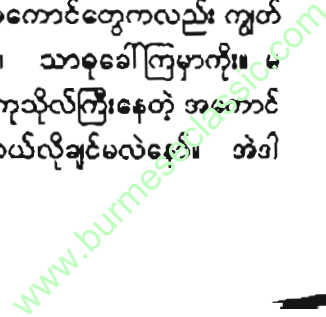
ငိုသံကြားရုံ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကလေးတွေကြောက်တယ် ဆိုတာလည်း အသံနက်ကြီးတွေနဲ့ အော်ကြတာလေဗျာ။ ကျုပ်တို့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားရတယ်”

အခုမှ အကြောက်ပြေသွားသော ငယောင်းကဝင်ပြော၏။
“ဟုတ်လား၊ ကလေးငိုသံတော့ ငါ မကြားမိလိုက်တာ အမှန်ပဲကွ။ ‘မဆိုနဲ့၊ မရွတ်နဲ့၊ ကလေးတွေကြောက်လို့’ ဆိုတာတော့ ကြားမိတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း တို့အဘိုးလေး ပြောခဲ့တာ သတိရပြီး နတ်ဆိုးနတ်ယုတ်တွေ ရှိတဲ့ အောက်ဂနိုင်းမုန်းသိလိုက်လို့ ငါလည်း ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ အဘိုးလေး ပြောသလို မအော့မ ကိုင်တုတ် ကြည့်လိုက်တာပဲ။ တဟားဟား ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသံ မင်းတို့ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားပြီလား ဦးလေးရာ၊ တစ်တောလုံးကို ညသွားတာပဲ”

“အေး - အဲဒါပဲကွ၊ နတ်ဆိုးနတ်ယုတ်တွေက သူတို့ကို ဆဲနိုင်ဆိုနိုင်မှ သဘောကျတယ်တဲ့။ ခုလည်း ငါ မအော့မထ တုတ်တော့ သူတို့က သဘောကျပြီး တဟားဟား ဖြစ်သွားကြတာလေ။ စောစောက ငါ မေတ္တာပို့၊ တရားစာတွေရွတ်တော့ မအေး ---တွေက သူတို့ နားမခံသာလို့ ဟန့်တားကြတာ နေမှာပေါ့။

မေတ္တာပို့လို့ ရတယ်ဆိုတဲ့ အကောင်တွေကလည်း ကျွတ်ထိုက်တဲ့အကောင်တွေမှ ရကြမှာကိုး။ သာဓုခေါ်ကြမှာကိုး။ မကျွတ်ချင်၊ မရချင်လောက်အောင် အကုသိုလ်ကြီးနေတဲ့ အကောင်တွေကတော့ ကုသိုလ် မေတ္တာကို ဘယ်လိုချင်မလဲဇော်။ အဲဒါ

ကြောင့် ငါ ထဆဲလိုက်တော့ အကောင်တွေက သဘောကျလိုက်ကြတာ၊ တဟားဟားနဲ့ ခုတော့လည်း မင်းတို့ ဘာသံကြားသေးလဲ”

ဦးငက္ကိန်က 'ဘာသံကြားသေးလဲ' ဆိုမှ အားလုံးမှာနားစွင့်မိလိုက်ကြပြန်သည်။

မှန်၏။ ယခုဆိုလျှင် တောတောင်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း ပိုးကောင်မွှားကောင်နှင့် ညဉ့်ငှက်များ အော်မြည်နေကြသံကလွဲပြီး ဘာသံကိုမှ မကြားကြရတော့ပေ။ လူသံဆို၍လည်း သူတို့ပြောဆိုနေကြသံ တီးတိုးလောက်သာ။

“တရားဓမ္မ လာအားထုတ်ကြတဲ့ ရသေ့ ရဟန်းတွေကို အောက်ဂနိုင်က မိစ္ဆာတွေ ကောက်ချီလွင့်ပစ်တယ်လို့ မင်အဘိုးလေး ပြောတာကတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်ကွ။ ငါလည်း မင်းလိုသာ မရွတ်မဖတ်ပေမယ့် အိပ်ရာဝင်ခါနီးတော့ တို့တောင်တန်းဆရာတော်ကြီး အမြဲ မေတ္တာပို့တဲ့ -

“စကြဝဠာ အနန္တတွင် ရှိကြကုန်သော နတ်၊ လူ၊ သတ္တဝါ အားလုံး ဘေးရန်ကြောင့်ကြ ဆင်းရဲကင်း၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ ဆိုတာကိုစိတ်ထဲက အမြဲ အာရုံပြု မေတ္တာပို့နေကျပါကွ”

ဤစကားကိုတော့ ဦးငြားက ပြော၏။

“ဟာ - ဆရာတော်ကြီးက တောထဲတောင်ထဲ အမြဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဗျ။ နတ်၊ လူ၊ သတ္တဝါ အားလုံးဆိုတာ လူနဲ့နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေကို ပြောတာနေမှာပေါ့။ သတ္တဝါ ဆိုတာက သာမန်

အနေလေ။ မင်းကြားဖူးလား၊ ဘုရားရှင်လက်ထက်က ရှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး တရား ထိုင်နေတာကိုတောင် ဘီလူးယုတ်က တင်းပုတ်နဲ့ လာထုသေးတာပဲလေ။ သာမန်ရသေ့ ရဟန်းလောက်တော့ နတ်ဆိုးနတ်ယုတ် ဘီလူးသဘက်တွေက ဘယ်မှုလိမ့်မလဲနော်”

“အေးကွ၊ မင်းပြောသလိုဆိုရင် အောက်ဂနိုင်က အကောင်တွေကို နေ့တိုင်း မအောနှမ ဆဲဆိုရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

ဦးငက္ကိန်နှင့် ဦးငြားတို့ ပြောနေသည်ကို ငြိမ်နားထောင်နေသော ဦးသာငြည့်ကြီးကတော့ ယခုမှ ဝင်ပြောတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ ကိုကြီးငြည့်၊ အယုတ်တမာကောင်တွေကို ဆိုနိုင် ဆဲနိုင်မှဗျ။ သူတို့ကြမ်းရင် ကိုယ်က သူတို့ထက် ပိုကြမ်းပြနိုင်မှဗျ။ လူကြမ်း နတ်ကြမ်းမနိုင် ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ။ ကဲကဲ အိပ်ကြမယ်။ ဒီအောက်ဂနိုင်က အကောင်တွေကို ကျုပ်လည်း နောက်တော့ ဘယ်တော့မှ မေတ္တာမပို့တော့ဘူး။ ဒီကောင်တွေ သူထိုက်နဲ့ သူက နေကြပေရောပဲ”

ဦးငက္ကိန် ပြောသည်မှာလည်း ဟုတ်များ ဟုတ်နေလားမသိ။ ဦးငက္ကိန် မအောနှမ ထဆဲ ကလော်တုတ်လိုက်ပြီးသော ညမှစ၍ နောက်ထပ်ဘာသံကိုမှ မကြားရတော့။ ပိုးမွှားကောင်များ မြည်သံ၊ ညဉ့်ငှက်မြည်သံကလွဲလျှင် မဟာဂနိုင်မှာ ပကတိ တောတောင် သဘာဝ အတိုင်းသာ။

သည်လိုနှင့် ဦးသာငြည့်တို့အဖွဲ့မှာ လေးင်းရက် ကြိမ်

ဆက်ခတ်လိုက်ကြသောအခါ လှည်းတစ်စီးတိုက်စာ ကြိမ်ရသဖြင့် ငယောင်းကို လှည်းဆင့်ရန် ရွာသို့ လွှတ်လိုက်ကြသည်။ ကျန်လူ များက ကြိမ်ဆက်ခတ်၊ လင့်တဲအိမ်နား ပုံထားသော ကြိမ်ပင် ကြိမ်နွယ်များကို သဲချောင်းနား လှည်းဆိပ် ပြောင်းရွှေ့ လုပ်ကျွန် ခဲ့ကြသည်။

ငယောင်း ရွာပြန်သွားသောည၌ သူတို့သည် ညနေစာ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် လင့်အိမ်တဲ စောစော တက်ကြသည်။ သ တိ၊ ဝီရိယနှင့်လည်း နေနေကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တောကြမ်းထဲ ရွာပြန်သွားသော ငယောင်းက အကြောင်းတစ်ခု ခုကြောင့် ရွာမရောက်ခဲ့ဘဲ ညကြီးမိုးချုပ် ပြန်လာရဟန် အ ယောင်ဆောင်ကာ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ကောင်ကများ လင့်အိမ် တဲအောက် ရောက်လာလေမလားဟု စိုးရိမ်ကြ၍ ဖြစ်သည်။ ဤ သို့ လာခြောက်လျှင် ဤသည်ကို 'ပြန်လူလာသည်' ဟု ခေါ်ကြ လေသည်။

သို့သော် ငယောင်းလှည်းဆင့်ရန် ရွာပြန်သွားသော ည က ဘာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း မဖြစ်ခဲ့ကြ။ ပကတိ ခါတိုင်းညများ အတိုင်းသာ။

ထို့ကြောင့်လည်း ငယောင်းသည် နောက်တစ်နေ့ နေ မွန်းမတည့်မီပင် ကြိမ်ပုံထားသော သဲချောင်းနား လှည်းဆိပ်ကို လူငှားတစ်ယောက်နှင့် ရောက်လာလေသည်။ ရောက်ရောက် ချင်းပင် ရရှိထားကြသော ကြိမ်ပင်များကို လှည်းပေါ်တင်ကာ ရွာလူငှားနှင့် ရွာကို ကြိမ်လှည်းတစ်စီးတိုက် ပို့လိုက်နိုင်ကြသည်။

သို့သော် နောက် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အကြာမှာ ထူးဆန်း သော အဖြစ်တစ်ခုကို သူတို့ ကြုံကြုံရပြန်သည်။

ထိုနေ့က ကြိမ်ရွာခတ်သွားသူ ငယောင်းသည် လင့်အိမ် တဲသို့ စောစော ရောက်လာသည်။ ခရီး ရောက်မဆိုက်ပင် ငှက် ပျောပင် ဟင်းချက်ရန် လုပ်နေသော ငအောင်အား -

“မင်းကလည်း ငှက်ပျောတော့ မကုန်မချင်း ငှက်ပျော ပင်ဟင်းချည်း ချက်နေတော့တာပဲ။ မင်းကို ငါ ငှက်ပျောခင်း ပြမိတာတောင် မှားပါတယ်ကွာ” ဟု ပြောသည်။

“ကိုကြီးကလည်း တောအထာ မကျသေးတော့ ကျုပ် လည်း စမ်းပေါက်အိုင် ကလိုက်ထဲသွားပြီး ငါးရှာဖားရှာ မလုပ်ရဲ သေးလို့ပေါ့ဗျ။ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ဟိုဘက် သဲချောင်းထဲမှာ ခရုသွားတူးပြီး ကြိမ်ပူးနဲ့ ချက်မလားလို့ မှန်းထားပါတယ်ဗျ”

နေ့စဉ် ငှက်ပျောဟင်းချည်း၊ စားနေရသည်ကို ငြီးငွေ့ စကား ဆိုနေသော ငယောင်းအား ငအောင်က သူ စိတ်ကူးထား သည်ကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

အမှန်က လင့်တဲအိမ်၌ ထမင်းချက်ဟင်းချက် လိုက်လာ ရသူကိုလည်း ကြိမ်ခတ်ရသမျှထဲက ငွေတစ်စုကို ပေးရလေ့ရှိရာ ထမင်းချက် ဟင်းချက်တွေမှာ သားငါး ရှာဖွေတတ်ရသည်။ စမ်း ငျောင်းထဲတွင် သားငါး၊ ကျောက်ပုစွန်၊ ကဏန်း၊ ခရုတို့မှာ ပေါ့ ပွပေါ့ ဖြစ်၏။ တစ်ချို့ ထမင်းချက်တွေဆိုလျှင် ကြက်ငှက်တွေ ကိုပင် သုတ်ကိုင်းထောင်၍ လေးခွ၊ ဝါးပြောင်းတို့ဖြင့် သစ်ခတ် ကာ ချက်ကျွေးတတ်ကြရသည်။

ယခု ငအောင်မှာ မဟာဂနိုင်ထဲ၌ အမျိုးမျိုး အခြောက် အလှန့် ခံထားရရာ လင့်တံနှင့် ဝေးဝေးကိုသွားပြီး သားငါးမရှာ ဝံ့သေး။ ဤသည်ကို ငယောင်းက တကယ်ပင် မကျေနပ်၍ ပြော ခြင်းလားတော့ မသိ။

“လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မနွေက ငါ ကြိမ်ခုတ်အပြန် ဟိုချောင်းခြောက်နား သဲဖုန်ဖုန်မှာ ကြောင်ခြေရာတွေ တွေ့ခဲ့ တယ်ကွ။ အဲဒါ ဒီနေ့ ကြောင်သုတ်ကိုင်း သွားထောင်မလို့ ငါ စောစော ပြန်လာတာ” ဟု ပြောပြီး ရွာကို ကြိမ်တစ်ခါ သွားပို့ တုန်းက ယူလာပုံရသော သုတ်ကိုင်းကြီး တစ်ပင်နှစ်ပင်နှင့် ချောင်းခြောက်ဘက် ဆင်းသွားသည်။

မကြာမီ ချောင်းခြောက်ထဲ တောကြောင်သုတ်ကိုင်း သွား ထောင်သော ငယောင်း ပြန်ရောက်လာသလို ဦးသာငြည့် ဦးင ပြားနှင့် ဦးငကိုင်တို့သည်လည်း ကြိမ်တစ်စည်းစီနှင့် စခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ပြီးတော့ စမ်းချောင်းထဲ ရေသွားချိုး ကြပြီး ငအောင်ချက်ထားသော တောစာ ငှက်ပျောပင်ဟင်းနှင့် စားပြီး လင့်တံအိမ်ပေါ် တက်လိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာကို သူများတွေ စားနေကြချိန် ၌ ငယောင်းသည် မနေ့ညနေက ထောင်ထားသော သုတ်ကိုင်း ကို သွားကြည့်သည်။ သုတ်ကိုင်းတွင် အမှန်ပင် တောကြောင်ကြီး တစ်ကောင် မိနေသဖြင့် ကြိမ်ခုတ်စားနောင်နှင့် ခေါင်းကို ထုသတ် ယူလာသည်။ ကြိမ်ခုတ်စားနှင့် ခုတ်မသတ်ဘဲ သွေးမပေါက်အောင် စားနောင်နှင့် ထုသတ်ယူလာခြင်းမှာ တောအထာ ဖြစ်သည်။

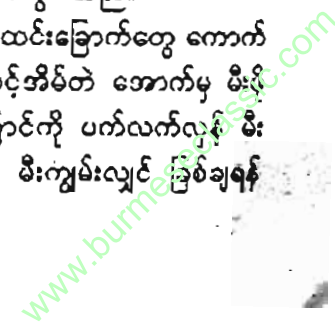
စားနှင့် ခုတ်သတ်၍ သားကောင်ကိုယ်ပေါ်က သွေးစက်တွေကျ လာလျှင် မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာကောင်များ ကပ်ပါလာတတ် သည်ဟု အယူရှိကြသဖြင့် သွေးမထွက်အောင် လုပ်ရသလို သွေး နဲ့ရလျှင် ညကျ သွေးစက်သွေးနံ့ခံကာ ကျားနှင့်တကွ သားစား ကောင်များ ရောက်လာမည်စိုး၍ သွေးစက်မကျအောင် ထုသတ် လာခြင်းဖြစ်သည်။

ငယောင်း လင့်အိမ်တဲနားသို့ ရောက်လာသောအခါတွင် ဦးသာငြည့် အပါအဝင် လူကြီးသုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်တစ် လမ်းစီ ကြိမ်ရှာခုတ် ထွက်သွားကြပြီ။ ထို့ကြောင့် ငယောင်းသည် ရလာသော တောကြောင်ကြီးကို ငအောင်ရှေ့ ပစ်ချပြီး ကမန်း ကတန်း နံနက်စာ ထမင်းစားသည်။ ထမင်းစားရင်းကလည်း -

“ငအောင် မင်း ဖုတ်တဲ့အခါကျရင် အမွှေးကို စင်အောင် ခြစ် ကြားလား၊ ကျက်အောင်လည်း ဖုတ်၊ လည်ပင်းခေါက်ကို ထည့်မချက်နဲ့၊ ငါညနေ ပြန်လာရင် ရေနွေးကြမ်းနဲ့ မွှေးမွှေး လေးမြည်းချင်လို့” ဟု ပြောသည်။

ပြီး သူ့မှာ ကြိမ်ခုတ် နောက်ကျနေမည် စိုးသဖြင့် င အောင် ထုပ်ထားပေးသော ထမင်းထုပ်နှင့် ရေဝါကျည်တောက် ကို ဆွဲကာ ကပျာကယာ ကြိမ်ခုတ်ထွက်သွားသည်။

ငအောင်လည်း ချက်ချင်းပင် ထင်းခြောက်တွေ ကောက် စုကာ မီးဖိုကြီးဟု သူတို့ခေါ်သော လင့်အိမ်တဲ အောက်မှ မီးပို ထဲသို့ ထင်းခြောက်တွေထည့်ပြီး ကြောင်ကို ပက်လက်လှန့် မီး ဖုတ်ထားလိုက်သည်။ ကြောင်မွှေးကို မီးကျွမ်းလျှင် ခြစ်ချရန်

ဝါးကြောတစ်ခုနှစ်ခုကိုလည်း ခွဲစိတ်၍ တနပ်ချောင်းလုပ်နေသည်။
ထိုစဉ် ထင်းခြောက်တွေက မီးတောက်လာရာ ကြောင်
ကျောကုန်းက အမွေးတွေကို မီးစလောင်ပြီး ညှော်နံ့စရသဖြင့်
ငအောင်က ကြောင်ဖုတ်ထားရာသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ သူ့သဘောမှာ ကြောင်နောက်ကျောမွေးတွေကို မီးမြှိုက်
ခြစ်ချပြီးမှ ကြောင်ကို မှောက်ခုံတစ်ခါ မီးမြှိုက် ခြစ်ချမည် ဖြစ်
သည်။

သို့သော် ငအောင် ကြောင်ကျောကုန်းက အမွေးတွေကို
မခြစ်ချလိုက်ရ။ ကျောကုန်းတစ်ခြမ်းရှိ အမွေးတွေကို မီးစလောင်
သည်နှင့် တောကြောင်ကြီးသည် “ဖရူး ဖရူး ရှူး ရှူး” ဖော်ကာ
မီးဖိုထဲမှ ထပြေးသွားသည်။

ရုတ်တရက်မူ ငအောင်မှာလည်း လန့်ဖျပ်သွားပြီး မှင်
တက်မိ ငေးကြည့်နေ၏။ သတိရ၍ လင့်တဲအိမ်နား ဝန်းကျင်
တွင် တောကြောင်ကြီးကို လိုက်ရှာသောအခါ တောကြောင်ကြီး
ကျောကုန်းကို မီးမြှိုက်၍ ကျန်ခဲ့သော ညှော်နံ့ကိုသာ ရှုရိုက်မိပြီး
တောကြောင်ကြီးကား ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိတော့။

အံ့ဩတကြီးနှင့် လင့်တဲအိမ်နား တစ်ဝိုက်ကို ပတ်ရှာ
သော်လည်း တောကြောင်ကြီးကိုကား လုံးဝ ရှာမတွေ့တော့ပေ။

သည်လိုနှင့် ညနေ တောကြောင်သားဟင်းနှင့် ထမင်း
စားရန် စောစောရောက်လာသော ငယောင်းနှင့် မရှေးမနှောင်း
မှာပင် လူကြီးသုံးယောက်လည်း ရောက်လာကြလေသည်။

ငအောင်မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေ၏။ လူကြီးတွေကို

မည်သို့ ပြန်ပြောရမည်မသိ။ စာထူးသဖြင့် ငှက်ပျောပင်ဟင်း
နှင့်ချည်း ညနေတိုင်း စားနေရသည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော
ငယောင်းကို ပို၍ ဘာပြောရမှန်း မသိ။

မီးပုံပေါ်က တောကြောင်ကြီး ထွက်ပြေးသွား သည်မှာ
လည်း အမှန်။ သူ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ပင်။

သို့သော် မတတ်နိုင်။ ထုံးစံအတိုင်း ငှက်ပျောပင်ဟင်း
အိုးကို ထမင်းဝိုင်းထဲ ချလိုက်သောအခါ ငယောင်းက ပန်းကန်
ထဲက ထမင်းကို နယ်ဖတ်နေရာက ငအောင်ကို တစ်ချက်မော့
ကြည့်၏။

သူ့သဘောမှာ -

‘ကြောင်သားရှိလျက်နှင့် ချက်ပြန်ပလား ငှက်ပျောပင်
ဟင်း’ ဟူသော သဘော။

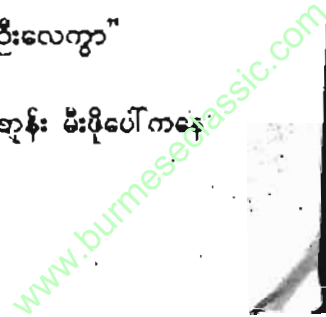
လူကြီးသုံးယောက်ကမူ မနက်က ငယောင်း ကြောင်ရခဲ့
သည်ကိုလည်း မသိကြသေးသဖြင့် ပန်းကန်ထဲက ထမင်းဖြူကို
ဆုပ်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း တင်မြှောက်ကာ တစ်လုပ်နှစ်လုပ် ထမင်း
ဖြူ စားလိုက်ကြသည်။

ငအောင်ကလည်း သူ့အပေနား ထမင်းစားရန် ဝင်ထိုင်
လိုက်ရာ -

“ဟေ့ကောင်၊ ကြောင်သားအိုး ချဉ်းလေကွာ”

ဟု ငယောင်းကဆို၏။

“ကြောင်၊ ကြောင်က မီးပုတ်ထားဇာနီး မီးဖိုပေါ်ကနေ
ထွက်ပြေးသွားတယ် ကိုကြီး”

“ဟင့်”

“ဟာ”

“ဟေ”

အကုန် သူတို့မှာ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားကြပြီး ငအောင်
၏မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ၊ ဘယ်လိုလုပ် မီးဖိုပေါ်က ထွက်ပြေး
ရမှာလဲ”

“မင်းတို့ ဘယ်တုံးက ကြောင်ရကြလို့လဲ”

ငယောင်း၏ စကားမဆုံးမီ ဦးငပြားကလည်း မေး၏။

“မနေ့ညနေက ကျုပ်သွားထောင်ထားတဲ့ သုတ်ကိုင်းမှာ
တောကြောင်ကြီး တစ်ကောင်မိလို့ ဒီမနက် ကြိမ်ခုတ်မထွက်မီ
လေးတင် သတ်ပြီး ဒီကောင်ကို ချက်ထားဖို့ ပေးထားခဲ့တာဗျီး။
ခုတော့ ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ၊ မီးဖိုပေါ်က ထွက်ပြေးရတယ်လို့”

“ဟုတ်တယ်ကိုကြီး၊ အံ့ဩစရာပဲ။ ကျုပ်လည်း လန့်သွား
တာဗျ။ အနီးအနားတစ်ဝိုက် ကျုပ်တစ်နေ့ခင်းလုံး လိုက်ရှာတာ
တွေ့ကိုမတွေ့တော့ဘူး။ အစကတော့ သွေးရွေးသွေးတန်းနဲ့ သစ်
ပင်ပေါ်များ တက်ပြေးသွားသလားလို့ လိုက်ရှာကြည့်သေးတာ။
ဘယ်မှာမှ မတွေ့တော့ဘူး။ တကယ် ထူးဆန်းတာ၊ ကျုပ်လည်း
မပြောတတ်တော့ဘူး”

“မင်းတို့ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တောဝင် . . .”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ငါပြောမယ် ငယောင်း မင်း ကြောင်

သတ်ပြီး အမြို့၊ နှာဖျား၊ ခြေ၊ လက်၊ နားရွက်တွေဖြတ်ပြီး တင်ခဲ့
မြှောက်ခဲ့လား”

ဦးငပြားက တောဝင်ပြီး အပဇိုပြီဟု ပြောမည့်စကား
မဆုံးမီ မုဆိုးမြေးဖြစ်သူ ဦးငကွိုန်က သူ့အဘိုး၊ မုဆိုးငစောင်ဂျမ်း
ပြောပြဖူးသည်ကို သတိရ၍ ဝင်မေး၏။

“ကျုပ်လည်း ကြိမ်ခုတ် နောက်ကျမှာစိုးတာနဲ့ ကမန်း
ကတန်းနဲ့ဆိုတော့ အဲဒါတော့ မလုပ်ခဲ့မိဘူး။ မင်းကော မလုပ်
လိုက်ဘူးလား ငအောင်”

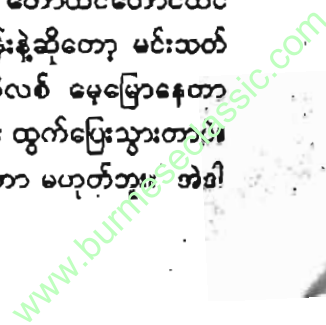
“ကျုပ် အဲ . . . အဲဒါတော့ မသိလို့ မလုပ် . . .”

“ဟာကွာ၊ မင်း ဒီလောက်တောင် မသိ . . .”

“ဟေ့ကောင် ငယောင်း၊ အဲဒါက မင်းလုပ်ရမှာကွ၊ သေ
သေချင်း မင်းလုပ်ရမဲ့ ကိစ္စပဲ။ ကလေးက ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ”

ဦးငကွိုန်က ငအောင်လေးအား မကျေမနပ်နှင့် အပြစ်
တင်နေသော ငယောင်းကို မင်းလုပ်ရမယ့် ကိစ္စဟု ဆိုလိုက်သော
အခါ ငယောင်းမှာလည်း ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်
သွားပြန်သည်။

“ငါပြောမယ်၊ အမှန်က ငပြားပြောသလို တောဝင်တာ
လည်းမဟုတ်၊ ဘာအပမှ မမီဘူး။ မင်းတို့ တောထင်တောင်ထင်
မထင်ကြနဲ့၊ ဒီအကောင်က ကမန်းကတန်းနဲ့ဆိုတော့ မင်းသတ်
လာတဲ့ကြောင်ကိုက မသေသေးဘဲ သတ်လစ် မေ့မြောနေတာ
ဖြစ်ရမယ်။ ခု မီးပူလာတော့ သတိပြန်ရပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ။
ကြောင်ဆိုတာ တော်တော်နဲ့ သတ်လို့သေတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ

ကြောင့် ကြောင်ရိုက်မနာ ဆိုတာ စကားပုံ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ တို့ အဘိုးလေးက ပြောတယ်။ တောမှာတောင်မှာ သားကောင်ရရင် အမြီး၊ နှာဖျား၊ ခြေဖျား၊ လက်ဖျား၊ နားရွက်လှီးဖြတ် တင်မြှောက်ကြတယ်။ ဘာရယ်ညာရယ် ဆိုတာတော့ အမှန်မှာ သားကောင် သေမသေ သိရအောင် အမြီး၊ နှာဖျား လှီးဖြတ်ကြည့်တဲ့ သဘောပဲတဲ့။ ခုကြောင်က မသေလို့ ထွက်ပြေးသွားတာပေါ့။ မင်းက ရရချင်း သေမသေကို အမြီး၊ နှာဖျား ဖြတ်ပြီး လုပ်ပေးထားခဲ့ရမှာ။ ကလေးကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့။ အေး ငအောင်လေး မင်းမှားတာ တစ်ချက်တော့ရှိတယ်။ အဲဒါ နောက်ဆို မမှားအောင် မှတ်ထား။ ငယောင်း သတ်ဖူးထားခဲ့တဲ့ ကြောင်ကို ဖုတ်တဲ့အခါ မင်းဘယ်လိုဖုတ်လဲ”

“မီးဖိုပေါ် ပက်လက်တင်ဖုတ်တယ် ဘကြီး”

“ဘယ်မီးဖိုလဲ၊ မင်းဘာသာမင်း ကြောင်ဖုတ်ဖို့ မွှေးတဲ့ မီးဖိုလား”

“လင့်အောက်က မီးဖိုကြီးမှာပါ”

“အေး - အဲဒီ လင့်အောက်က မီးဖိုမှာလည်း မဖုတ်ရဘူး။ လင့်အောက်က မီးဖိုကို မီးဖိုကြီးလို့ ခေါ်တယ်။ ထမင်းဟင်းချက် တာကလွဲပြီး တောကောင်တွေကို မဖုတ်ရဘူး။ လင့်အိမ်ထဲ ဆို ကတည်းက အိမ်မီးဖို၊ ရွာမီးဖိုလို့ သဘောရတယ်။ တောထဲကရတဲ့ သားကောင်ကို ရွာမီးဖို အိမ်မီးဖိုမှာ မဖုတ်ရဘူး။ သီးသန့် မီးဖို လုပ်ပြီး ဖုတ်ရတယ်။ ကြားလား၊ မှတ်ထား”

“ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့ပါ”

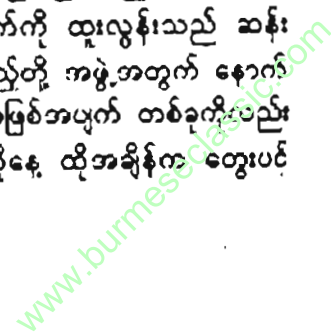
“ကဲ မင်းတို့ ကြောင်ကိစ္စ တော်ပါတော့။ ထမင်းစား ကြ လင့်အိမ် မြန်မြန်တက်မယ်”

ပင်ကိုကပင် စကားနည်းသော ဦးသာပြည့်မှာ ဦးငက္ကိန် စကားများများ ပြောပြီး မုဆိုးသင်တန်း ပြောနေရာ စကားစာများ ပါမည် စိုး၍လား၊ သို့မဟုတ် ဘာကို အတွေးတစ်မျိုး ပေါက်၍ လား မသိ။ စကားဖြတ်ပြီး တချိန်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ လင့်အိမ် စောစောတက်မည်ဟု အမိန့်ပေးသလို ဆိုလာသည်။

အမှန်က ဦးငက္ကိန် ယုတ္တိယုတ္တာ ရှိရှိ ဘာဘဲပြောပြော ကာယကံရှင် နှစ်ဦး ဖြစ်ကြသော ငယောင်းနှင့် ငအောင်အပါ အဝင် ဦးသာပြည့် ဦးငပြားတို့မှာလည်း တောဝင်ပြီ။ တောမှောင့် ပြီး ထို့ကြောင့်သာ သေနေသော ကြောင်က မီးဖုတ်ခါမှ ထပြေး သွားသည်။ ပြီးတော့ ဦးငက္ကိန် ပြောသလို အမြီး၊ နှာဖျား၊ နားရွက်၊ ခြေဖျား၊ လက်ဖျား ဖြတ်မတင် မမြှောက်မိခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ကြောင်ဖုတ်ဝင်ပြီး ထပြေးသွားသည်ဟု ထင်နေကြသည်။

ဤကဲ့သို့ မကြုံစဖူး ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖြစ်တို့ကြောင့် လည်း ခါတိုင်းနေ့တွေလို လင့်တဲအောက် မြေပြင်တွင် မှောင်စ ပြုနေသည်အထိ မနေရဲကြတော့ဘဲ ဦးသာပြည့်ကြီးကပါ စောစော လင့်အိမ်တက်မည်ဟု ပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဤမကြုံစဘူး အဖြစ်အပျက်ကို ထူးလွန်းသည် ဆန်းလွန်းသည် ကင်မိကြကော ဦးသာပြည့်တို့ အဖွဲ့အတွက် နောက် မကြာမီ ဤထက် ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကိုလည်း ကြုံကြရဦးမည် ဆိုသည်ကိုကား ထိုနေ့ ထိုအချိန်က တွေးပင်

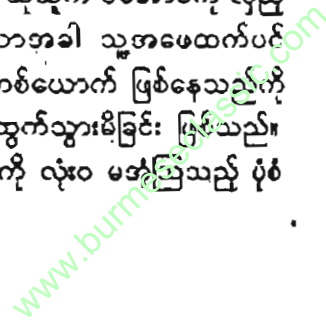
မတွေးမိခဲ့ကြပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့မှာ ဤနေ့အဖြစ်အပျက်ကိုသာ ထူးဆန်းလွန်းသည်ဟု ထင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဤထက် ထူးဆန်းသော နောက်အဖြစ်အပျက် တစ်ခုမှာမူ - - -

နံနက်ထ ထမင်းစားပြီးကြသည်နှင့် လူကြီးလေးယောက် ကြိမ်ခုတ်ကြိမ်ရှာ တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ ထွက်သွားကြသည်။ ထိုအခါ ငအောင်မှာလည်း သဲချောင်းတိုင်ဘက် ထွက်လာသည်။ သဲခြောက် ချောင်းဖျားတွင် ဟိုနားတစ်ကွက်၊ သည်နားတစ်ကွက် ရေမခန်းခြောက်သေးသော အိုင်များရှိသည်။ ထိုအိုင်ထဲတွင် ကျောက်ပုစွန်များ၊ ငပြီးစုတ်များ၊ ငါးသလဲထိုးများရှိတတ်သလို အိုင်ပတ်လည် ချောင်းကမ်းဘေး၌ ခရုများကိုလည်း ရတတ်သည်။ သို့သော် ခရုများမှာ ငါးများလို ရေထဲ၌မဟုတ်။ ရွံ့နွံ ပျော့ပျော့ထဲတွင် မြုပ်နေကြသဖြင့် တူးယူရသည်။ တောင်ကဏန်းများကမူ ချောင်းကမ်းပါး နံရံထဲတွင် ကျင်းနှင့်နေကြ၏။ အင်းထဲက ငါးများကို နှီးယက်သုံးနှင့် သုံးယူရသည်။ ချောင်းကမ်းပါးတွင် ကျင်းနှင့် နေနေကြသော တောင်ကဏန်းများကိုမူ ကျင်း

ဝမှ များယူရသည်။ များစာမှာ ထမင်းလုံးကို ငှက်ပျောပတ်လျှော်ဖျားတွင်သိ၍ ကျင်းဝက တဆဆလှုပ်လိုက်လျှင် တောင်ကဏန်းများ ကျင်းထဲက ထွက်လာတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ ကျင်းဝနှင့် ဝေးဝေးသို့ များခေါ်လာပြီး ကျင်းကို ပိတ်ကာဖမ်းရလေသည်။ သို့နှင့် ငအောင် သားငါးရွာရန် ချောင်းဖျားရေအိုင်ဘက် တက်လာသည်။ ထိုမှာတွင် ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ခရုတူးနေသူ တစ်ဦးကို ရေအိုင်နားတစ်ခုတွင် တွေ့ရသည်။ သူသည်လည်း ကြိမ်ခုတ်အဖွဲ့ တစ်ခုခုမှ သူ့လို ထမင်းချက်ဟင်းချက် တာဝန်ယူရသူမှန်း ငအောင်က မမေးဘဲနှင့် သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း -

“ကိုကြီး ဘယ်စခန်းဇာလဲ” ဟု ငအောင်က သူ့အနားသွား၍ မေးရ၏။
“ငါ ဘိုးတင်တို့ စခန်းကပါ။ မင်းကကော”
“ကျုပ်က ဦးသာပြည့်တို့ စခန်းကပါ။ ဟာ . . .”
ရုတ်တရက်မူ ငအောင်လေး လန့်သွားမိသည်။ စောစောက နောက်ခိုင်းပြီး ရေအိုင်နား ခရုတူးနေသူကို နောက်ကကြည့်ပြီး သူနှင့် အသက် သိပ်မကွာသူဟု ထင်ပြီး “ကိုကြီး” ဟု ခေါ်လိုက်မိသည်။ ယခု ထိုသူက ငအောင်ကို လှည့်ကြည့်၍ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ့အဖေထက်ပင် ကြီးသည်ဟု ထင်ရသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ “ဟာ” ဟု ပါးစပ်က ထွက်သွားမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးကမူ သူ့ကို လုံးဝ မအံ့ဩသည့် ပုံစံ

နှင့်သာ ပြောလာသည်။

“ဟို ယောင်ခြောက်ဆယ် ငက္ကိန်လည်း မင်းတို့အဖွဲ့ထဲ ပါတယ်ဆို”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ အမည်ကို ပြောလိုက်သည်နှင့် သူတို့အဖွဲ့တွင် ဦးငက္ကိန်ပါသည်ကို ဤအဘိုးကြီး အတတ်သိနေသည်မှာ သိကျွမ်းကြပြီးသူများဟု နားလည်လိုက်သည်။

ကြိမ်ခုတ် အဖွဲ့များတွင် အားကောင်းမောင်းသန် မဟုတ်သော ကလေးသာသာ အရွယ်နှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ ထမင်းချက်အဖြစ် ပါနေကြသည်မှာတော့ ထုံးစံဖြစ်သဖြင့် ဖုံ သြစရာ မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော်လည်း ဤအဘိုးကြီးမှာ သူ့အမေမောင် ဦးဝေဒိုးတို့ စခန်းကမှန်း သိလိုက်သဖြင့် -

“အဘတို့အဖွဲ့မှာ ကျုပ်ဦးလေးလည်း ပါပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

“ဘယ်သူတုံးကွ၊ မင်းဦးလေးဆိုတာ”

“ဦးဝေဒိုးပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား”

အဘိုးကြီးက တူရွင်းပြားတိုလေးကို မြေပေါ်ထောက်ထားပြီး။ ငအောင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်၍ ဆို၏။

ဤတစ်ခါတော့ ငအောင်လေးမှာ တကယ်ပင် လန့်ဖျပ်သွားတော့သည်။

သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သော လူကြီး၏ မျက်နှာမှာ သူ

စောစောက မြင်လိုက်ရသလို အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပြန်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“မင်းတို့ စခန်းက ဘယ်နားတုံး”

“ဟိုဘက်နားတင်ပါ။ ဟိုမြင့်မြင့် မြင်နေရတဲ့ စင်မြန်းပင်ကြီး တောင်ဘက်မှာလေ ဦးလေး”

“အေး အေး၊ မင်းတို့ လင့်ဖိမ်ကဲ ငါလာခဲ့ဦးမယ်၊ ဟို ယောင်ခြောက်ဆယ်ကောင်ကိုလည်း ပြောထားလိုက်၊ ညညကျရင် တောအော်တောင်အော် မအော်ပါနဲ့လို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစ် . . .”

ဦးငက္ကိန်မှာ သမထသမားလိုလို ဝိပဿနာသမားလိုလို လုပ်နေသည်ကို သူသိနေ၍ ဟု နားလည်လိုက်သော်လည်း ဦးငက္ကိန်၏ အသက်မှာ ငအောင်အဖေထက်ပင် ကြီးသည်။ ငအောင်အဖေကိုလည်း မင်းနှင့်ငါနှင့်ပင် ပြော၏။ ဤလို အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်က ဦးငက္ကိန်ကို ယောင်ခြောက်ဆယ်ကောင် ဟု ပြောလိုက်ခြင်းကို အံ့အားသင့်ကာ ‘အစ်’ ဟု ပါးစပ်က အသံထွက်သွားမိပြန်သည်။ ယခု ခရုလာတူးနေသူမှာ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်သာရှိပြီး ဦးငက္ကိန်အသက်မှာကား ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အံ့အားသင့်မိသွားရာမှ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေးညှင်းများပင် ချက်ချင်း ထသွားသည်။

“ကဲ ကဲ နေလည်းမြင့်ပြီ၊ ငါပြန်မယ်။ မင်း ခရုတူးဖို့ လာရင် ဟိုနား သွားတူးကွ၊ တောင်ခရုတွေ လွတ်ပေါ့၊ ကဲ ငါ

သွားမယ်” ဟု ပြောကာ ကမ်းပြန်တစ်နေရာမှ တောထဲ တက် သွားလေသည်။

ထိုလူကြီး လက်ညှိုးထိုးပြခဲ့သော ရေအိုင်နား၊ ဝန်းကျင် တွင် ငအောင် ခရုတူးကြည့်သည်။ ထိုလူကြီးပြောသလို အ မှန်ပင် ခရုများက အပြင်လိုက်ကို မြေအောင်း၍ တွေ့ရလေသည်။ ရသ မျှ ခရုများကို ငအောင်က ပလှိုင်းထဲထည့်သည်။ ညနေမှာ ကြိမ် ခါးဖူး တို့စရာ၊ ခရုပြုတ်ဟင်းနှင့် ကြိမ်ခတ်အဖွဲ့သားများကို ကျွေး ရန် မှန်းလာသည်။

လင့်အိမ်ထဲ ရောက်သည်နှင့် ရလာသော ခရုများကို င အောင်က ဆေးကြောသည်။ ညနေစာအတွက် ထမင်းအိုးကို အ ရင်တည်သည်။ ခရုများကိုမူ ဆားခတ် ရေထည့်ပြီး အဆင်သင့် လုပ်ထား၏။ ထမင်းအိုးငဲ့နေတုန်း၊ ခရုအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်ထား လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အဖေဦးငြား ခုတ်ကြိမ်တစ်လှိုင်းနှင့် လင့်အိမ်ထဲသို့ စောစောရောက်လာသည်။ ထမင်းအိုးငဲ့နေရာမှ ငအောင် သူ့အဖေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပြီး ထမင်း ရည် မစစ်သေးသဖြင့် ဆက်ငဲ့နေသည်။

“လူလေး ဘာအိုးတည်ထားလဲ”

“ဒီနေ့ သဲချောင်းထဲ ခရုသွားတူးလို့ ခရုဟင်းအိုး တည် ထားတယ် အဖေ”

“ဟုတ်လား၊ ဟင် ဟာ . . .”

သူ့သားငအောင် တည်ထားသည်ဆိုသော ခရုအိုးကို လှမ်း

ကြည့်လိုက်သော ဦးငြားမှာ ‘ဟင် ဟာ’ ဟု အသံထွက်သွားသ ဖြင့် ငအောင်ကလည်း သူတည်ထားသော ခရုအိုးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ခရုများသည် အိုးနှုတ်ခမ်းပေါ် အကုန်ရောက်နေကြပြီ။ ငအောင် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်သွားချိန်မှာပင် သူ့အဖေကား ခရုအိုးနား ပြေးထိုင်ပြီး အိုးနှုတ်ခမ်းပေါ်က ခရုများကို အိုးထဲ သပ်ချလိုက်သည်။ ပြီး အိုးကိုလည်းကမ်းကတန်း အဖုံးဖုံးလိုက် ပြီး ခရုအိုးကို မီးဖိုပေါ်မှ ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထမင်းရည်ငဲ့နေသော ငအောင်၏လက် ထဲက ထမင်းအိုးမှာလည်း ထမင်းရည်စစ်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ခွင် ပေါ်ပြန်တည် နှပ်ထားလိုက်သည်။

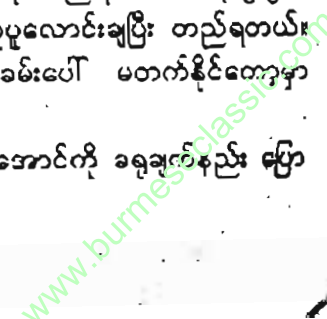
ဦးငြားက ငအောင်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး -

“ခရုကို မီးဖိုပေါ်တည်ရင် အဖုံးပိတ် အလေးနဲ့ ဖိထား ရတယ် သားရယ်၊ ဆားခတ်ထားတော့ ခရုတွေ မျက်စိစပ်ပြီး မီး ကလည်းပူလာတော့ အိုးနှုတ်ခမ်းပေါ် တွားတက်လာကြတာပေါ့။ နောက်ကို သတိထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခရုကိုပြုတ်ရင် ရေနွေးအရင်တည်ရတယ်။ ရေနွေးပွက် ပွက်ဆူတော့မှ ခရုအိုးထဲ ရေနွေးပူပူလောင်းချပြီး တည်ရတယ်။ ဒါမှ ခရုတွေ သေသွားပြီ၊ အိုးနှုတ်ခမ်းပေါ် မတက်နိုင်တော့မှာ ပေါ့”

ဦးငြားကြီးက သူ့သားငအောင်ကို ခရုချက်နည်း ပြော

ပြီး စမ်းဘက် ရေချိုးရန် ဆင်းသွားသည်။

ထမင်းတိုင်းနှပ်သောအခါ ငအောင်က သူ့အဖေပြောသလို ရေခွေးတစ်အိုးကို အရင်တည်သည်။ ရေခွေး ပွက်ပွက်ဆူတော့မှ သူ့အဖေပြောသလို ခရုအိုးထဲ ရေခွေးပွက်ပွက်ဆူ လောင်းထည့်ပြီး ခရုအိုးကို မီးဖိုပေါ် တည်ထားလိုက်သည်။

ရေချိုးပြီး စမ်းထဲက တက်လာသော ဦးငပြားသည် သူ့စောစောက ခုတ်ထမ်းလာသော ကြိမ်ပင်များထဲက ကြိမ်လုံးကြီးတွေ အဖျားမှ ကြိမ်ဖူးတွေကို ရွေးခုတ်သည်။ ဤသည်မှာ ဦးငပြား တစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်။ လင့်တဲကို စောစောရောက်သူတိုင်းက ညနေ ကြိမ်ဖူးကို ချက်ပြုတ်ရန်လည်းကောင်း၊ အတို့အမြူတ် လုပ်ရန် မီးတုံး၍ လည်းကောင်း လုပ်နေကြဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ တစ်နေ့တလေ၌ ကြိမ်ဖူးနှင့် စမ်းထဲမှရသော ငါးသေးငါးလေးများကို ဆီပြန် ရောချက်စားရတာလည်း ရှိသည်။ ယနေ့တော့ ငအောင်က စမ်းခြောက်ချောင်းထဲ ဆင်းပြီး၊ ခရုတူးထားသဖြင့် ခရု အရည်သောက်ဟင်းနှင့် တို့စရာကြိမ်ဖူး ညနေတကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားကြရမည် ဖြစ်သည်။

“ဟင် အဖေ”

သူသား၏ အာမေဒိုတ်သံကြောင့် ကြိမ်ဖူးဖြတ်နေသော ဦးငပြားက ငအောင်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ ငအောင်မှာ ဇွန်းတစ်လက်ကို လက်ကိုင်ပြီး ခရုအိုးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ကြက်သေသေနေ၏။

“ဘာဖြစ်ပြန်လို့လဲကွ၊ သား”

“အဖေ လာကြည့်ပါဦး”

ငအောင်က ခရုအိုးကို ဇွန်းနှင့်မွှေရင်း ပြောလိုက်၏။ ဓားနှင့် ကြိမ်ဖူးတစ်ပိုင်းကိုပင် လက်ကမချဘဲ ဦးငပြားက မီးဖိုနား ပြေးလာကာ ခရုအိုးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင် အဖေ၊ ဒီမှာတွေ့လား။ ခရုတစ်လုံးမှ မရှိတော့ဘူး။ အကုန်လုံး ကျောက်ခဲလေးတွေချည်းပါလား”

ခရုအိုးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သူ့သား မွေနှောက်ပြသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဦးငပြားမှာလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ဘဲ ကြက်သေသေသွားသည်။

“ဟင် အဖေ၊ ဒီမှာတွေ့လား၊ ခရုဆိုလို့ အိုးထဲ တစ်လုံးမှ မရှိတော့ဘူးဗျ။ အကုန် ကျောက်ခဲလေးတွေချည်းပါလား”

ယခုထိ ကြက်သေသေကာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်နေသော ဦးငပြားမှာ ငအောင်မျက်နှာကို ငေးကြည့်ပြန်ကာ သက်မသက် အကြိမ်ကြိမ်ချနေမိသည်။

“လူလေး မင်း ချောင်းခြောက်ထဲက တူးလာတာ ခရုတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ် . . .”

“ဟာ အဖေကလည်း ခရုမဟုတ်ပဲ ကျောက်ခဲတွေတော့ သားက ရူးလို့ ကောက်ယူလာမှာလား။ မီးပူလာလို့ အိုးနှုတ်ခမ်းပေါ်တက်နေကြတာ အဖေတောင် စောစောကမှ သပ်ချလိုက်သေးတာကော”

မှန်သည်။ မျက်စိစပ် မီးပူ၍ အိုးနှုတ်ခမ်းပေါ် တက်နေ

ကြသော ခြေမ၊ လက်မခရလုံးများကို စောစောက သူ အိုးထဲ ပြန် သပ်ချလိုက်ပြီး သူ့သားကိုပင် ခရုချက်နည်း ပြောပြခဲ့သေးသည်။ ယခု ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့် အိုးထဲက ကျောက်ခဲများကို သူပင်ဖွန်း နှင့် ထပ်မွေကြည့်ရပြန်သည်။ ခရုဆို၍ကား တစ်လုံးမှ မတွေ့ တော့။ အိုးထဲရှိသမျှတွေမှာ အားလုံး ကျောက်ခဲတွေချည်းသာ။

“အိမ်း ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်၊ ငါ့သား မင်း တစ်ခုခုတော့ မှားလာပြီထင်တယ်။ မင်း ချောင်းခြောက်ထဲ ခရုသွားတူးတုန်း က ဘာထူးခြားသေးလဲ အဖေ့ကို ပြောပြစမ်း”

“ဘာမှလဲ ထူးခြားတယ်ရယ်လို့တော့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး အဖေ။ ဦးလေးဝေတို့ စခန်းက လူတစ်ယောက် . . . အေးနော် ဂျူးဆန်းတယ် ပြောရမလား မသိဘူး။ ကျုပ် ချောင်းခြောက်ထဲ ခရုတူးဖို့ ဆင်းသွားတော့ ခရုတူးနေတဲ့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ကိုတွေ့တယ်။ သူကနောက်ခိုင်းပြီး ခရုတူးနေတာဆိုတော့ ကျုပ် က ‘ကိုကြီး ဘယ်စခန်းကလဲ’ လို့ မေးတော့ ဦးလေး ဘိုးစင်တို့ စခန်းကလို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း ဘယ်ကလည်းမေးတယ်။ ကျုပ်စောစောက အစ်ကိုကြီးအရွယ်ထင်တဲ့ လူက ကျုပ်ကိုလည်း မော့ကြည့်ရော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဟို ယောင်ခြောက်ဆယ် ငက္ကိန်လည်း မင်းတို့အဖွဲ့ထဲ ပါလားလို့ မေးတယ်။ ကျုပ်က သူနဲ့သိလို့ ပြောတယ်ထင်တာ။ သူ ကျုပ်တို့ တဲ လာဦးမယ် ပြောတယ်။ ဟို ယောင်ခြောက်ဆယ် အကောင် ကိုလည်း ပြောထားလိုက်၊ ညညကျရင် တောအော် တောင်အော် မအော်ပါနဲ့လို့လည်း မှာလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီအခါမှ သူ့မျက်နှာကို

ကျုပ် သေသေချာချာကြည့်တော့ မင်းကျွန်ကြီးတစ်ယောက် အ ရွယ် ဖြစ်သွားပြန်ရော။ ကျုပ်က အကြည့်မှား အမြင်လွဲတာလို့ ထင်လိုက်တာ။ သူကပဲ ကျုပ်ကို ခရုကျင်း ညွှန်ပြသွားတယ်။ ကျုပ်တူးလာတာ သူညွှန်ပြတဲ့ ခရုကျင်းက ခရုတွေပဲအဖေ။ ဘယ် လိုဖြစ်တယ် ဆိုတာ ကျုပ်လည်း မပြောပြတတ်တော့ဘူး”

သူ့သားငစောင်စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဦးင ပြားမှာလည်း ဘယ်လိုမှ မဝေဖန်တတ်၊ မထင်တတ်အောင် ဖြစ် သွားသည်။

“သား ဦးလေးဝေတို့ စခန်းကဆိုတဲ့ လူနာမည်ကော သား မေးကြည့်လိုက်သေးလား။ ဘယ်လူတဲ့လဲ”

“သူနာမည်တော့ သားလည်း မမေးမိလိုက်ဘူး”

“မင်း သူ့ကိုမြင်ရင် မှတ်မိပါ့မလား”

“ကျုပ် ခုတွေ့ကြည့်တော့ ဇဝင်ဇဝါတောင် ဖြစ်နေတယ် အဖေ၊ သူက လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူးနော်”

ဤတစ်ခါလည်း ဦးငပြားမှာ သူ့သားကို မည်သို့ပြန်ပြော ရမှန်း မသိ ဖြစ်ရပြန်သည်။

“မောင်ဝေဒိုးတို့ စခန်းကလူတော့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သား ခရုအိုးကို အဖုံးမပိတ်မိလို့ တောမှား တောင်မှားတာနေမှာ။ နောက်ကို သတိထား၊ ခုကိစ္စ ငက္ကိန်တို့ ငယောင်းတို့ကိုတော့ မ ပြောနဲ့နော်။ ညကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဦးသာပြည့်ကြီး ကို ငါ တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးကြည့်မယ်။ ဒီကိစ္စ သားက မှာ ရောက်မှ သူတို့ကို ပြောပြ၊ ဦးသာပြည့်ကြီး ဘာပြောလဲ ဆိုတာ

ကိုလဲ ရွာကိုပြန်ရောက်တော့ သားကို အတွေ့အကြုံရအောင် အဖေ ပြောပြမယ်။ ခု လောလောဆယ် တောထဲတောင်ထဲ ဘယ်သူမှ မပြောရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့အဖေပြောစကားကို မဟာမြိုင်တောကြီးနား မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူပီပီ ငအောင်ကလည်း ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သည်။

သူတို့သည် ယခုတောထဲ၌ တွေ့ကြုံခဲ့ရသမျှကို နောင်လာနောက်သား တောတက်သမားများ သင်ခန်းစာ ယူနိုင်အောင် ရွာကိုရောက်မှ ဖွင့်ပြောပြရမည် ဖြစ်သည်။ ယခုနေအခါ မိမိအတွေ့အကြုံများကို တောထဲတောင်ထဲ၌ ပြောဖို့ထုံးစံ မရှိကြပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးသာဠိညို၊ ဦးငတို့နံ၊ ငယောင်းတို့ ကိုယ်စီကိုယ်င ကြိမ်လှိုင်းကိုယ်စီနှင့် လင့်တဲအိမ်နား အလျှိုလျှို ရောက်လာကြသောအခါ ဦးငပြားတို့ သားအဖမှာလည်း သူတို့၏ ကျောက်ခဲခရုတို့ကို လက်စလက်န ဖျောက်တာ ဣန္ဒြေမပျက်ခါတိုင်း နေတွေလိုပင် နေလိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ညက သူများတွေသာ တခေါခေါ အိပ်ပျော်ကြသော်လည်း ဦးငပြားတို့ သားအဖမှာ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ကြ။ ညဦးက ခရုကျောက်ခဲတို့နှင့် ငအောင် ချောင်းခြောက်ထဲတွင် ခရုသွားတူးစဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော လူအကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း ကြောက်ရွံ့နေကြသည်။

ထိုသူက ‘မင်းတို့လင့်အိမ်ထဲ ငါ လာခဲ့ဦးမယ်၊ ဟိုယောင်ခြောက်ဆယ်ကောင်ကိုလည်း ပြောထားလိုက်၊ ညညကျရင် တောအော်တောင်အော် မအော်ပါနဲ့လို့’ ဟူသော စကားကို အမှတ်ရတိုင်း ငအောင်လေးမှာ ကျောချမ်းနေသည်။ ထိုသူသည် တကယ်ပင် သူတို့ လင့်အိမ်ထဲ ရောက်လာလေမလားဟုလည်း ကြောက်နေမိသည်။ သူက ပြောမထားသော်လည်း ဟိုတစ်နေ့ည သူထဆဲသောအခါကပင် ဘာသံမှ သူ့ပါးစပ်က ထွက်မလာသော ဦးငကွိုန်ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်စရာ ဖြစ်နေ၏။

ဦးငကွိုန်သာ အိပ်ခါနီး တစ်စုံတစ်ခု ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေမှာ စိုးရိမ်ခဲ့ရသေးသည်။ ဦးငကွိုန်ကလည်း တောတောင်အခြေအနေကို သိသွား၍လား မသိ။ သူထဆဲသောနေ့ကပင် သန်းခေါင်ကျော်တော့မှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။ ထိုညက ဘာအနှောင့်အယှက်မှတော့ မကြားရ မမြင်ရဘဲ မိုးလင်းသွားလေသည်။

ချောင်းခြောက်ထဲ ခရုသွားမတူးရဲသော ငအောင်မှာ ဝါးနီးယက်သုံနှင့် ရေတိုင် ရေခွက်ထဲက ငါးပုစွန်များကိုတော့ နေ့တိုင်းလိုလို ချောင်းခြောက်ထဲ ဆင်း၍ရှာရ၏။ ရသမျှ ငါးလေး

ပုစွန်လေးများနှင့် ကြိမ်ခါးဖူးဟင်း ချက်လိုက်၊ ငှက်ပျောပင်ဟင်း ချက်လိုက်နှင့် ရွာကို ကြိမ်လှည်း သုံးစီးတိုက်ခန့် ပို့ပြီးသော နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ငအောင်သည် ဦးငက္ကိန်ပြောထားသော စင်ပြွန်းပင် ရှိရာဘက် စင်ပြွန်းသီးခူးရန် ထွက်လာလေသည်။

စခန်းရောက်စကပင် ဦးငက္ကိန် လက်ညှိုးထိုးပြထား၍ စင်ပြွန်းပင်ကြီး ရှိရာကို သိထားလေရာ ဆယ်မိနစ်ပင်မကြာ တောင်ကုန်းပေါ်က စင်ပြွန်းပင်ကြီးအောက် ရောက်လာလေသည်။

ငအောင်သည် စင်ပြွန်းပင်ကြီးပေါ် တစ်ချက်မော့ကြည့် လိုက်၏။ စင်ပြွန်းပင်ကြီးမှာ သက်ရင့် နှစ်ကြာပင်ကြီးဖြစ်သဖြင့် လှဆယ်ရပ်ခန့်မက မြင့်သည်။ ဤလို တောစိုးသစ်ပင်ကြီးများ တွင် ပျားနသန်နှင့် သစ်ခေါင်းပျားများလည်း စွဲကပ်တတ်သဖြင့် အပင်ပေါ်ကို သေသေချာချာ မော့ကြည့်သည်။

စင်ပြွန်းပင်ကြီး သစ်ခေါင်းထဲတွင် ပျားအုံရှိနေလျှင် သူ စင်ပြွန်းတက်ခူးချိန်၌ ပျားတုပ်ခံရမှာ စိုးရသည်။ ပျားနသန် ကောင်များ အတုပ်ခံရလျှင် နွားမတန်းမများပင် သေးဖျန်းဖျန်းပါ ပြီး ပစ်လဲတတ်သည်ဟု ကြားဖူးထား၏။ ပြီးတော့ ဤရာသီမှာ ပျားရည်ရွှမ်းသော ရာသီဖြစ်သဖြင့် ဝက်ဝံတို့၏ အန္တရာယ်ကိုလည်း သတိထားရ၏။

ပျားရည်ကြိုက်သော ဝက်ဝံများသည် တစ်ခါတစ်ခါ သစ် ပင်ပေါ်တက်ပြီး ပျားဖွတ်စားနေတတ်ကြသည်။ အစာရမ္မက်နှင့် လူကို ရန်ရှာတတ်သည်။ ထို ဝံများသည် သစ်ပင်ပေါ်က လူ ကိုယ်ပေါ် ခုန်ချပြီး ကိုက်တတ်သည်။ ထိုဝံများမှာ အကောင်

သေးသလောက် ရန်လိုပြီး ရဲဝံ့သည်။ တောနက်ထဲဆိုလျှင် လူကို ပင် ပမာမခန့်တတ်ဟု တောတက်သူများ ပြောပြသည်ကို ကြား ဖူးထားသည်။

ထို့ကြောင့် ငအောင်သည် စင်ပြွန်းပင်ပေါ် သေသေချာ ချာ လှည့်ပတ်မော့ကြည့်နေသည်။ စင်ပြွန်းသီးတွေကတော့ ဦး ငက္ကိန် ပြောထားသလိုပင် ကိုင်းဖျားကိုင်းနား ပြွတ်ခဲနေသည်။ စင်ပြွန်းပင်ပေါ် သူ လှည့်ပတ် မော့ကြည့်နေစဉ် ရှဉ့်ငပေါ်တစ် ကောင်၏ စုတ်ထိုးလိုက်သံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားမိသည်။

ရှဉ့်ငပေါ်မှာ တစ်ကောင်တည်းမဟုတ်။ အထီးအမနှစ် ကောင်။ အထီးက ငအောင်ကိုမြင်၍ စုတ်ထိုးသောအခါ အမက လည်း အမြီးတနုန်နုန်နှင့် လိုက်ပြီး စုတ်ထိုးနေပြန်သည်။ ရှဉ့်င ပေါ်များ လူမြင်၍ စုတ်ထိုးသည်မှာတော့ တောထဲတောင်ထဲ အ ဆန်းတကြယ်ကိစ္စ မဟုတ်သဖြင့် ငအောင်က ဂရုမစိုက်။

စင်ပြွန်းပင်ကြီးပေါ်တွင် ပျားအုံရှိမရှိ သတိထားရသလို ခါချဉ်ထုပ်များကိုလည်း သတိထားရပြန်သေးသည်။ ခါချဉ်ကောင် တွေမှာ တစ်ထပ်တစ်ထပ်ဆိုလျှင် အကောင်းပေါင်း သိန်းချီသန်း ချီရှိသည်။ ခါချဉ်ကောင်များသည် စင်ပြွန်းရွက် မကြွေမီကပင် စင်ပြွန်းရွက်များကို သူတို့ပါးစပ်က အာစေးနှင့် ကပ်ဆွဲပြီး ဖာအုံ အသိုက်ကြီး လုပ်ထားတတ်ကြသည်။ တချို့ခါချဉ်ထုပ်များဆိုလျှင် ရေအိုးနီးပါးခန့်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အရွက်ခြွေ၍ သီးကင်းတွေဝေနေသော စင်ပြွန်းပင်ကြီးပေါ်တွင် ခါချဉ်ထုပ်ကြီးတွေကိုတော့ မြင်သာ

လွယ်သည်။ သူ စင်ပြွန်းပင်ပေါ် ပင်စည်ကြီးကို တွယ်တက်လာ စဉ် အဖျားဘက်မှ ပြေးဆင်းလာကြသော ရှဉ့်ပေါ လင်မယားက သူ့ကိုယ်ပေါ် ကျော်နင်း ပြေးဆင်းလာကြမည် စိုးသဖြင့် ငအောင်သည် ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ပြီး ရှဉ့်ပေါ လင်မယားဆီ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

ရှဉ့်ပေါ လင်မယားကို သူပစ်လိုက်သော ခဲလုံးက မထိသော်လည်း စင်ပြွန်းသီး ရင့်ရင့်တွေကိုရှာစားနေကြသော ရှဉ့်ပေါလင်မယားသည် တကြုတ်ကြုတ် စုတ်ထိုးကာ စင်ပြွန်းပင်ကြီးထိပ်ပိုင်း ကိုင်းဖျားများမှ ဆင်းပြေးလာကြသည်။ သို့သော် ငအောင်ထင်သလို ပင်စည်မှ ဆင်းပြေးလာကြခြင်းမဟုတ်။ စင်ပြွန်းပင်ကြီးနှင့် ကိုင်းချင်းဆက်မတတ် ဖြစ်နေသော မျောက်ငိုပင် တစ်ပင်ပေါ် ခုန်ကျ၊ ပြေးသွားကြလေသည်။ ထိုအခါမှ ငအောင်လည်း စင်ပြွန်းသီးခူးရန် စင်ပြွန်းပင်ပေါ် တက်လာလေ၏။

စင်ပြွန်းပင်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် စလွယ်သိုင်းလာသော ပုဆိုးပိုင်းထဲ စင်ပြွန်းသီးတွေ ခူးထည့်၏။ ငအောင်၏ စိတ်ကူးမှာ ယနေ့ညနေသာမက မနက်ဖြန် အတွက်ပါ များများခူးနေသည်။ စင်ပြွန်းသီး ခူးဆွတ်ပြီး တစ်ထုပ်ကြီး ရသောအခါ စင်ပြွန်းပင်ပေါ်က ဆင်း၏။

သို့သော် စင်ပြွန်းသီး တစ်ထုပ်ကြီးမှာ အဆင်းတွင် ခိုးလှီးခဲ့လှ ဖြစ်နေသည်။ အတက်တုန်းကမူ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဘာမှပါမလာသဖြင့် အခက်အခဲ မဖြစ်ခဲ့။ ယခု အဆင်းမှာမူ စင်

ပြွန်းသီး တစ်ထုပ်ကြီးနှင့် လိမ့်ကျမှာစိုးသဖြင့် စင်ပြွန်းပင်ခွကြား တစ်ခုတွင် ခဏနားပြီး အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

စောစောကမူ စင်ပြွန်းသီး ရလို့မူ စိတ်စောနေသဖြင့် အနိမ့်အမြင့်ကို ဂရုမစိုက်မိခဲ့။ ယခု အပေါ်က ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ ရောက်နေသော စင်ပြွန်းပင်ထက်မှာ တော်တော်မြင့်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် စင်ပြွန်းထုပ်ကြီးနှင့် ဆင်းရန် မလွယ်သဖြင့် စင်ပြွန်းသီးထုပ်ကို အောက်သို့ပစ်ချလိုက်ရန် မြေပြင်နေရာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

စင်ပြွန်းရွက်ကြီးတွေ ကြွေကျပြီး ထူထပ်နေသော ရွက်ကြွေခြောက်များပေါ် စင်ပြွန်းသီးထုပ်ကို ပစ်ချလိုက်၏။ စင်ပြွန်းသီးထုပ် မြေပြင်ကို ဘုတ်ခနဲ ကျသံနှင့်အတူ ချေငယ်တစ်ကောင် အလန့်တကြား အော်ဟစ်ပြေးသွားသံကို ချက်ချင်းကြားလိုက်ရသည်။

သူ စင်ပြွန်းပင်ပေါ်က အထုပ်ပစ်ချလိုက်သံနှင့် ချေငယ်ငယ် လန့်အော် ပြေးသွားသံမှာ တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ငအောင် မြေပြင်ကို ဟုံ့ဩတကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။ လန်းပြေးသွားသော ချေငယ်မှာ သူ့ဦးလေး ဦးဝေဒိုးတို့ဝေခန်းဘက် ထွက်ပြေးသွားသံကိုလည်း ကြားနေမိသည်။

ငအောင် စင်ပြွန်းပင်ပေါ်က မြေပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိချိန်မှာပင် လူကြီးတစ်ယောက်သည် ချေပေါင်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ စင်ပြွန်းပင်ကြီးအောက် ရောက်လာသည်။ ငအောင်မှ ဟုံ့ဩတကြီးဖြစ်ပြီး၊ ထိုလူကြီးကို အပေါ်က ငုံ့ကြည့်နေချိန်မှာပင်

ထိုလူကြီးက စင်ပြွန်းပင်ပေါ် တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ငအောင်၏ မျက်စိထဲမှာ သူ့ဦးလေး ဦးဝေဒိုးဟု မြင်လိုက်မိသည်။

ဦးဝေဒိုးသည် စင်ပြွန်းပင်ပေါ်က ငအောင်ကို တစ်ချက်
သာ မော့ကြည့်ပြီး 'ရော့ မင်းတို့စားဖို့၊ ငါ ချေပေါင်တစ်ချောင်း၊
ပေးခဲ့မယ်' ဟု ပြောကာ သူ့လက်ထဲကိုင်လာသော ချေပေါင်တစ်
ဖက်ကို ရောတောက ငအောင် ပစ်ချလိုက်သော စင်ပြွန်းသီးအ
ထုပ်ပေါ် တင်ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားသည်။

တိအခဲမှ ငအောင်က ဦးလေးဝေဒိုးတို့ ချေလိုက်နေကြ
တာကိုး... သူ့ဦးလေး ချေတစ်ကောင်ရတာနဲ့ ငါ့ကိုမြင်လို့ ချေပေါင်
တစ်ချောင်း ဖဲ့...ထားခဲ့တာဟု ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကာ စင်ပြွန်း
ပင်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။ ချေပစ်ရန် ချောင်းနေကြသော သူ
ဦးလေး ဦးဝေဒိုးတို့သည် သူ စောစောက စင်ပြွန်းပင်ပေါ် တက်
သွားသည်ကို မြင်ထား၍ ချေပေါင်တစ်ချောင်း လာပေးသွား
သည်ဟု အတွေးပေါက်သွားသည်။

ငအောင်သည် သူ့ဦးလေး ဦးဝေဒိုး ပေးထားခဲ့သော
ချေပေါင်တစ်ဖက်နှင့် စင်ပြွန်းသီးထုပ်ကို ထမ်းကာ မိမိတို့ လင့်
အိမ်တံရံရာသို့ ပြန်လာသည်။ လင့်အိမ်တံသို့ ရောက်သောအခါ
ချေပေါင်ကို မီးမြှိုက် အမွှေးခြစ်ချရန် ဝက်ကားတိုင်ရိုက်၍ မီးဖို
လေးတစ်ဖိုကို ဝက်ကားတိုင်အောက်တွင် ဖိုသည်။ ပြီး ဝက်ကား
တိုင် ခွကြားနှစ်ခုပေါ်တွင် ချေပေါင်ကို တန်းထိုးတင်၍ မီးမြှိုက်
ထားသည်။

ငအောင်က ချေပေါင်မီးမြှိုက်ရန် သီးသန့်မီးဖိုလေး တစ်

ဖို အသစ် ဖိုရခြင်းမှာ ယခင် လေးငါးရက်လောက်က တော
ကြောင်ကို မီးမြှိုက်စဉ် သီးသန့်မီးဖိုနှင့် ဖုတ်ရသည်ဟု ဦးငက္ကိန်
ပြောထားသဖြင့် ဖြစ်သည်။

ငအောင်မှာ ဆန်ဆေး ထမင်းအိုးတည်လိုက်၊ စင်ပြွန်း
သီး အညှာခြွေလိုက်၊ မီးမြှိုက်ထားသော ချေပေါင်ကိုအမွှေးခြစ်
ချလိုက် လုပ်နေသည်။ ထမင်းအိုးနပ်ပြီ။ စင်ပြွန်းသီး ဟင်းချက်
ပြီးချိန်တွင် ချေပေါင်ကို မီးမြှိုက် အမွှေးစင်ခြစ်ပြီး ဖြစ်သဖြင့်
ချက်ရန် ခုတ်ထစ်နေစဉ် သူ့အဖေ ဦးငပြားနှင့် ဦးသာပြည့်တို့
က ကြိမ်တစ်လှင်းစီနှင့် လင့်တံအိမ်နားကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
ရောက်လာကြသည်။

ငအောင် ဟင်းခုတ်ထစ်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ဦးသာ
ပြည့်နှင့် ဦးငပြားတို့က သားကြီးဟင်းကြီး ခုတ်ထစ်နေမှန်း ချက်
ချင်း သိလိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် -

"ဘာဟင်းတုံးကွ" ဟု ဦးသာပြည့်က အရင်မေး၏။ ဦးင
ပြားကမူ နောက်မှ "ဘယ်ကရလဲ" ဟု မေးပြန်သည်။

"ကျုပ် စင်ပြွန်းသီး သွားတက်ရင်း ချေလိုက်နေကြတဲ့
ဦးလေးဝေဒိုးတို့နဲ့ တွေ့လို့ ချေပေါင်တစ်ချောင်း ပေးလိုက်တာ
အဖေ" ဟု ချေပေါင်ကို ခုတ်ထစ်နေရာက ပြန်ပြောသည်။ ထို
ကခါ ဦးငပြားကလည်း ငအောင်ကို လာကူ လုပ်ပေးသည်။

"အဖေ ခုတ်ထစ် ဆေးကြောပေးမယ်၊ သား ငရုပ်သီး
ကောင်း" ဟု ပြောပြီး ချေပေါင်ကို ဆက်ပြီးခုတ်ထစ်နေသည်။
မကြာမီ ငယောင်းနှင့် ဦးငက္ကိန်တို့လည်း ပြန်ရောက်လာကြရာ

ညနေစာကို ချေသားနှင့် စားကြရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာ သွားကြသည်။

သူတို့ ချေသားအိုးကို မီးဖိုပေါ် တည်ထားချိန်မှာပင် ဦးဝေဒိုးသည် ဖက်စိမ်းနှင့် ထုပ်ဆွဲလာသော အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ဦးငပြားတို့ လင့်အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ဦးဝေဒိုးက လင့်တဲအိမ်ရှေ့ မတ်တတ်ရပ်လျက်ကပင် -

“ယောက်ဖကြီး၊ ဒီနေ့လယ်က ကျုပ်တို့ ကြိမ်ခတ်ရာနား ဝက်ပက်ခံရလို့ထင်တယ် ချေတစ်ပေါင်ကျိုးတစ်ကောင် အော်ပြီး ပြေးလာတာတွေ့လို့ ဝိုင်းသတ်လိုက်ကြတာ အဲဒါ ခု ယောက်ဖကြီးတို့အတွက် ချေသား လာပေးတာ” ဟုပြောရင်းက -

“ရော့ကွ ငအောင်၊ မင်းတို့ညနေ ချက်စားကြဖို့” ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြောရင်း သူ့လက်ထဲက ဖက်စိမ်းနှင့်ထုပ်လာသော ချေသားထုပ် ဆိုသည်ကို ငအောင်အား လှမ်းပေးသည်။

ငအောင်မှာ အံ့သြသွားပြီး ဦးဝေဒိုး လှမ်းပေးနေသော ချေသားထုပ် ဆိုသည်ကို ချက်ချင်း လှမ်းမယူရဲသေးဘဲ -

“နေ့လယ် စင်ပြွန်းပင် အောက်မှာတုန်းကလည်း ဦးလေးငယ် ကျုပ်ကို ချေပေါင်တစ်ချောင်း ပေးလိုက်သေးတယ် ကော”ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟင် မင်းနဲ့ ငါ ဘယ်မှာတွေ့လို့ မင်းကို ချေပေါင်ပေးရမှာလဲ၊ ကြံကြံစည်ရာကွာ”

ဤတစ်ခါ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် အံ့သြသွားသူမှာ ကား ဦးဝေဒိုးပင်။ အမှန်က ဦးဝေဒိုးတစ်ယောက်သာ မဟုတ်။

BURMESE CLASSIC

ဦးဝေဒိုး နှင့် ငအောင်လေးတို့ စကားကို အားလုံးက အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟင် ငအောင် မင်းနဲ့ငါ နေ့လယ်က ဘယ်မှာတွေ့လို့ မင်းကို ငါက ချေပေါင် ပေးရမှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျုပ် စင်ပြွန်းသီး တက်ခူးနေတုန်း ဦးလေးငယ်ပဲ စင်ပြွန်းပင်အောက်ကို ရောက်လာပြီး ရောမင်းတို့စားဖို့ ငါ ချေပေါင် တစ်ချောင်း ပေးခဲ့မယ်ဆိုကော။ ခု ချက်ထားတာ ဦးလေးငယ် ပေးခဲ့တဲ့ ချေပေါင်ပဲလေ”

“ဟင် မင်း စင်ပြွန်းသီး တက်တာလည်း ငါမသိ။ ချေပေါင်လည်း ငါ လာမပေးရပါလားကွ။ ငါတို့ ကြိမ်ပဲ ခုတ်နေကြတာ။ ပေါင်တစ်ချောင်း မပါတဲ့ ချေတစ်ကောင် အော်ပြေးလာတော့ တို့က ဝက်ပက်လွတ်လိုက်လို့ ပေါင်တစ်ချောင်း ပဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ချေထင်ပြီး ဝိုင်းလိုက်သတ်ခဲ့ကြတာလေ။ မင်းပြောသလိုဆို တစ်မျိုးကြီးပါလား။ ငါလည်း မင်းကို လာမပေးရဘဲနဲ့ ဒါ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ်ကို ချေပေါင်တစ်ချောင်း လာပေးသွားတာ။ ကျုပ် မျက်စိထဲတော့ ဦးလေးငယ်လို့ပဲ မြင်လိုက်တယ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ပြောစကားအရ ဆိုရင် ငါ သဘောပေါက်ပြီ။ ဒါ တောပင်းပစ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်တဲ့”

“ဟင် တော . . . တောပင်းပစ်တာ”

ဦးဝေဒိုးနှင့် ငအောင်တို့ အချိအချ ပြောနေကြသည်ကို ငြိမ်နားထောင်နေသော ဦးငကိုန်က ယခုမှဝင်ပြီး တောပင်းပစ်

တယ်ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဤသည်ကို ဦးသာပြည့်ကြီးပင် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး သဖြင့် ဦးသာပြည့်ကြီး ပါးစပ်ကပါ -

“ဟင် တော... တောပင်းပစ်တာ” ဟု အံ့ဩတကြီး အသံထွက်လာပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်အဘိုး မုဆိုးကြီးက ပြောဖူးတယ်။ ဂနိုင်းထဲ တောပင်း ပစ်တယ်ဆိုတာ ရှိတယ်တဲ့။ ဒါ တောပိုင် တောင်ပိုင်တွေက တို့ကို တမင်ပေးတာ”

“ကိုကြီးငကွံန် ဒါမျိုး ကျုပ်တို့တော့ မကြားဖူးဘူးဗျာ၊ အံ့စရာပဲ။ ယောက်ဖကြီးတို့ ဒီအသား မစားကြနဲ့နော်၊ ကြောက် စရာကြီး ကျုပ်လည်း စခန်းကလူတွေ မြန်မြန်ပြေးပြောမှ။ ခုဆို စားတောင် စားနေကြပြီလား မသိဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဦးဝေဒိုးသည် သူယူလာသော ချေသားထုပ်ကိုပင် လက်ကမချမိဘဲ သူတို့စခန်းတက် ကမန်း ကတန်း ပြေးထွက်သွားသည်။

ဤသည်ကို ဦးငကွံန်က လှမ်းအော်ပြော၏။

“ဝေဒိုး... ဝေ... ဝေဒိုး အဲဒီအသားက စားကောင်း တယ်ကွ၊ မင်းတို့အားလုံး စားလိုက်ကြ။ အဲဒီအသားကိုစားရင် တောထဲတောင်ထဲ ဘေးရန်အားလုံး ပြီးတယ်တဲ့။ ငါတို့အဘိုး ဂနိုင်းကြီးမုဆိုးက ပြောဖူးတယ်ဟ။ စားသာ စားကြပါကွာ။ ဘာ ဥပါဒီမှ မဖြစ်ပါဘူးတဲ့ဝေ”

ဦးငကွံန်ကဘာပဲပြောပြော ယခုချက်ထားသော ငအောင်

၏ ချေတစ်ပေါင်သားကိုမူ ဦးသာပြည့်တို့ စခန်းက လူတွေလည်း မည်သူမျှ မစားဝံ့ကြတော့။

ဦးငကွံန်ကမူ-

“ကိုကြီးပြည့် စားစမ်းပါဗျ၊ ဟေ့ကောင်ပြော စားစမ်း ပါဆို ငါ့အဘိုး မုဆိုး ငစောင်းလှမ်းက ဒီလို တောကြီးအပင်းသား ဟာ အင်မတန် စားရခဲတယ်တဲ့။ ဒါ တို့စားလိုက်လို့ ဟောပိုင် တောင်ပိုင်တွေက ပေးတာတဲ့။ အဘိုးဟာ ဒီဂနိုင်းထဲမှာ ဒီလိုအ သားမျိုး တစ်ခါရဘူး စားဖူးတယ်တဲ့။ အဘိုးစောင်းလှမ်းတို့ ရ တုန်းကတော့ ချေမဟုတ်ဘူး။ ဆက်မလေးလို့ ပြောတယ်။ ရွာကို တောင် အန္တရာယ်ကင်းဝေပြီး တမင် စားခိုင်းကြရတာတဲ့။ ငါ အဖေလည်း တောကြီး အပင်းပစ်သား အဘိုးစားခိုင်းလို့ တစ်ဖုံ နှစ်ဖုံ စားရသေးတယ်တဲ့။ ငါ့အဘိုး ဘာဖြစ်လဲ။ အသက်ကို ဆယ်ကျော်မှ လူအိုပြီး သေတာ။ အဘိုးကို ကိုကြီးပြည့်လည်း မိလိုက်တာပဲဟာ။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး စားကြပါဆို”

ငအောင်ယူလာသော ချေတစ်ပေါင်သားကို စားရန် ဦးငကွံန်က အားလုံးလူတွေကို တိုက်တွန်း ပြောဆိုသည်။ သို့သော် ဦးငကွံန် မည်သို့ပြောပြော ဦးသာပြည့်ကအစ မည်သူမျှ မစား ဝံ့ကြတော့။

ဦးငကွံန်ကမူ တစ်ယောက်တည်း ချေအစ်ပေါင်သားကို စားမကုန်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်စားရန်ပင် ချန်ထားလိုက် သေးသည်။ ဤသည်နှင့်ပင် အားမရသေးဘဲ ကောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ဦးဝေဒိုးတို့စခန်း လိုက်သွားပြီး တောကြီးပင်းပစ် ခေ

သားအားလုံးကို ထမ်းချလာကာ လင့်တဲအောက်တွင် ကျပ်တိုက် ထားလိုက်သေးသည်။ ရွာပြန်သောအခါ ရွာက သူ့အဖွဲ့မျိုးတွေကို အန္တရာယ်ကင်း ဘေးကင်း တစ်ယောက် နည်းနည်းစီ ကျွေးထား ရမည်ဟု ဆို၏။

ဤအသားကို စားထားလျှင် စုန်းပင်း၊ နတ်ပင်း၊ တောပင်း၊ တောင်ပင်း အမှောင့်ပယောဂ အားလုံးပြီးသည်။ လူဖြူစား၍လည်း မရဟုပြောလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးငက္ကိန်ကား ချေတစ်ပေါင်သားကို တစ်ယောက်တည်း အကုန်စားလေသည်။

ဦးငက္ကိန်ပြောသည်မှာ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်နိုင်ပေသည်။ သူတို့သည် ထိုနေ့ ထိုရက်ကစပြီး အောက် မဟာဂနိုင် တောမြိုင်ကြီးထဲတွင် တစ်လ ကုံးသီတင်း ကြိမ်လှည်း ငါးစီးတိုက် ရသည် အထိ နေခဲ့ကြသည်။

တောရောက်စကလို ပြန်လူလာခြင်း၊ လူမျှောင်ခြင်း၊ အသံဗလံများနှင့် ခြောက်လှန့်ခြင်းတို့ကို နောက်ပိုင်းမှာ တစ်နေ့မှ မကြားရ၊ မတွေ့ကြုံကြရတော့ပေ။

မိုးကျေ့
ဂဠုရဏှိပင် ဂယံ
ဝေယံလင်းခေါင်
ဂဠုရမဟာဂဠုင်

တောထဲ တောင်ထဲမှာ ထမင်းပောင်းချက်ရင်
ထမင်းဘိုးနဲ့ ယောက်မကို တန်းလန်းမထားရဘူး။
ရွန်းနဲ့ ပန်းကန်ကိုလည်း တပ်မထားရဘူး။
ကိုးခွက်အဖုံးတွေကို ပက်လက်မထားရဘူး။
ထင်းကို ခူးခေါင်းနဲ့ ကလန်ပြီး မချိုးရဘူး။
ရေဘိုးနဲ့ ရေဗွတ်ကိုလည်း တန်းလန်းပြီးမထားရဘူး။
သက်ပဲ့အရာဝတ္ထုတွေနဲ့လည်း စကားမပြောရဘူး။
လာဖျိုး . . . ထမင်းစားကြမယ်. . . လို့လည်း ပခေါ်ရဘူး။